KAY RAM

2. BASIM

İNSANLIK HALLERİ

İsveçten

onüç

öykü

İÇİNİZDEKİ ŞEYTANI UYANDIRIN

GECE TRENİNDE AŞK

KAVRAM YAYINLARI
23
Birinci basım: Temmuz 1991
İkinci basım: Ekim 1991

ISBN 975-366-007-3
Kapak: Ömer Ülkenciler
Dizgi: Kavram Baskı-Cilt: Acar Matbaacılık A.Ş.
Tel: 567 98 64 - 518 24 49

KAVRAM ❑ Başkurt Sokak 41/2 Cihangir, İstanbul (144 02 85)

GECE TRENİNDE AŞK

İsveç'ten 13 Aşk Öyküsü

Birgitta Stenberg, Ingela Strandberg,
Niklas Lindberg, Lars Ardelius,
Maria Scherer, Anna Wahlgren,
Gustaf Rune Eriks, Bodil Malmsten,
Robert Nordling, Aino Trosell,
Dan Mellin, Sven O Bergkvist,
Inger Edelfeldt

Türkçesi: Gürhan Uçkan

KAV
RAM

İÇİNİZDEKİ ŞEYTANI UYANDIRIN

İSVEÇ'TEN 13 AŞK ÖYKÜSÜ

Çevirenin Notu

Elinizdeki kitabın 13 öyküsünün iki ortak özelliği var: Konularının *aşk*, yazarlarının İsveçli olması.

Aşk, tanımı güç bir kavram. İki insanın birbirinin elini bile tutmadan yaşadığı aşk da vardır, başladığı gibi biten aşk da. Bitmek tükenmek bilmeyen gecelerde yaşanan aşk da vardır, taraflardan birinin içinde hiçbir zaman karşılığını bulmayan bir tutku olarak kalan aşk da...

Biz buradaki 13 öykümüzde, aşk denilen şeyin bin yüzünden 13'ünü yansıtıyoruz. Öykülerinin konuları, geçtikleri yerler ve yazarları, birbirinden tümüyle farklı. Böylelikle ortaya, çok renkli bir gökkuşağı çıkarmış oluyoruz.

Öykülerin konuları, Kuzey İsveç'te haziran ayında bile hâlâ donuk olan sularda balık avlayarak geçinen bir köy delikanlısının ilk cinsel deneyiminden, yabancı bir ülkedeki büyük bir liman kentine ilk gemiciliği sırasında ilk kez çıkıp, ilk kez sarhoş olan bir delikanlının ilk kez parayla aşk satın alma deneyimine dek zıt kutupları işliyor. Ölümcül bir hastanın, belki de hasta yatağında yarattığı bir aşka saygı duyan iki arkadaşın neredeyse platonik tutkusundan tutun, birbirleriyle ilk kez karlı dağdaki bir kulübede yalnız kaldıkları anda aşklarının sürmeyeceğini anlayan çiftin düşkırıklığına dek ayrı dünyaları anlatıyor öyküler. Cinsel duyguları çiçek açan bir ağaç gibi yeni canlanmaya başlayan bir genç kızın, yaşıtlarıyla, büyüklerin dünyasından kaçışı ve birbirlerinin duygularını, bedenlerini keşfedişleriyle; birtürlü güvenemediği kocasının kendisini, bir erkek arkadaşıyla aldattığına inanan kadının cinsel oburluğu apayrı iki öyküde ama aşka bağlı ortak noktada yer alıyor.

Öykülerin yazarları da birbirlerinden çeşitli nedenlerle çok farklılar. En genç yazarımız 1957 doğumlu, en yaşlı yazarımız, 1918. Bunlardan ikisinin henüz yayımlanmış kitabı yok; hele birinin belki de yayınlanan ilk (ve tek) öyküsü buraya aldığımız. Oysa burada, 40 kitabı yayımlanmış yazar da yer alıyor. Kısacası, en ünlü yazarla en ünsüzü belki de ilk kez bir kitapta bir araya geliyor. Önemli olan, öykünün iyi olması ve konusunun, aşk çerçevesinden çıkmaması.

Yazarlarımızdan yedisi kadın. Böylelikle, bu açıdan da bir denge kurmuş oluyoruz. İşin bir başka ilginç yanı da, cinselliğin en yoğun olarak, hatta bir noktada, açık olarak yer aldığı öyküler de kadın yazarların kaleminden çıkma. İsveç'te kadın yazar, erkek yazar diye bir ayrım olmamasının nedenlerini bu öykülerde göreceksiniz.

ŞİMDİ DE İKİ KONUNUN altını çizelim: Cinsellik mi, pornografi mi? Öykülerimizden bazılarında, bu sınır zorlanıyor gibi gelecektir. Biz, duyguları ve insan ilişkilerini; yapıtın değerini ayağa düşürmeden, okura karşı saygıyı yitirmeden akıcı bir dille anlatan ve açıklığa, belirli bir konuya dahil olduğu sürece başvuran öykülere yer verdik. Oysa pornografi, bir cinsin öteki cinsi kendi zevki için ezmesi ve bundan ayrıca kâr güdülmesidir. Bizim söz konusu öykülerimizde erotizm vardır ama pornografinin p'si yoktur. İsveç'te yalnız yazın dünyasında değil, kitle iletişim araçlarında da cinsel organlar, adlarıyla anılır. Bu bakımdan, bazı öykülerde terminoloji konusu biraz sorun oldu bizim için. Ne var ki genelde, bu sorunu aştık sanıyoruz.

Altını çizeceğimiz ikinci konu ise, bu seçkinin, hiçbir şekilde İsveç öykü sanatını temsil gibi bir savı olmadığıdır. Biz, halen yaşayan ve güncel yazarlarla yetindik. İsveç yazınının birçok dile çevrilmiş ustaları olmadan hiçbir yapıt, bu ülke yazınını temsil edemez. Öyküler ortak bir tema çevresinde buluşsalar da yaptığımız seçim, tümüyle özneldir. Hiçbir öyküyü kişisel olarak sevmeden buraya almadık. Kendi beğenimizi ölçek olarak aldık. 1972'den beri burada yaşayan, İsveç Yazarlar Birliği üyesi olan bir yazın meraklısı olarak bu hakkı kendimizde bulduk. Dileriz, fazla yanılmamışızdır.

GÜRHAN UÇKAN
Stocholm, Haziran 1991

GECE TRENİNDE AŞK

GECE TRENİNDE AŞK

Birgitta Stenberg

1

Tren denen şeyde bir iş var. Tüm yaşamım, onlara bağımlı olarak geçti. Yalnızca bedenimi taşıdığı için değil, bedenimle çevrem arasındaki garip ilişkiyi gösterdiği ve onun varlığını kanıtladığı için.

Tam ondört yaşındaydım, erkeklerin bana yepyeni bir şekilde baktıklarının farkına vardığım zaman. Bunu, her gün okulla evim arası bindiğim Tullinge-Södertälje treninde anladım. Değişim, handiyse bir gecede oldu. Şimdi düşününce, kendimi algılama şeklimin değişmesinin de bunda rol oynadığının farkına varıyorum. Yıllarca aynı trende, aynı bedenle oturmuşken ansızın o beden, erkeklerin bakışlarına ait oluvermişti. Yalnızca varlığımı keşfetmediler, bakışlarıyla, onların ilgilerini çektiğimi de gösterdiler. Üzerimde şu ya da bu şekilde hakları olduğunu, sorunun yalnızca bana ulaşmakla bittiğini ve bunun da bir zaman meselesinden başka bir şey olmadığını belli ettiler. Eğer onlara karşı koymaya çalışacak kadar becerikliysem, yine de zamanla değişen hiç bir şey olmadığını anlayacaktım.

Onlar üzerinde edindiğim bu egemenlik, hiç kuşkusuz başımı döndürüyordu. Önce, sakin ve göze çarpmaksızın süren yaşama biçimimin bitişine alışmam gerekti. Sonra çabucak, yeni kimliğimle yaşamayı öğrendim.

Bazen okuldan sonra Södertälje'de kalır, sinemaya giderdim. Eve,

akşam treniyle dönerdim. Filmin heyecanı, trendekinin yanında solda sıfır kalırdı. O eski, kir kahverengisi kompartımanlar ve onların karşılıklı olarak ikişer ikişer dizilmiş koyu yeşil kanepeleri... Binince insanı, koyu ve yapışık tütün kokusu karşılıyordu. O zamanlar, içime çekmeden, gizli gizli sigara içerdim. Tütün kameli olduğu için, izmaritle yetinmek zorundaydım. Herkesin yaptığı, olağan bir şeydi bu. Ne var ki ben, küllüklerde izmarit arayışımı kimsenin görmesini istemiyordum. Beş örelik* ağızlığa onları sıkıştırırken de görülmeyi sevmezdim. İzmaritler, markası görülmeyecek kadar kısaysa, tadından, Billy ve Boy** olup olmadığını anlayabiliyordum.

Sigaramı içerken kitap okur, tüm ilgim ondaymış gibi yapardım. Hemen adamın biri gelir, karşıma otururdu. Her yer boş bile olsa ve ayaklarını karşı sıraya uzatabilecek ortam bulunsa bile.

Bakışlarımız nadiren karşılaşırdı; o da ancak penceredeki yansımada. Södertälje Södra'daki aktarmaya dek hiçbir şey yapmazdım. Ama, Stockholm trenine bindiğimde arkamdan geldiyse ve bir önceki trendeki gibi karşıma oturduysa artık elime düştü demekti.

Yine de dikkatli olmam gerekirdi. Eğer kompartımanda başka kimse yoksa, hiçbir şey yapmaya cesaret etmezdim. En uygunu, birlikte olmayan ve bu nedenle ilk istasyonda inip kaybolma riski içermeyen iki yolcu olmasıydı. Koltuk arkaları yüksekti ve omuzlardan aşağısı gözükmüyordu, arada bir pencereye düşen yansımalar dışında.

Adamlardan biri benimle konuşmaya girişirse, gözlerimi kitaptan ayırmadan yanıt verirdim. Hem rahatsız edilmek istemediğimi gösteriyordum, hem de hafifçe gülümsüyordum. Genellikle önce biraz susar, durumu kollar ve ilgimi çekecek bir söz ararlardı. Gözlerim çekiktir ve yan bakış açım oldukça geniştir. Oradan gizlice, adamın penceredeki yansımasından beni nasıl süzdüğünü görürdüm.

Kondüktör genellikle Uttran istasyonundan önce gelir, biletleri kontrol eder, bir süre sonra da geri dönüp vagonu geçerdi. Ondan önce hiçbir şey yapmazdım; işi çok uzun süre sürdürmek iyi olmazdı. Tren ağır ağır Rönninge istasyonundan ayrılınca ilk hamlemi yapardım.

Öylesine yavaş olarak kıpırdanırdım ki, karşımdaki adam yanlış gör-

*) Öre = kuruş.

**) Eskiden bulunan bir sigara markası.

düğünü sanırdı. Daha ilk baştan, kısa eteğimin açığa çıkardığı dizlerimi birbirine yapıştırarak otururdum. Şimdi bacaklarımı, ağır ağır, milimetre milimetre aralıyordum. Sonra, yine aynı ağırlıkta, bitiştiriyordum onları.

Yani, ilk hamlemde. Pencerede, büyülenmiş gözlerinin, elindeki gazetenin üst ucundan nasıl baktığını görünce, her şeyi baştan alıyordum. Biraz daha sıcak olarak. Topuklarımı yerden kaldırır ve bacaklarımın arasındaki boşluğu iki parmak aralardım. O zaman, bir dakika kadar duralıyordum. Trenin ağır ritmi, bizim bedenlerimizi yavaş yavaş sürtüştürüyordu. Eğer yan tarafta kimse yoksa, adam koltuğun önüne kayar, dizlerini, benimkilerin iki yanına uzatırdı. Cebine soktuğu elle tuttuğu gazetenin o yanı, dizlerine düşerdi.

O zaman, çok şaşırmış bir şekilde kendimi geriye çeker, daha önce aynada pratiğini yaptığım hafif bozuk yüzümü takınırdım.

Sonra her şeyi baştan alır, dizlerimi sıkıştıran dizlerindeki sıcaklığı duyardım. O arada yine ayırırdım bacaklarımı. Adamın soluk almakta güçlük çektiğini duyardım. Ama, gazetesini yere düşürür ve elini uzatırsa her şeyi keser, bacaklarımı çarpaz yapar ve fısıltılarını duymamazlıktan gelirdim. Neyse ki çok enderdir öyle girişken davrananlar.

Bana gelirsek, ateş gibi olduğumu söyleyebilirim. Görmeden bakarken kitabıma, gözlerimin şaşılaştığını duyumsardım. Tumba istasyonundaki o sarı binanın önünde durduğumuzda ara verirdim. Burada mutlaka inen ya da binen olurdu. Sonra yine başlar, Tullinge'den önceki tünele girince bacaklarımı ayırır, adamın dizlerine bastırırdım. Tünelden çıkınca kısa bir süre, kömür gibi karanlık geceye sarılı Tullinge gölünü görürdüm. Kıyının arkasındaki tepede iki yalnız villa vardı. Aydınlık pencereleri arasındaki uzaklık, bir kilometreydi. Uzakta kalanıydı benim evim.

Artık hızla ayağa kalkmanın, kitabı kapamanın ve pardesüye uzanmanın zamanı gelmişti. Adamlar bazen çok kızarlardı. Arkamdan perona fırlayıp beni yeniden görmek için bağırdıkları olurdu. Arkama bakmadan, annemin yüksek topuklu ayakkabılarıyla, peron görevlisinin odasına doğru yürürdüm. İçim ateş ateşeyken ve kasıklarım yanarken, bağı çözülmüş dizlerimin gücüne güvenerek yürümek çok güç olurdu. Sirk atları gibi bisikletlerin arka tekerlekleri üzerinde dik ola-

rak dizili durdukları yere varır, kendiminkini indirirken bir daha asla derdim. Bu, son olmuştu. Ne var ki, hiç de öyle değildi kuşkusuz.

Trene binmeyi severdim. Çok.

Bunları daha önce kimseye anlatmadım, Tove'ye bile. İçimizden geçtiği anda Avrupa'yı boydan boya katetmek için trene bindiğimiz halde. Onu çok seviyorum, korkunç vahşi ve deli; birlikte yaşaması müthiş güç ama, insan aşk için ne yapmıyor ki? Ayrıca çok iyi bir ressam ve yaşamın sonsuz bir iş yapma enerjisi verdiği az bulunur insanlardan. Hemen her gün yeni bir şey bulurdu; oraya girip, yaratma gücün için daha önce görmediğin bir boyut keşfedebilirdin. Ben yazar olduğum için biz birlikteyken, içinde dolaştığımız ve çerçevelerini genişlettiğimiz dünyanın yeni boyutlarını bulup çıkarır gibi olurduk.

Daha yeni ayrılmıştık Venedik ve Fransa Rivyera'sından. Yine Portekiz'e dönüyorduk ve küçük bir İspanyol kıyı kasabasına düşmüştük. Trenin kalkmasına bir saat kadar bir vakit kaldığı halde denize bir girip çıkmak istemiştik. Tove'nin yanında, bir yanlışlık sonucu, ipince olan kızının mayosu vardı. Üst kısmının önce bir göğsü sonra ötekini kapaması, bölge gençleri arasında sansasyon yaratmıştı. Sonunda işi onu resmen rahatsız etmeye getirdiklerinde bana, gençleri kovalama emrini verdi. Hiç kuşkusuz, olmadı. Denizanalarını kova olmadan uzağa götürmeye çalışmak gibi bir şeydi bu. Giderek daha çok kişi toplandı; her yer, büyük ve ağır ağır sallanan göğüsleri görmeye gelen güneş yanığı kahverengi bedenle doldu.

Biraz dağıtmadım değil onları. Geniş deri kemerimi ikiye katlı olarak savuruyordum. Elimden kurtulup Tove'ye uçunca, yerlere yattı hepsi. Onun ayaklarının dibinde, havaya kum fırlatarak gülüyorlardı. Ne zaman birini kovalasam, bir başkası onun yanına karın üstü yatıp debeleniyordu. En girişkeni, Tove'nin bacaklarına kum sıçrattı.

—Birgitta! diye bağırdı, kov şunları yahu!

Yumruk sıkıp, modası geçmiş küfürler savuruyordu. Cervantes'den alınmış gibiydiler. Piçkuruları kıkırdayarak ve bölge ağzıyla tek sözcüğünü anlamadığımız laflar ederek karşılık veriyorlardı.

Sonunda yenilgiyi kabul etti ve gömleğini giydi. Bir yandan kalayı basıyordu.

Ancak olayın burasında baykuş gibi iki jandarma belirdi. Bu tür kırsal yerlerde kadınlar, belki yatak dışında, çok ciddi giyimli olma zorundaydılar. Polis büyük bir zevke, hafif giyimli herkesi sorguya alıyordu. Neyse ki bu kez kurtulduk. Oğlanlar anında toz oldular.

Çok kızgın gözükmesine karşın bakışlarında, hafif bir içgıcıklayıcı anlam vardı. Oğlanların ardından bakıyordu. O bakişlardan yararlanmaya alışkandım. Anında devreye girdim:

—Birinin kabinini biraz ödünç alabilir miyiz? Gidip sorabilirim, dedim.

Tove, değerbilir bir bakış attı bana.

—Bir kuruşumuz yok.

—Beleş alalım, dedim.

Bacaklarını yavaş yavaş birbirine sürttü. Bu sinyali biliyordum ve bedenim, derhal tepki göstermeye başladı. Güldüğü zaman belirginleşen çizgileri derinlik kazandı.

Danimarka ağzıyla, ne tatlısın, dedi, elimi yakaladı, bacaklarının arasına bastırdı. Yakındaki güneş delilerinden gelen iç çekişleri duyduğum için, çevreme bakacak yüzüm olmadı. Ne var ki Tove kol saatimi görünce ayağa fırladı.

—Hemen koşmamız gerek, dedi, istasyondaki emanete yetişmeliyiz.

Treni mutlaka yakalamak zorundayız çünkü beş paramız kalmamıştı.

Burada ve şimdi aşk gezimiz bitmişti.

Portekiz'de, Atlantik kıyısındaki Nazaré'deki Rua do Guilhim adlı dar sokakta kiraladığımız daireye dönmemiz gerekiyordu. Enfes bir yerdi; trenle oraya ilk kez vardığımızda soluksuz kalmıştık. Tren, oraya kadar gitmiyordu. Teleferikli küçük bir dağ köyünde kalıyordu. Atlantik'in ak kıyıları boyunca uzanan o küçük kasabanın üzerindeydi. Burada, yukardaki evler, aşağıdakilerin tersine, beyaz, açık mavi gibi yumuşak renklere boyanmıştı. Sağanak sonrası az bulunur bir manzara oluşturuyordu. O zaman bütün balıkçı tekneleri, kumsala, ak pırıltıları içindeki kasabayla, gelgite uğramış denizin koyu mavi suları arasına çekilmiş olurdu. Pamuktan yelkenleri kurusun diye direklere gerilmiştiler ve rengarenk bayraklar gibi rüzgârda uçuşurlardı. Köy

halkı, sair günlerde bile halk giysileriyle dolaşan son insanlardı. Kadınların yedi eteği vardı ve altında bir şey yoktu. Erkeklerin pantolanları, kıyıda kayıkları karaya çekerken şorta dönüştürülebilecek gibiydi. Nazaréli olmaktan gurur duyuyorlardı; dayanıklı tahta tekneleriyle övünüyorlardı. Teknelerin önüne, ufuğu gözleyen birer göz çiziliydi.

Dışardan görünüşüyle küçük bir cennetti burası. Gündüzleri çalışırken, geceleri erkeklerle onların rezil barlarında kafa çekerdik. Politik tüm konuşmalar, fısıltı halinde yapılırdı. Kısa zamanda, aralarında birçok faşistin ve muhbirin olduğu yönetici takımından uzak durmak gerektiğini öğrendik. Okuma-yazma kampanyası yürüttüğü halde yoksullar, Başkan Salazar'dan nefret ediyorlardı. Ne var ki balıkçılar, Shetland adaları açıklarında av seferlerine çıkmadan önce buraya gelip gazetecilerin kameralarına poz verince hepsi gurur duydu.

—Az bulunur bir bagaj, dedi emanetteki adam mallarımızı uzatırken. Arkamızdan baka kaldı yükümüzü sürükleyerek trene doğru giderken. Biz alışkındık; belirli bir yöntem oluşturmuştuk. Üç ayrı yığın yapmıştık. İkisini yüklenenimiz, ortadaki üçüncüyü gözlüyordu. Böylelikle, sokak köşelerinde bile çalınma riskinden kurtuluyorduk.

Zaten Tove'nin tablolarını birinin çalma riski çok azdı. Gerili olarak taşıdığı resimler pek kuru değildi. Ötekiler de rulo halinde oldukları için, neye benzedikleri görülmüyordu. Durum, benim daktilom ve kitaplarım konusunda daha kötüydü. Ayrıca, elle örülmüş battaniyeler, örtüler ve diğer elişleri toplamıştık yol boyu. Tove'nin destekleyicilerinden biri, Stockholm uçağına gayet önemsiz bir ek ücret ödemekten kaçınmıştı. Tove'den üç resim aldığı ve onları yanında götürmeyi yeğlediği için, bize bıraktığı yüke hayır diyememiştik. Öyle ya biz, sonbaharda bir ara Nazaré'dan Stockholm'e trenle gitmeyecek miydik?

Her yerde duran küçücük bir trendi bu. Durmasa, ülkeyi bir uçtan ötekine geçebilirdi. İspanya kıyısı boyunca gittikten sonra, Portekiz sınırında aktarma yapacaktık. Büyük güçlükle, üçüncü sınıf bir kompartımana sığıştık. Zarzor oturduğumuzda, beş kişilik yer kaplamış, tüm bagaj yerlerini doldurmuştuk.

Kondüktör, tren kalkmadan on dakika önce geldi. Pek iri olmayan, şöyle otuz yaş civarında, dostça gülümseyen, koyu mavi üniformalı bir adamdı. Şaşı olduğu için, hangimize baktığı belli olmuyordu. Çok nazik ama kararlı bir şekilde, bagajımıza yer olmadığını ve ayrı gön-

derilmesi gerektiğini söyledi. Böyle bir şey beklemiş olduğum için, önceden hazırladığım yanıtı verdim:

—Hayır, asla! Tabloların o şekilde gönderilme riskini göze alamayız. Büyük sanat eseri bunlar, çok pahalılar.

Epey dil döktü ama, bir adım gerilemedim. Adama rüşvet verecek halimiz yoktu üstelik. Yeryüzünde sahibi olduğumuz tek kuruş, Nazaré'daki bankadaki paramızdı.

Adama yürek yakan bir bakış attım. Kararlı hali, görülür bir şekilde gevşedi, bir saniye için ajantajlı duruma geçtik. Ne var ki arkadaki yolcu yığını çocuk değildi. Nasıl öfkeyle baktıklarını duyumsadığım için, başımı çevirip bakma cesaretini gösteremedim. Bu ağır tren hep tıkabasa dolu olurdu. Bütün bu terli bedenler koridoru doldurmuş, kompartımanda bizden nasıl olduysa kalan boşluğa bile girmişti. İçerdeki herkes anında durumu anladı. Bir gürültüdür koptu. Kondüktör gözünü bizden ayırmadı ama, diğerlerini de dinlemeye başladı. Az sonra da, yüzündeki sıcak anlam, altında kaldığı baskı sonucu eridi gitti. Yeniden kararlı yüzünü takındı. Durumun bilincinde olan yığın, dava sanki yalnızca onunla bizim işimizmiş gibi, sustu ve pürdikkat kesildi. Tove başını salladı, herkese gülücük dağıtarak bagajımızı aramızda dağıtmaya çalıştı. Girişimi, bir kadının, içinde fırçalar olan tahta kutuyla çantalarımızdan birinin arasına başarısız bir oturma girişimi yapmasına yol açtı. Yeniden patırtı koptu. Kondüktör, kararlı bir şekilde baktı ve tümüyle karşı taraftan yana oldu. Aynı zamanda, yığının görmediği gözünü bana doğru kırptı.

—Bu bagaj derhal bu kompartımandan çıkacak! dedi yüksek sesle ama bir kez daha göz kırparak.

—Bir işe yarayacağı için değil, dedi Tove Danimarkaca ama göz kırparak karşılık vermekten de geri kalmadı. Haklı çıktı.

Diğer yolcuların gönüllü katkılarıyla, mallarımızı perona taşıdı. Protesto ederek peşinden gittik. Bıraktığımız yerdeki pencereler, bellerine dek sarkarak bizi izleyen yolcularla dolmuştu. Tren üç dakika içinde kalkacaktı.

—Ama biletlerimizi deldiniz bile, diye ısrar ettim. Olay daha sonra çıkmıştı. Ayrıca, bagaja verecek paramız yok. Bizler sanatçı ve yoksuluz.

—Öyleyse, dedi kondüktör kendini zorlayarak, öyleyse alın değer-

li tablolarınızı, peşimden gelin. Trene bineceksiniz ama, Allahın belası bagajınızla birlikte.

İleri geri, her zamanki gibi koşturduk ama bu kez uzun trenin en arkasına gittik. Kondüktör benim daktilomu ve fırça kutusunu taşıdı ama, trene binerken Tove'yi arkasından desteklemek dışında küçük parmağını bile kıpırdatmadı. Ayrıca, o destek sırasında, küçük parmağıyla yetinmedi, bütün elini kullandı. Kızın nasıl iç çektiğini duydum. Ne var ki her şey bitip, adam kapıyı sürüp arkamızdan kapadıktan sonra sesini çıkardı ancak. Oysa ben, kızın kaba etleri arasına parmaklarını nasıl yapıştırıp nemliliğin en yoğun olduğu yere dek nasıl bastırdığını görmüştüm. Tove, dizleri üzerinde geriye gönüp adamın elini itekleyene kadar ısrar etmişti herif.

—Acele edin! diye bağırdı terbiyesiz adam, yoksa kaçıracağız.

Bir şey yapamamıştım çünkü o sırada ben de vagona tırmanmakla meşguldüm. Bagajı öfkeyle içeri sürdüğümü görünce güldü, bir asker selamı çaktı:

—İyi yolculuklar, sayın bayanlar!

Ağır kapıyı arkamızdan kaparken ortalığı gıcırtı ve inleme kapladı. Peronda koşarak uzaklaştığını duyuyorduk. Az sonra vagon, hınk diye bir sarsıldı ve gitmeye başladı. Dışardaki güneşten sonra bu yük vagonu zifir geliyordu gözlerimize. Gözüm alışınca, Tove'nin bagaja doğru, döşemeye uzanmış olduğunu gördüm. Çıt çıkarmıyordu. Buraya düşmemizin canını sıkmış olması olasılığı beni kaygılandırdı. Düş kırıklığı yani. Ben aynı şeyleri duymuyordum.

Gidiyorduk işte. Her ne kadar İspanya'nın kızıl doğasının tek noktasını göremiyorduk ama, bir kez daha başarmıştık ve yolumuza devam ediyorduk. Nefis bir öğleöncesiydi; güneyin yazın müjdecisi kokularının eşliğinde yol alıyorduk.

—Treni kaçırmadık ya...

—Bir o eksikti! Kafası kızmışa benziyordu.

—Hiçbir şey, trene binmeye benzemiyor, diyorum o zaman.

—Aklını oynatmışsın sen!

Bunları ben, karın üstü, aşınmış tahta döşemede yatarken söylüyorum. Yolumuz, hiç bitmeyecekmiş gibi uzun. Tren tıngır mıngır gidiyor. Daha tepeler aşacak, dağlar arasından geçecek.

Kapı aralığından yüzüme esinti geliyor; ağzımı ve ciğerlerimi, kızgın toprak ile katırtırnağı ve biberiyenin tatlı ve kuru kokusuyla dolduruyorum.

Her şey öylesine güzel ki, bir şarkı tutturuyorum, bula bula, Marsalyes'i. Az sonra, Tove de katılıyor. Fmasa'da o kadar uzun süre yaşamış ki, sözlerini de biliyor. Ben yalnızca, *Nous entrerons dans la carrière* bölümünde eşlik ediyorum. Aynı zamanda, trenin sallantısına konsantre oluyorum; bedenimi, onun özgün, etkileyici ritmine bırakıyorum.

Tüm bedenimi, yeni bir yürek atışı gibi etkiliyor. Bunu en çok, düzenli vuruşa otomatik olarak karşılık verdiğim kıç adalelerimde duyumsuyorum. Ne var ki bu etki, kalçalarımda bile durmuyor. Eğer biraz kapılıp giderse insan, tüm varlığı bu gizli zevkin bir parçası olur. Karşı çıkamadan, bu hafif darbelerin kollarından geçip ta topuklarına dek uzanmasına izin veriyorsun.

Tüm etki, sana sunulan nimeti nasıl değerlendireceğinde. Kafanı başka şeye takarsan, hepsini yitirirsin.

Ben onu yapmıyorum. Karnımdan yükselen duygu, göğüs uçlarıma varıyor ve onları, umutlu bir bekleyişle geriyor. Tüm varlığım, bu hem hafif, hem de kaba hareket ekseninde dönüyor; yüzeyde ama bastırarak, ta içeriye dek, her yerde. Tove'ye bakıyorum; gözlerimi ondan alamıyorum.

Ansızın geriniyor ve esniyor. Öyle küçük ve bir cazip kedi gibi değil, büyük ve aç bir dişi aslan gibi. Tove gösterişli bir kadın. İriliği ve vahşi havasıyla ürkütücü.

Gülümsüyor ve elini bana uzatıyor.

—Şu kondüktör, namussuz herifin biriydi, diye mırıldanıyor.

Bir top gibi yuvarladığımız eşya köşesine yaslanıyor. Ambalaj kâğıdı ve sicimle bağladığımız paket, uzaktan, bir metrelik bir taş parçası gibi gözüküyor. İşte bu topun üzerinde dinleniyor onun sarışın kafası. Balıkçı yaka gömleği boğazında ilikli; alnı terli. Dizden aşağısının güneş yanığı, sallanıken gözüküyor. Onu yakalayıp kendime çekiyorum. Hâlâ karın üstü yatıyorum. Kanım hâlâ sallantının ritmiyle atıyor, demiryolunun yumuşak ve davetçi ritmiyle. Derisini öpüyorum, tuzlu suyun tadını alıyorum. Alacakaranlıkta gözgöze gelince, havasının değişmiş olduğunu görüyorum. Artık gülümsemiyor, beni izliyor.

Şimdi istiyor beni. İçim heyecan doluyor. Parmaklarını yakalayıp dudaklarıma götürüyorum. Dilimi uzatıp, yüzük parmağıyla küçük parmağı arasında yumuşak deriye değiyorum. Sanki asıl gideceği yere varmış gibi, orada bırakıyorum onu.

Tove, döşemenin kaba tahtaları üzerinde yavaşça bana doğru kayıyor, bacağını bana dayıyor. Bana uzanırken incecik bir ışık masmavi gözbebeğini aydınlatıyor. Yüzü, yerden kalktığı gibi yüzünü çevreleyen toz bulutuyla çevreleniyor. Seni seviyorum, diye düşünüyorum ve seninle geçen her anı...

Öptüğüm zaman, çok ateşli bir karşılık veriyor. Alışılmışın dışında bir şey; genellikle yavaş başlar, orgazma varana dek ağır ağır hızlanır. Bu kez baştan kesiyor soluğumu. Göğüslerini avuçlarımın arasına alınca, birinin, ötekinden daha kızgın olduğunu hissediyorum. O zaman aklıma, o eski mayo geliyor. Göğüs uçları, dişlerimin arasında kabarıyor. Birer ahududu kadar büyüdükleri zaman bırakıyorum onları, ağzından öpüyorum. Dudaklarını boynuma dayadığı zaman, beklenmedik bir laf ediyor:

—Şu allahın belası kondüktörün parmakları... Hâlâ tenimde hissediyorum onları. Tam yerini buldu, domuz.

—Bok herif!

—Hem de nasıl! Üstelik böylesine terbiyesiz!

—Duygusuz. Böyle mi yaptıydı?

—Aynen. Aman tanrım! Ohh! Ne domuz ha! Evet, öyle. Mmmmm...

—Ama benim şu anda yaptığımın tersine, kumaşın altına inmemişti.

—Gerçekten. Allah korusun.

—Şimdi benim yaptığım gibi blucinini de çıkarmamıştı. donunu da. Buradan öpmedi de seni. Oh, nasıl da ıslaksın sevgilim. Onun sırmalı kepini mi düşünüyorsun?

—Hayır, hayır! Gerçek bir domuz o. Hayır, yalnız senin dilini düşünüyorum, sevgilim. Senin kızgın ve geniş dilini, ... değerken. Tam oraya. Dur, önce yukarsına biraz daha bastır. ... başlamadan önce; tam öyle, aynen...

Böyle sürüp gidiyor işte. Ritmik sarsıntısıyla bize karşılık verdiği

zaman yük vagonu, canlı bir yaratık gibi geliyor. Raylar, tüm doğa, hepsi katılmış gibi. Tove de, ben de, geldiği zaman pek kolay bağıranlandanız. Sanki kontrolu yitirmişken haykırış akciğerlerden yukarı kendi yolunu bularak çıkıyor gibi.

Daha sonra trenin yine bizimle bir olduğu ama, durduğunun da farkına vardım. Dışardan cırcır böceklerinin sesi ve kuşlarının şarkıları geliyor. Bu arada, tam kapımızın önünde, kumda yürüyen birinin ayak seslerini duyduk. Birisi dışarda dikilip bizi dinlemişti.

Tove durumun ayırdında değildi. Hızlı hızlı soluk alıyor, gülüyor ve gözlerinde yarı baygın bir ifadeyle bakıyordu. Bir şey demedim çünkü durumu değiştiremezdim zaten.

Trenin sarsılarak yeniden harekete geçmesi epey zaman aldı. Belli ki kırın ortasındaydık; kuzuların melemesi ve çıngırak sesleri duyuluyordu. Bir dizi tünelden geçtik ve ancak sonuncusundan sonra serin ve nemli hava, içinde dinlenmekte olduğumuz sıcağı yendi. O tatlı doyumun içinde sallanıyorduk hâlâ. Kendimi ağırlaşmış ve içimi kullanılmış duyumsuyordum. Biraz yorgundum ama tenim, dokunduğu her yüzeyden hoşnut kalıyordu. Vagonun tozu, ıslak olduğumuz her noktamızda bize yapışarak bir tabaka oluşturmuştu; dudaklarımızın, göğüslerimizin ve bacaklarımızın çevresinde. Litrelik madensuyu şişesini çıkardım, bir mendille Tove'nin ve benim yanaklarımı ıslatıp silmeye başladım. Aynı zamanda, ne yiyeceğimizi düşünüyordum. Hep acıkırdık ardından.

Plastik bardakta şarabımız, ekmeğimiz, domates, taze fesleğen ve keçi peyniriyle otururken Tove, öyküm üzerinde çalışmamın zamanı geldiğini söyledi.

Öykü, pornografikti. Özel bir kişi, İsveçli bir müdür, kendi koleksiyonu için ayda bir adet yazmamı istiyordu. Ödediği ücret, kendim satmaya kalkışsam –Allah korusun, benim gibi ciddi bir yazar için akla bile gelmez– elime geçecek paranın rahat iki katıydı. İki deneyimsel romandan sonra, yeni ve daha gerçekçi birini yazmaya uğraşıyordum. Adını *Şans* koymayı düşünüyordum.

Dört öyküyü oldukça rahat toparlamıştım. Ancak son zamanlarda biraz ağır gitmeye başlamıştı. Konu, üç aşağı beş yukarı, hep aynıydı. Müdür gönderdiği kartta, biraz sadizm ve maşosizm düşünebileceğini yazmıştı, bir değişiklik olsun diye. Beğenildi; ne tür güçleri içerdiğini

bilmeme yetecek kadar ve tek kez denemiştim çünkü. Ne var ki Tove'yle birlikte kendimi serbest ve güçlü duyumsuyordum. Onun dünyasında kimseye erotik nüfuz, ya da herhangi bir nüfuz verilmiyordu. Serbest kadınlar ve sanatçılardık; pederşahi sistemin üzerinde değilsek bile, epey uzağındaydık. Üzerimizde hak iddia edebilecek kadar yakınımıza hiçbir erkeği sokmuyorduk.

Bir öykünün ilk tasarımını yazmıştım: Öyküyü ısmarlayan adam, çırılçıplak olarak, içinde öykümün olduğu zarfı açıp okumaya başlıyodu. Cinsel organı müthiş etkilenmişti. Elini değmediği halde, duvarlara, tavana ve görkemli kütüphanesine dağılacak kadar sperm fışkırttı; öylesine hoşnuttu okuduğundan.

Ama bu metin çekmecede kaldı. Fazla kendini beğenmiş gözüküyordum. Hayır, daha iyi bir başkasına gereksinmem vardı.

Tove, kalemi kemirişimi gördü. Düşüncelerimi okumuş gibi, bir öneride bulundu:

--Çevir gitsin! Erkeklerin kadınlara yaptığı davranışın aynını onlara yapan bir kadını anlat. Erkekleri, yalnız görünüşleri ve yatakta nasıl oluşlarıyla değerlendirdiğini yaz. Bırak deneye deneye en iyisini bulsun. Kadın, merhabalar delikanlı, bakalım kaç para edersin, desin. Sonra onun penisini yakalayıp kaldırıyor, pantalonunun önünü açıp dışarı çıkarıyor ve aşağı doğru bastırarak sertliğini ölçüyor. Bütün bunları çok ciddi bir yüzle yapıyor. Eğer oğlanın üzerine zıplar, bacaklarını sarar ve tepesi parlak kırmızı aleti içine alırsa, ne kadar tutabileceğini ölçmek istiyor. Ve adam hapı yutacaktı, hele bir şeyiyle kadını havada tutmayı beceremezse! Yoksa, başını iki yana sallayıp, oğlanı utancıyla başbaşa bırakarak yenisini arıyor.

—Onlar nerede bulunur?

—Bir barda hiç kuşkusuz. Şöyle biraz az güvenilir bir bar. Sen çok güzel tanımlayabilirsin öyle bir yeri.

—Sonunda ne yapacak kadın? O bulunmaz şaapmayı barda mı bulacak? Erkeklere meydan okuyunca onlar karşı cephe oluşturmayacaklar mı? Pek de kötü olmaz. Öyküyü ısmarlayan için yeterince sadomaşosizm çıkar bu durumda. Kadını yere sererler ve öfkeyle tek tek üzerine çıkarlar. Barmen bile sırasını kullanır.

—Hayır, asla! Öyküyü asla böyle yazamazsın! Salonun kapısından içeri bir sürü amazon girer, bunun yerine. Tam oğlanlar kadını yere

yatırmayı başarmak üzereyken ve kadın, kavgasının sonuna gelmişken. Amazonlar, onüçünden seksenine kadar her yaştadırlar. İçerdeki her erkeği, kendilerinin tümüyle yatmaya zorlarlar. Sonunda hepsi, mutlu kadınların kendilerini paçavra gibi fırlatıp attıkları Amerikan barın üzerinde yatar. En tepeye barmeni koy. Kadınlar onu sürükleyip indiririrler ve son bir içki servisi yapmaya zorlarlar. Sonra da çakır keyif, doyumlu bir halde iki tekerlekli arabalarına binip giderler. Ufukta bir toz bulutu bıraktıkları zaman, SON yazarsın. Böylelikle bir kez daha bize istiridye ve şampanya parası çıkmış olur.

—Ya beğenmezse adam?

—Yeterince seksi yapabilirsen, ne versen alır herif.

Biraz çekimserlikten sonra, dediklerini yazmaya başladım. Saatler sürdü. Tove, çantalarından birini boşalttı, kirlilerimizi bir düzene soktu. Öğledensonra sıcağında ve şarabın verdiği hafif sarhoşlukla uyumaya koyuldu.

Bitirdiğim zaman şarap testisini kavradım, bir plastik bardak daha doldurdum. Tren düdüğü öttü ve yapışık nem ve taş kömürü kokan yeni bir tünele girdik. Sonra gün ışığına çıktık. Tahtalar arasından güneş ışıkları, terden alevler gibi içeri giriyordu. Öğledensonra sıcağının en berbat zamanıydı. Trenin hızından yokuş yukarı gittiği anlaşılıyordu. Şarap testisini giysilerin arasına sağlam bir şekilde yerleştirdim. Tove'nin yanına, onun sıcak derisinden, cinsel organından gelen kokuları ciğerlerime çekecek yakınlığa sokulup uyudum.

Trenin sarsılarak durmasıyla uyandık. Dışarısı karanlıktı.

—Ulan nereye işeyeceğiz? Salak herif bunu hiç düşünmedi.

—Biri geliyor.

Vagonun ağır kapısı gürültüyle açıldı. Kondüktör, yere bir ellambası koymuştu, onu kaldırıp bize baktı. Lambanın çevresinde gece kelebekleri uçuşuyordu; arkalarında, yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru uzanan bir vadi vardı. Badem çiçeği ve gül kokusu, bol biberli bir sucuğun kızartılmakta olduğu aroması güçlü bir tahtadan gelen kokuyla karışıyordu.

—Sayın bayanlar, dedi kondüktör gayet nazikçe, trende müfettişler vardı. Geleceklerini içime doğmuştu ama nereden bineceklerini bilmiyordum. Ne yazık ki geç vakit geldiler ve şimdi gittiler. Mallarınızı toplayın ve benimle gelin.

Bu kez taşımamıza da yardım etti. Karanlıktan çıkıp aydınlatılmış vagonlara varmadan önce Tove özür diledi ve kuma çömelip işedi. O zaman benim de çişim geldi, ben de öyle yaptım. Kondüktör yüzünü bize döndü ve lambayı kaldırarak ortalığı aydınlattı. Tove Danimarkaca bastı küfürü. Bize yaklaşıp, eşyalarımızdan bir kısmını daha toplamaya başladı. Bu arada toprağı kokluyordu.

—Özür dilerim, dedi, yalnızca yardım etmek amacım. Hatamı tamir etmek...

Etti de ha. Bu döküntü trende meğer bir de birinci sınıf vagon varmış. İçindeki kompartımanlardan biri, diğerlerinden apayrı, kırmızı ipekli kumaşla kaplı koltukları olan ve bizim bagajımızı bile içine alabilecek denli genişti. Bizi oraya götürdü.

Tren uzun süre bekledi. Koltuk sırtının ardında, biraz iyi niyetle iki kişiyi alabilecek dayalı döşeli bir yatağın olduğunu keşfettik.

Kondüktörün koşarak geldiğini işittik ve tren gitmeye başladı. Soluk soluğa kompartımanımızda belirdi adam. Büyük bir mutlulukla bir şişe hemen hemen dolu Fundador gösterdi.

—Bunu o nefis kokan restorandan almış, dedi Tove. Bu konyak damlaları onun yarı haftalığına patlamış olmalı. Bu herif bir şey peşinde.

Geniş bir gülücük attı adama.

—Bir bardak ikram etmek istiyorsunuz, ha? Çok naziksiniz.

Bizim şarap bardaklarımızı aldı, onaylar biçimde başını salladı ve neredeyse tepeleme doldurdu.

—Siz almayacak mısınız? diye sordum.

—Hayır, hayır. Siz içmenize bakın. İçin!

Yine de Tove adama acıdı, bir yudum aldıktan sonra bardağını ona uzattı. Sonra bildiği her dilde şerefe dedi:

—Salud, dinero, amor y tiempo para gastarlo.

Kondüktör bize teşekkür dolu bir yanbakış attı.

—Kapınızı kilitleyebilirsiniz, içeri kimse giremez, dedi ve eliyle kapıyı okşadı. Ve köşedeki lavaboda yıkanabilirsiniz. Su filan her şey var. Dediklerine göre bu kompartıman vaktiyle bir prenses tarafından kullanılmış, hangisi bilmem. Şimdi gitmem gerek. İyi geceler, iyi geceler. Belki biraz daha alırsınız diye şişeyi bırakıyorum.

Adam gider gitmez yaptığımız ilk iş, tozlu giysilerimizi çıkarıp birbirimizi yıkamaktı. Islak süngeri birinin karnından ve göğsünden geçirdiğimiz zaman içinizi çocukluğunuz kaplar. Kendimi böylesine çıplak ve çaresiz duyumsamak beni görülür bir şekilde etkiliyor. Yine de bu serin ve ıslak sürgerin bedenin en gizli köşelerine, kulakmemesinden cinsel organa ve popoya dek dokunarak dolaşmasında tahrik edici bir yan var.

—Şimdi mutlu muyuz? İkimiz de?

—Herhalde üçümüz de, diye yanıtladı.

—Aynen dediği gibi kilitledim.

—Evet, iyi ettin. Şimdi prensesin yatağını yapalım.

Yatağı çevirdi, yorganın üzerinden geçen gri bandı açtı. Yorganın ucunu kıvırdı. Yatak, yepyeni çarşafıyla bembeyaz parlıyordu. Öyle zarifti ki bir an duraladım.

—Buna izin verdiğini hiç söylemedi.

—İnsanları yük vagonunda taşımasına da izin yoktu. O devir geçti. Gel buraya benim küçük sevgilim, bardakları da getir. İç tarafta yat ki sağ elin serbest kalsın.

Gerindi. İri, sıcak ve çıplaktı. Yeniden konyakla şerefe çekti ve ardından, oldukça sarhoş olarak birbirimizin kollarında uyuya daldık. Uyandığım zaman içersi karanlıktı. Tove'nin uyanık olduğunu anladım.

—Lambalar sönmüş mü?

—Epeydir, dedi.

Yattığı yerde için için gülerek kıpırdandığını farkettim. Konuştuğu zaman sesi ciddiydi oysa.

—Bir konuda görüşünü alabilir miyim? dedi yatışını bozmadan. Zifir karanlıkta hemen hemen hiç gözükmüyordu.

—Hayhay.

—Islak ve sert olan, sopa gibi başka bir şey biliyor musun?

—Yani penis gibi yumuşak ve sert olan başka bir şey biliyor muyum? diye kendi kendime çevirdim. Hayır, sanmıyorum. Niye sordun?

—Öyleyse tam şu anda onu elimde tutmaktayım, eğer başka bir şey olması olanaksızsa...

Başımı yavaşça çevirdim. Şimdi gözüm karanlığa biraz alışmıştı. Serbest kolunun yataktan dışarı sarktığını gördüm. Ranzanın yanında bir kondüktör belinden öne kıvrılmış duruyordu. Pantalonu dizine inmişti. Tove'nin eli, adamın karnının altında kaybolmuştu. Gömleği ve kravatı yukarı çıkmış, ay ışığında kaba etleri parlıyordu. Kepindeki altın sırma, o ritmik olarak hareket ettikçe parlayıp sönüyordu.

—Şimdi yeter, dedim, çarkına sıçtığımın herifi!

—Yazık değil mi adamcağıza? O koca Fundador'a?... Çok uğraştı zavallı.

—Derhal dışarı defolacak!

Ama kendim de duydum sesimin yeterince öfkeyle dolu olmadığını. Hiç kuşkusuz içimdeki yazar izlemek istiyordu neler olacağını. Ya da trene binmek denen şey.

—Domuz herif, dedim yalnızca.

—Evet, evet, hem de nasıl! Korkunç bir domuz. Yine de ben onun kepinin altında senin çok tatlı olacağı düşüncesindeyim. Biraz ödünç almayı denesene.

O zaman artık aşırıya kaçmıştı. Nihayet harekete geçtim, adamın önüne bir atlayışta indim. Başını kaldırdı, bir gözüyle beni öyle çırılçıplak karşısında dururken gördü; öteki ise Tove'nin nefis bedenindeydi. Tove, elini çekmeden kıkır kıkır gülüyordu.

Devreye girmenin zamanı gelmişti. İspanyolca bağırdım:

—Bak hele! Böylesine muhteşem bir organ ömrümde görmedim! Kütük gibi! Lütfen izin verin, tadına ilk ben bakayım!

İşe yaradı.

Doğruldu, iççekti, ellerini ileri uzatarak önce bana doğru döndü, sonra Tove'ye. Müthiş bir şekilde geldi o an. Spermin fışt diye uçup göğüslerime geldiğini gördüm.

Yatağın kenarında ikiye katlandı, inledi, küfretti.

Tove daha elini çekmemişti. O muhteşem kütük hızla yumuşadı.

—Bak görüyor musun? dedi. Tıpkı Dali'nin saatleri gibi. Pis domuz!

Gecenin içinde trenin düdüğü duyuldu.

—Aziz Madonna! dedi kondüktör, geliyoruz neredeyse...

Pantalonunu çekti, ceketini düzeltirken dışarı fırladı.

—Hemen buraya gel, dedi Tove. Gel ve yüzüme otur.

Yavaşça ağzının üzerine otururken parmaklarımla bagaj rafının ağına tutundum. Kızgın dili, kilitorisimi aradı ve bulunca emip kaldı orada. Dilinin ucunu çevresinde dolaştırırken üç parmağını ağır ağır içime soktu. Aynı zamanda ileri geri kıpırdatarak, giderek daha içerlere varıyordu. Yüzünü nasıl ıslattığımı duyumsadım; nasıl her şeyin tek bir cehennem sıcağına dönüştüğünü ve orgazmın nasıl yavaş yavaş gelip önce o karanlık, sonra yıldırımlı fırtınayı içimde patlattığını. Birkaç saniye için kendimden geçtim. Sonra konuştum:

—Şimdi sıra sende.

Yarım saat sonra ağzı bacak arasında, kıçı açıkta olma sırası bana gelmişti. Bu kez epey oyalanıyordu. Bir ara başımı kenara çekip soluk alma gereksinmesi duydum. İnliyor, mırıldanıyordu ama, onun çıkardığı seslerin ardında başka bir ses vardı. Garip gelen bir durum söz konusuydu. Sanki olağanüstü elektrikli bir fenomen tenime dokunuyordu.

Tam başımı ona çevirip devam edecektim ki bir an için gözlerimi açtım. O zaman, kompartımanın ışıklarının yanmakta olduğunun farkına vardım.

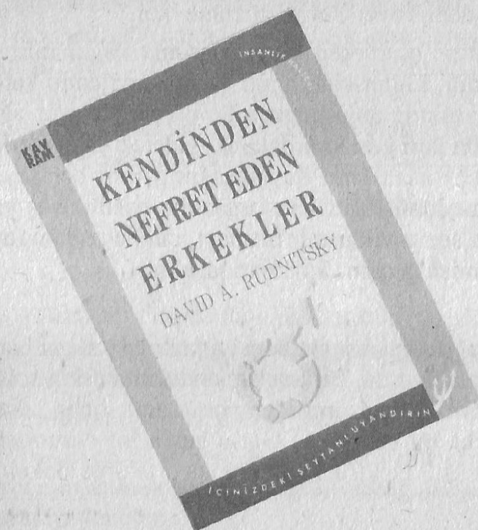
Herhalde istasyondaydık çünkü pencerenin önünde dikilen bir grup İspanyol çıt çıkarmadan içeri bakıyordu. Yüzleri, kompartımanımızdan gelen ışığın altında beyaz maskeler gibi parlıyordu. Bazılarının ağızları açıktı. Çok ciddiydiler.

Donup bakakaldığım süre birkaç saniye sürdü. O zaman Tove'nin sesini duydum:

—Nereye gittin?

Gözümü kapıyorum ve yeniden ağzımı ona yapıştırıyorum. Tren, durduğu kadar duruyor. Kaç dakika bilmiyorum. Belki iki, belki daha fazla. Yaşantımın en uzun dakikaları gibi geliyor.

Nihayet sarsılıyor vagon. Ağır ağır gitmeye başlıyor; peşisıra ayak sesleri ve öfkeli insanların konuşmaları geliyor. Ne dediklerini anlamıyorum. Karanlık ve bomboş araziye girerken tren, Tove gelmeye başlıyor ve sesi her şeye baskın çıkarken kıçı tavana vuruyor.

KAV RAM
İNSANLIK
KENDİNDEN
NEFRET EDEN
ERKEKLER
DAVID A. RUDNITSKY
İÇİNİZDEKİ ŞEYTANI UYANDIRIN

KAV RAM
İNSANLIK
AŞK
ŞİFRELERİ
ELAYNE J. KAHN DAVİD A. RUDNİTSKY
İÇİNİZDEKİ ŞEYTANI UYANDIRIN

ORMAN PERİSİ

Ingela Strandberg

2

Onu, o eski av villasıyla Johannes Konağı arasındaki patikada gördüm. Grim Gölünün buzları derinden gelen bir inlemeyle duyulurken adam, öylece durmuş, doğaya bakıyordu. Orman sessizdi; yeni yağmış kar yumuşak ve dostçaydı. Hafif soğuk, yanaklara okşar gibi değiyordu.

Angelica onu hemen tanıdı. Gazetelerde resmini görmüş, daha birkaç gün önce, radyoda şarkısını dinlemişti.

Bu ormanın ortasında ne işi vardı?

Patikanın ortasında karşılaştıkları için, birbirlerini görmemelerine olanak yoktu. Ortak bir sırrı paylaşırcasına, karşılıklı durup, bakıştılar. İkisi de konuşmuyordu. Aynen, burada randevulaşmış gibi: buzlar şarkı mırıldanır ve ağaçkakanın biri, delmeye çalıştığı ağaçtan tempo tutarcasına ses çıkarırken. Grim Dağının mavi zirvesi arkada, vadiyi koruyan bir gölge gibi uzanırken ve rüzgâr, patikayla ormanı birleştirirken...

Adamın üzerinde kahverengi bir kadife ceket var; ceketinin altından, kırmızı balıkçı yaka kazak gözüküyor. Başında bere ya da şapka yok. Saçları, kulaklarını ve ensesini örtecek kadar uzun.

—Merhaba, diyor.

—Merhaba, diye yanıt veriyor Angelica ve buzun şarkısını, ağaç-

kakanın taktaklarını duyuyor.

—Orman perisi mi bu karşıma çıkan, ya da?...

Bunları söylerken yüzündeki gülümseme çok çekici. Kızın önünde dururken elleri pantolonun cebinde. Yaşı en az elli olmalı ama görünüşü, bir delikanlı gibi.

—Yok, hayır, diyor Angelica, inanmazsanız kendi gözlerinizle görün. Ardından sırtını dönüyor. Kuyruğum yok işte!...

O zaman yüksek sesle gülüyor adam ve ağaçkakan susuyor. Sonra elini kızın omuzuna atıp onu, kendi geldiği yöne çeviriyor. Tıpkı öyle yapılması önceden kararlaştırılmış gibi. Yürümeye başlıyorlar. Az önce karşılaşmış iki insan bunlar. Birbirlerinin yaşamı, deneyimleri ve düşleri konusunda hiçbir şey bilmiyorlar. Birbirlerinin dününü, bugününü ve geleceğini bilmiyorlar.

—Demek öyle, benim küçük orman perim, diyor adam ve daracık patikanın yanındaki çay üzümü çalılarına sürtünerek yürüyor.

—Benim adım Anders, diye konuşmayı sürdürüyor.

—Angelica, diye karşılık veriyor kız.

—Bir orman perisi için oldukça güzel bir ad, diyor ve kızı, çok kısa bir süre için kendine çekip kucaklıyor.

Yürürlerken Angelica, onun sağ kalçasının, kendi sol kalçasına dokunuşunu hissediyor. Ayaklarını, onun adımlarına uyduruyor. Onu ilk kez gördüğü halde bedeni, Angelica'ya tanıdık geliyor.

—Burada ne yapıyorsunuz? diye soruyor.

—Hımm, ne sandınız? Orman perisi arıyordum hiç kuşkusuz!

—Yanlış mevsimde geldiniz, diye yanıtlıyor hemen. Bu zamanda ortalıkta görünmezler.

—Ne yazık! diyor adam yalnızca. Sonra devam ediyor:

—Şaka bir yana, yukardaki av villasını hafta sonu için ödünç aldım.

—Bayan Wahlberg'den mi? diye merak ediyor Angelica.

—Ta kendisinden. Onu tanıyor musunuz?

—Hayır. Yalnızca birkaç kez otomobile binerken gördüm.

—Her neyse. Evi birkaç günlüğüne bana bıraktı. Yoğun bir çalış-

ma dönemini geride bıraktım. Birazcık büyük kentten uzaklaşmak istedim. Sessizlik çok dinlendirici. Ayrıca ormanla da içiçe. Daha şimdiden kendimi iyi hissediyorum.

Av villası, çamlar arasında ve karanlık. Giriyorlar ve salonun her köşesinde mum yakıyorlar. Yumuşak halılar ve orijinal tablolar olan pahalı döşenmiş bir salondu.

Anders, üzerinde sekiz mum olan bir tepsi getiriyor. Şömineyi ateşliyor ve Angelica'ya, şöminenin önündeki ayı postuna oturmasını söylüyor. Sonra mutfağa giderek birşeyler hazırlıyor.

Angelica aniden her şeyin eksiksiz olduğunu düşünüyor. Ruhundaki eski ağrı, kayboluyor. Bedenindeki gerginlik çoktan yok olmuş. Her şey sakin ve sessiz.

Çevresine bakınıyor. Bayan Wahlberg'in burada pek sık bulunmadığı belli oluyor. Onu anımsatan hiçbir şey yok. Ne giysiler, ne de fotoğraflar. Aslında yalnızca şömine ve mumlar odaya yaşam katıyor.

Anders, sıcak sandöviçler ve bir şişe kırmızı şarapla geliyor. Ateşin önünde oturup, yemeğe başlıyorlar. Angelica, ateşten ve şaraptan ötürü yanaklarının ısındığını hissediyor. Karnının çevresi de yanıyor; kasıkları ve bacaklarının arası da.

Adam onun hemen yanında oturuyor. Elindeki kadehi çevirmekle meşgul. Şarabın, bardağın bir bu yanına, bir öbür yanına akmasını izliyor.

—Seni tanımıyorum, diyor. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de hemen yanıbaşımda oturuyorsun. Kötü bir filmdeki gibi her şey çok hızlı gelişiyor.

—Ben zaten hep öyle düşünürüm, diye yanıtlıyor Angelica, her şey aynen kötü bir filmdeki gibi.

—Çok yalnız biri olduğunu sanıyorum, diyor adam. Öyle değil mi?

—Öyle, diyor kız. Hoş, belki de başkalarından fazla değil.

—Şu anda kendimi hiç yalnız hissetmiyorum, diyor adam ve yere uzanıyor. Sen yanımdayken asla yalnız değilim. Yoksa!...

—Eh öyle ya, ormana çıkıp peri arayacak hale gelmek için insanın dehşetli yalnız olması gerek, diyor Angelica.

—Hayır! Sakın öyle sanma! diye bağırıyor Anders ve doğruluyor. Benim yaptığım, imdat diye bağırmak değil ha! Öyle olsaydı, hafta sonumu Göteburg'da kalarak geçirirdim. Bayan Wahlberg'nin ya da başka birinin yanında. Orada yeterince kadın var. Sakın kadın peşinde koştuğumu düşünme!

—Hayır, hiç aklımdan geçmedi! diyor Angelica ve gülüyor. Orman perisi peşinde koşuyorsun diye düşündüm...

—Aslında, akıl alır gibi değil, diye devam etti adam. Pat diye ormanın göbeğinde karşılaşıyoruz ve şu anda yanımdasın. Bazen yaşam çok güzel, değil mi?

Angelica, elinde kalıedi, yere sırtüstü uzanıyor. Alevler, kadehte parlamakta. Kadehi birkaç milimetre oynatarak, yeni ışıltılar ve görüntüler yaratabiliyor.

Birden, Bayan Wahlberg'i düşünüyor. Adamın sevgilisi olmasın?

"Hoş, ne önemi var ki?" diye düşünüyor, "şu anda benim ya!"

Angelica, artık içinde bulunduğu anın tadını çıkarması gerektiğini öğrenmiş durumda.

—Hiç düşündün mü? diye konuşmaya başlıyor Angelica, yaşadığımız, göz açıp kapayıncaya dek geçiveren küçücük anlar. Her şey onlara bölünmüş. Tıpkı şu an gibi. Öyle anlardan birini yaşıyoruz şimdi. Onun şerefine!

Adam, kızın kadehini dolduruyor. Kız bedeninin, giderek daha gevşediğini, yumuşadığını hissediyor. Bir an için, dedesine bıraktığı kızını, Sissi'yi düşünüyor. Onun orada keyfi yerindedir, meraka gerek yok, diyor kendi kendine. Bu anın değerini bilmeliyim. Can sıkacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey kötü değil ve her şey güven verici.

Sırtüstü yatarak kollarını, başının arkasında kavuşturuyor. O zaman, kazağıyla pantalonunun arası açılıyor ve göbeği gözüküyor. Bunu bile bile kıpırdamadan uzanıyor ve adamın açık karnına baktığını hissediyor.

"Ne yapıyorum ben?" diye düşünüyor, "ne önemi var! Dünyada bir kez yaşıyorsun, ona bak!"

Angelica, gözlerini yummuş olarak yatıyor ve biraz sonra olacakları çok iyi biliyor. Olağandışı bir yanı yok bunun. Adamın onu bir süre alıp götürmesine izin verecek. Halatından kurtulan boş bir kayık gi-

bi, rüzgâra takılıp açılacak okyanusa.

Yaşam bir sır değil onun için artık. Onu nereye yerleştireceğini çok iyi biliyor. Hiçbir şey utanç verici değil. Hiçbir şey öyle fevkalade güzel de değil. Her şey olduğu gibi.

"Önemli olan bu," diye düşünüyor. Her şeyin aslında her şey gibi olması. Hiçbir şey anlamsız değil ama pek önemli de değil."

—Benim için bir şarkı söyle, operacı bey, diyor.

—Hayır, diyor adam. Boğazım öyle yorgun ki... Ayrıca, bıktım artık hepsinden! Zembereği gerilince ötmeye başlayan oyuncak bebek gibiyim.

—Artık oyuncak bebekler pille çalışıyor, diyor Angelica.

—Okey, ben de pille çalışıyorum! Otuz yıldır karnında bir yere basınca çalışan mekanik bir alet oldum ben. Her defasında, benden bekleneni yerine getirerek "anne" dedim. Yeterince kukla tiyatrolarında oynadım. İpimi çektikleri anda zıpladım, hopladım, dans ettim, şarkı söyledim. Ne isterlerse onu yaptım. Hepsinden öylesine tiksindim, öylesine bıkkınlık duydum ki!... Artık mekanik oyuncak olmayı bırakacağım. Yakında elli dört yaşıma basacağım. Eğer değiştirmek kolay olmayacak ama zorunlu.

—O zaman ne yapacaksın? diye merak etti Angelica.

—Her şeyi kesip atmak isterim ilk önce, anlıyor musun? Yalnızca kafama göre dolaşmak isterim. Ama, olmaz haliyle. Bilmiyorum ne yapacağımı.

—Eğer seçme olanağın olursa, ne yaparsın?

—Bilmem. Belki yazarlık yaparım. Ne var ki yazarak geçinme olanağım yok. Üstelik, iyi bir yazar da değilim. Ama, yine de birşeyler yazıyorum. Kendim için.

—Diğer işler yanında, diye ekliyor hemen. Dirsekleri üzerinde doğrulup, Angelica'ya bakıyor. Anneme mektup yazarım, örneğin. Evet, doğru söylüyorum. Yaşantım ve yaptıklarım konusunda uzun mektuplar yazarım ona. Yüreğimden geldiği gibi. Her konuda! Kadınlar, cinsel yaşantım, neler hissettiğim gibi konularda. Sonra mektupları yazı masamın çekmecesine tıkıyorum ve orada kalıyorlar. Bir insanın bu denli kafadan çatlak olabileceğini düşünebiliyor musun?

—Ve sonra, diye devam ediyor, bazen kendime de mektup yazıyo-

rum! Psikoterapi diye buna derler! İnsanın içinde yanıp tutuşmak üzere olan birçok şeyi boşaltmak çok nefis bir duygu. Anlıyor musun?

—Evet, diyor Angelica, anlıyorum. Ben de zaman zaman mektup yazıyorum. Arkadaşlarıma. Bazılarını postalıyorum da. İçinde yalnızca günlük olaylar olanlar gönderdiklerim. Erkeklerden, havalardan ve benzeri şeylerden söz ettiklerim. Ama diğerleri, kendi içimi anlattıklarım, bir yere gönderilmiyorlar. Saklıyorum onları bir süre. Sonra küçük parçalara bölüp, tuvalete atıyorum.

Birbirlerine çok yakın yatıyorlar. Adamın bedenini, kendi sol yanında hissediyor.

—Annem, diyor adam, annem öleli yıllar oldu. Yaşarken beni hiçbir zaman anlamadı. Önemli konularda birbirimizle hiç konuşamazdık. Oysa şimdi ona mektup yazıyorum. Sanki yaşıyormuş ve beni anlıyormuş gibi. Ne yalnızım...

—Yalnız, diye yineliyor Angelica. Ya o, bu evi ödünç aldığın kadın, onunla da yalnız mısın?

—Kadınlar, diyor adam ve sesi birden değişiyor, kadınlar çevremden hiç eksik olmamışlardır. Söz konusu kadın arkadaşıma gelince ikimiz, birbirine sadık iki dostuz daha çok, sevgili değil... Ayrıca, bunun yalnızlıkla fazla bir ilgisi yok. Bunu anlayabilmek için henüz çok gençsin.

"Umurumda değil," diye düşünüyor Angelica. "İlişkilerini nasıl kurduğu hiç umurumda değil. Bu an yeter. Bu kısacık an içimdeki yaşamı canlandırıyor. Onun değerini bileceğim. Koruyacağım. Akıntıya kapılmış sahipsiz bir kayık gibi beni açık denizlere sürüklemesine izin vereceğim. Bir yerde ta dibe otururum, ya kayalara takılırım ya da alabora olur batarım; ne farkeder? Yalnızca şu anın olan her şeyin bir anlamı var. Sonra olacak şeylerin, şimdi için hiç önemi yok."

—Öyleyse oldukça şımartılmışsın, diyor Angelica sesinde hafif bir iğneleyici anlam olarak.

Ama o, kızın saptamasının altındaki anlamı fark etmiyor.

—Aman canım, diyor, şımarık filan...

—Öyleyse ben gideyim artık, diye şaka yapıyor Angelica. Göteburg'un entelektüel ve güzel bayanları yanında küçük bir cahil orman perisinin sözü mü olur? Senin yerin onların yanında, değil mi?

—Hah ha! diye gülüyor adam, onların akılları değil kuyrukları uzun...

Angelica yarı doğrulup ona bakıyor. Sonra işaret parmağını onun karnına dayayıp bağırıyor: Anne de!

Adam ses çıkarmıyor. Doğrulduğu gibi onun üzerine uzanıyor. Öyle ki, kız elindeki bardağı bir yere koymayıp, deviriyor.

—Önemi yok, diye fısıldıyor adam.

Utanacak bir şey yok. Neden acaba? Bedeninde gezinen eller bir başkasına ait. Kızın tişörtünü çıkartıyor adam; özenle yapıyor her hareketini. Angelica, adamın yumuşak ve dikkatli olduğunu düşünüyor.

Küçük bir çocuk gibi başkası tarafından soyulmasını eskiden beri komik bulur. Önünde diz çökmüş birinin, onun pantalonunu çıkarmasını... Ama şu an hiçbir şey komik ya da saçma gelmiyor ona. Adamın çıkarttığı pantalonu özenle katlayıp şöminenin uzağına koyuşunu içinde güzel duygular uyanarak izliyor.

Adamın onu soyuşunda şiddetli, tutkulu hiçbir yan yok. Kendine güven dolu ve güven verici. Ama, önceden tasarlanmış bir şekilde de davranmıyor.

Nihayet açık denize sürüklenene dek birçok şeyi düşünme vaktine sahip oluyor. Küçük bir teknede yapayalnız; daha önce hiç bulunmadığı derinlikleri olan açık denize sürükleniyor.

Yok, hayır! Tekne filan değil o! O bir gökkuşağı, denizden karaya uzanan bir gökkuşağı. Bedenini bir yay gibi geriyor. Onu engelleyen hiç kimse, hiçbir şey yok. Bedeninde utanç ve günah taşıdığını henüz bilmeyen bir çocuk o şu anda. Kendini çılgın gibi dalgalara atan bir çocuk...

Ardında olanların hiçbiri alıştığı gibi değil.

Adam, uzun süre içinde kalıyor kızın. Adamın bedenini sürekli içinde hissediyor Angelica. Adam orada sakince kalıyor. Ses çıkartmıyor. Kulaklarına, ateşin tıslaması geliyor. Yan odadaki bir duvar saati çalıyor.

—Artık yaşlanıyorum, diye fısıldıyor adam. Yarı yaşlıyım artık. Yarı kötü bir aktör -sahnede ve dışarda.

—Ne önemi var? diyor Angelica, insanın iyi ya da kötü olmasının

ne önemi var? Önemli olan o değil.

—Önemli olan nedir öyleyse?

—İnsanın olduğu gibi olmasıdır, diyor Angelica.

Buna yanıt vermiyor adam. Bir pazar öğledensonrası, ateşin aydınlattığı akşamüstüne dönüşürken kısaca yapılan bu saptamayla yetinmiyor.

Çırılçıplak, şömineye gidiyor ve ateşe biraz daha odun atıyor. Odunlar hemen tutuşuyor ve odayı, dans eden gölgelere boğuyor. Adam geri dönerken, gölgeler onun bedenine de sarılıyorlar.

Angelica, kendi bedenini dinliyor. Bedeni sıcak ve terli. Göğüslerinden başlayarak aşağıya dek ıslak.

Bir süre konuşmadan oturup, alevlerin dansını izliyorlar. Ne var ki ateş sönüyor, oda serinlemeye başlıyor ve karanlık, pencereyi zorluyor. Angelica Sissi'ye dönmek zorunda. Dede, birazdan kaygılanmaya başlar...

Anders ona, tişörtünü giyerken yardım ediyor. Az sonra kız giyinmiş durumda. Antrede mantosunu giyiyor, boynuna atkısını sarıyor. İşte o an adam onu yakalıyor. O hâlâ çırılçıplak ve bedeni, artık yabancı değil kıza. Öyle bir kez kullanılınca fırlatılıp atılan bir şey değil. Onun bedeni, bir başkasının bedeni sanki. Yumuşak, yakın; onun sahibi, et ve kemikten öte bir varlık.

Kızı soymaya başlıyor. Antrenin döşemesine yatıyorlar. Kapının ardından soğuk hava geliyor. Soğuk, döşemeden başlayıp bedenlerini sarıyor.

Kız ansızın, nedenini bilmeden, ayağa kalkıyor. Duvardaki boy aynasına uzanıyor. Kırmızı boyalı çerçeve içindeki aynayı, çivisinden çıkartıyor. Bunu yapabilmek için, ayak parmaklarının ucunda yükselmesi gerekiyor.

Aynayı, her ikisinin bedenini ve tüm hareketlerini yansıtabilecek şekilde, tuvalet kapısıyla antre duvarı arasına yerleştiriyor. Bunları yaparken, nedenini bilmiyor. Kendi bedenine karşı zafer kazanmış gibi. Sanki nihayet bedenini sevmiş. Onu görmek istiyor!

Anders hafifçe gülüyor, Angelica aynanın açısını kontrol ederken. Bedenlerinin aynaya vurmayan tek bir kıvrımı, gizli köşesi kalmasın istiyor.

Adamın bedenini büyük bir dikkatle izliyor kız. Her kıvrımını. Parmaklarının ucunu adamın kasıklarına inen her iki kavis boyunca dolaştırıyor. Cesaretine en çok kendisi şaşırıyor; seviniyor.

Adam da şaşkın ve hoşnut. Hiç kıpırdamadan kızın istediği şeyleri yapmasına izin veriyor. Kıza aynadan gülücük gönderiyor. Onun isteğine göre ritmik olarak karşılık veriyor.

Her şeyin tam ortasında, ne yaptığına şaşırmakla meşgul Angelica. Girişkenliğine en çok şaşıran da o. Bu garip pazar öğledensonrasına, kapının altında esen soğuk rüzgârla buz gibi olan antre döşemesine, tuvalet kapısıyla duvar arasına sıkıştırılmış kırmızı çerçeveli aynaya ve aynadaki görüntülere...

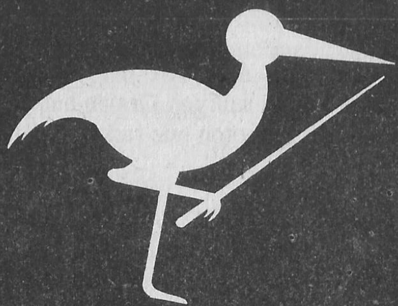
Dışardaki karanlık iyice yoğunlaşıyor. Angelica bir kez daha giyiniyor. Kapının ağzında durup, parmaksız eldivenlerini giyerken, antrenin küçücük lambasından gelen ışığın altında Anders'in de hoşnut olduğunu görüyor.

Angelica, bu pazar günü duvardaki bir aynayı indirip yere dayamış olduğu için nihayet bedenini sevmeye başlamasından ötürü korkunç mutlu!

Anders, pencerede çırılçıplak dururken, evin önündeki boşluktan geçerek uzaklaşmakta olan kıza el sallıyor. Orman hafif hüzünlü bir şekilde fısıldarken Grim Gölü, o monoton buz şarkısını hâlâ sürdürüyor.

Yazarın *Genom Pärlaporten* (Boncuk Kapısından) adlı romanından.

SEVGİ CİNSELLİK VE ÇOCUKLAR

LEON SOMERS
BARBARA C. SOMERS

ROTHERDAM'DA AŞK

Niklas Lindberg

3

Dünyayı görme şansı geçti elimize. Yine de, benim şimdi en çok sevgiyle andığım, ilk deniz görevimi yaptığım M/S Bengal ve M/S California gemilerinin personeli oldu. Burada, ilk denize açılışımı ve limana çıkışımı anlatmak istiyorum.

Kaydımı yaptırıp, kamaramı öğredikten sonra, tayfa başıyla tanıştım.

—Rabé, dedi elini uzatarak.

—Niklas, dedim ve aynı anda, denizci kağıdımda başka adın olduğunu düşündüm. Oradaki adım, Jan Erik'di, Rödön Kilisesindeki vaftizim sırasında bana uygun görülen ad. Niklas adını, haşarı bir oğlanken almış, herkesin bildiği tek ad yapmıştım. Bu ad bana nereden gelmişti, bilmiyorum; aynı konu, annemle babam için de yaşamın çözümlenmemiş soruları arasındaydı. Üstelik onlar için benim kendim de büyük bir soru işaretiydi.

"Ulan sen koca bir soru işaretisin," demişti babam, "bok gibi büyük bir soru işareti..."

—Soyadın, diye sorda Rabé.

Denizde herkes birbirini soyadıyla çağırır. Çoğu zaman nöbet arkadaşının ön adını bilmezsin.

—Öyle mi, Lindberg? Ve yenisin denizde, ha? Bunu derken bavuluma bir göz attı.

Onda, küçücük bir çanta, bir şişe Renat*, bir bıçak ve bir de deri ceket vardı.

Dikilmiş, bavuluma bakıyordu:

—Allahın sıcağına gidecekken bu kadar elbise taşıyacaksın, ha!...

Jämtland'da, kendi memleketimde, en ciddi takım elbisemi, bir yün kazağı, kışlık botlarımı, hatta birkaç uzun donu ve annemin gerekli gördüğü başka şeyleri bavuluma doldurmuştum. Mendillerimi büyük bir ciddiyetle katlarken, annem, gözleri yaşlı olarak beni izlemişti. Öte yandan babamın hiç umurumda değildi. "Delikanlı çocuk tabii dünyaya açılıp etrafını görecek. Tuzlu suya birkaç yıl işemekten kimse zarar görmez," demiş ve annemin kaygılı ve trajik bakışlarını üzerinde toplamıştı.

Rabé'nin üst çenesinde üç dişi, alttakinde iki dişi vardı. Kazma gibi bu beş dişin çevresi, kahverengi çukurlarla doluydu. Saçı, çivi gibi dimdik ve arkaya doğru taralıydı. Sanki sürekli olarak rüzgâra karşı gitmişçesine ağzı, kulaklarına dek uzanıyordu. Gözleri, rüzgârdan –ya da votkadan– kıpkırmızı ve pörtlekti. 40 yaşındaki bu gemiciyle ben, limanda çok güzel vakit geçirdik. Diş ağrısı çekmediği zamanlar, demek istiyorum. İçkisiz kalıp da diş ağrısını yatıştıramayınca çok acı çekiyordu. Bir keresinde Şef, geminin ambarını açarak Rabé'nin beş dişinin ağrısına ilaç olması için votka getirmek zorunda kalmıştı.

Hennesy gibi güzel bir marka konyak yüklemiştik Hamburg'ta. Bu markanın, sosyetedeki her çeşit dişe yeteceğini duymuştuk. Şimdi sorun, dişçilerden binlerce mil uzaklıkta olan ve diş ağrısı çeken denizcilerin sorunuydu. Aden Burnu'na yol alıyorduk Kızıldeniz'in tam ortasında –ayrıca deniz kızıl mızıl değildi–. Batı Jämtland'dan gelip dünyaya açılan bir delikanlının tepesi atmaz mı bütün dünyanın kızıl dediği denize ulaşıp da ilgisi olmadığını görünce? Üstelik, Akdeniz kadar mavi olduğunu görünce! Her neyse, Rabé'nin dişağrısının geçmesini hepiniz istiyorduk. Yapılacak şey, bir kasa konyağa el koymaktı. Bu da, kasanın, deniz kabarınca kurtulduğunu ve kayıp duvara çarparak parçalandığını söylemekle olurdu. Konyağı kovaya boşaltıp şişeleri, kırık kasaya geri koymaktan başka bir şey kalmıyordu yapacak.

Kristensen, Danimarkalı bir tayfa, şişelerin boyunlarını, kapsülleri

*) İsveç votkası.

zedelenmeden kırmakta ustaydı. Aksi halde şirkete sigortadan para ödemiyorlardı.

Üç adet birbuçuk litrelik kova dolusu konyak ortaya çıkınca 21 kişilik personelin hepsi ansızın diş ağrısına yakalandı. Evet, gerçekten de diş ağrısına... Ne zaman ki Hälsinge-Bergström de diş ağrısına yakalandı, o zaman bu kitlesel rahatsızlığın altında bir bityeniği aramaya başladım. Bergström ki Rotterdam'ın üst sınıf orospularınınki gibi inci dişlere sahipti oysa...

İlk kez Rotterdam'a demir atacaktık.

Bir başka tayfanın adı Adelfred'di, o da Danimarkalı. Boylu boslu, çıma gibiydi. Onun yanındayken hiçbir şeyden korkmaya gerek yoktu. İskeleye yanaşırken, onunla birlikte bordo kavsinde bulunurdum. Bordo kavsi, ince bir halatın yardımıyla geminin burnunu iskele dubasına doğru dürüst dayanmasını sağlayan şeyin adıdır. Tehlikeli ve sorumluluk yüklü bir işti bu.

Rotherdam limanına yaklaşırken orospuyu, birçok deniz mili uzaklıkta gördüm. Recife'deki deniz feneri kadar büyüktü.

—İşte orada! diye bağırdı Adelfred eliyle rıhtımı göstererek, işte orada benim sevgili orospum!

Oradaydı da; bekliyordu. Kızıl saçlarıyla ve deniz rüzgârları kürkünün eteklerini uçuşturdukça gözüken kırmızı elbisesiyle.

Adelfred özlemle yanıp tutuşuyordu; gözlerini kadından ayıramamasından belliydi bu. Bordo kavsinin başındayken hep dikkatli olurdu ama şimdi aklı başka yerdeyken, işi biraz savsaklıyordu. Halatın bir an için kurtulması, onun bacaklarının makasla kesilircesine budanması demek olabilirdi. Hemen uyardım ve tek bir hamleyle durumu kontrol altına aldı.

Geminin yanaşması bitip, tayfalar arkaya doğru uzaklaşırlarken, döndü bana:

—Aferin Lindberg, dedi, bordo kavsinin başında uyanık olmanı sevdim. Şimdi benimle Elsa'nın Barına geleceksin. Ben buraya her geldiğimde öyle yaparım. Bendensin orada. Günün kalanını orada geçireceğiz. Halat atılır atılmaz, Hollanda toprağına basacağız.

—Okey, dedim.

—Sen kızoğlankızsın, dedi.

—Evet, dedim.

—Senin gibilere de bir kız gerek, dedi.

—Evet, gerek, dedim.

—Ve içecek de bir şey, dedi.

—Hem de nasıl! dedim.

—Üstelik köpek nöbeti tutan da sensin, dedi.

—Hem de nasıl! Bir kez denizci, her kez denizci demek, dedim.

—Biraz canlandırmak gerek seni, dedi.

—Bana en gerekli şey o işte, dedim.

Yıkandık, üstümüzü başımızı toparladık. Güverteye çıktığımda Adelfred, iskele köprüsünün başında bekliyordu. Oraya yürürken sıkı bir kahkaha koptu, bir Şarlo filmi yürüyerek geliyormuş gibi.

—Düğün mü var? diye sordu biri.

O zaman, üzerimdeki ağırbaşlı takım elbisenin onları güldürdüğünü anladım.

Adelfred bir şey demedi. Üstüm başım bok kokuyormuş gibi bir gözattı kılığıma.

—Bir şey olmaz, dedi, son bir kez bakarak. Gel gidelim.

Elsa'nın Barına böyle vardık. İşte orada oturuyor, sevgili orospusu. Kucaklamalar, öpücükler, şu bu ve bir büyük şişe Genever... Adelfred'in dostu barın sahibiydi ve ben, öylesine içtim ki altımdaki döşeme, Biscaya Körfezi gibi dalgalanmaya başladı.

Adelfred ve onun sevgili orospusu, yalnız İngilizce konuşuyordu. Altı yıllık ilk öğrenimle beceremediğim bir şey. Siktir et! Adelfred, Kızıldeniz gibi kırmızıydı, ya da gerçekten kırmızı olan hangi sıçtığımın deniziyse onun gibi, işte öylesine kırmızıydı –bir büyük yalanı sürdürmek için–. Kalkıp Jungmar Jansson'u da söyledi üstelik.

—Bana bak Lindberg, senin dizine güzel bir kız oturtacağım, diye bağırdı kulağıma ben Geneve denizinde yüzerken.

—Evet, güzel bir kızı dizime oturtacağım. İşte bu kadar, diye bağırarak karşılık verdim.

Sevgili oruspusu ayağa kalktı; Adelfred'den iri ve uzun –üstelik Adelfred'in ne kadar iriyarı olduğunu unutmadan.

—Anasına telefon edecek, diye bağırdı Adelfred.

—Mama'sını çağıracak, diye bağırdım.

—Dizine oturtacağın..., diye bağırdı.

—Evet, bakire Lindberg onu dizine oturtacak, diye bağırdım.

Mama geldiği zaman az daha bayılıyordum. Bundan iri bir insanoğlu görmemiştim. Evet, kızı allah için dev gibiydi ama, bu anadan, en az onun kadar yapılı beş kız umardınız.

—Mihrabı yerinde, diye bağırdı Adelfred ve bana baktı. Şimdi Kızıldeniz, onun yakasından aşağı inmekteydi ve alnı, Atlas Okyanusu'na benziyordu.

—Anası benim, kızı senin mi? diye sordum bağırarak.

—Evet ama anasını dizde oturtmak için biraz ister; dedi.

—Onu hiçbir yerde oturtmak mümkün değil, diye bağırdım.

—Ulan ne balonlar be, diye yanıt verdi bağırarak.

—Burada içine sıçtığımın bir futbol sahası gerek, diye bağırdım.

Mama, yanımda biraz sallanıp, haşmetli kıçıyla oturdu. Yağ yığını, taştı ve tüm barı kapladı. Anayla kız arasında istavrit gibi oturup kendimi Panama Kanalı'nda hissediyordum. Üstelik, Genever şişesine ulaşmam da olanaksızdı. Mama, Adelfred'in sağ bacağı kadar iri kolunu omuzuma dolamaya kalkışınca, tabanları yağladım.

—Lindberg! diye bağırdı Adelfred.

—Burada! diye bağırarak yanıt verdim.

—Gel buraya! diye bağırdı.

Bunu dediği zaman, Mama'nın koltukaltının civarındaydım.

—Şimdi dans edeceğiz! diye bağırdı.

—Şimdi dans edilecek! diye bağırarak yanıt verdim.

—Ama burada müzik diye bir bok yok! diye bağırdı.

—Menekşelerin Çıkışı'nı söyle! diye bağırdım.

O da söyledi ama bulup çıkardığı şarkı, Menekşelerin Çıkışı değil, Monzun'da Buluşma'ydı.

Sevgili orospusu ayağa kalkıp dansa başlayınca üzerime, serin denizlerin rüzgârı geldi. Mama'nın etlerinden sıyrılırken kendimi, Aba-

dan limanında dev çapalar arasından geçen bir kayık gibi hissetim.

Mama elimi yakaladı, beni pistte sürükledi ve kalan Genever'imi yolda içtikten sonra, nerede olduğumu anlamaz hale getirdi beni. Yeniden boğulma tehlikesi geçiriyordum. Beni sıkı sıkıya tutuyordu ve yüzüm, korkunç balonları arasında kayboluyordu. Öyle bel filan yoktu kadında. Adelfred'in şarkısı, yavaş yavaş mırıldanmaya döndü ve bizim inip kalkmamız, San Salvador açıklarında demir aldıktan sonra denizin isteğine göre açılmamıza benzedi.

Mama'nın balonları, nefis güzel kokuyordu. Boynundan aşağı akan nemli hava, Kalküta kıyılarındaki dalgalar gibi geliyordu. Yüzümü yıkayıp, ağzıma akıyordu. Adelfred'in şarkı niyetine bağırdığı şeyi duyamıyordum. Fark etmez! Bu dev salı, elimizdeki birkaç metrede dolaştırmayı başardım ve gerisine girmeye gerek yok. Adelfred kolumdan yakalayıp beni çekince, Mama'nın kucağından kopmamla birlikte POFF diye bir ses çıktı: Tıpkı bir şişe Genever'in tıpasını tribişonla açmış gibi.

—Gel, diye bağırdı Adelfred.

—Evet, geliyorum! diye bağırdım.

Kendimizi sokakta bulduk.

—Gemiye mi gidiyoruz, diye sordum.

—Hayır, Mama'nın evine gidiyoruz, diye yanıt verdi.

—Öyle olsun! Doğru Mama'nın evine! diye karşılık verdim.

Sokakta hava serindi ve güzeldi. Buna karşın Mama'nın balonlarının parfümü, burun deliklerimden gitmiyordu. Dışarı çıkar çıkmaz enseme biri vurmuş gibi oldum ama az sonra, beni çarpan kimse olmadığını; hissettiğimin, fırtınalı denizde yelken açan kotranın hissettiğiyle aynı şey olduğunu anladım. O zaman Mama beni yakalayıp havaya kaldırdı, kucaklayıp yere koydu. Elimi tutarak yürürken, bir an için onun, öz anam olduğunu sandım.

—Lindberg! Yürürken o kadar öne eğilme, diye bağırdı Adelfred.

—Önde yük fazla, diye bağırdım.

—Ulan uçuyoruz ama gazı kökleyen sensin ha, diye bağırdı.

—Allah belamı versin, dibe çakıldım be, diye bağırdım.

—Deniz böylesine derinken ha, diye sordu bağırarak.

—Basra Körfezi'nin sığ yerindeyiz ama, başımız dertte dalgalarla, diye yanıtladım bağırarak.

Sokak köşesini döndükten sonra rotayı kaybettim; yani, Mama'nın elini. Birazcık caddede yelken açtım ve otomobiller, Colombo'daki hayvanat bahçesinin arslanları gibi kükredi. Bu arada, Mama da arkamdan fırlamıştı. Kamyonların frenlerinin inlemesinden, Mama'yı ezecek vasıtanın daha yapılmadığını anladım. Oysa bayağı merak etmiştim bu konuyu. Sonra kendimi havada buldum. O zaman, Mama'nın beni kucaklayıp götürdüğünü anladım. Saatte altı deniz mili hızla gidiyorduk. Sanıyorum, Mama'nın sol memesi üzerinde yolculuk yapıyordum. Sahra Çölü'nde deve sırtında gider gibi yol almak –itiraf edeyim– nefis bir şeydi. Bildiğim için değil, Kahire'deki denizci meyhanesinde duyduğum için.

—Gözlüyor musun? diye bağırdı Adelfred.

—Evet! Amma da çok yelken var ortalıkta bu gün! diye bağırdım.

—Yelken yarışı mı?

—Bilmem ama, bu gün cumartesi!

Neyse ki Mama, beni bir eve sokup, bir kat yukarı taşıyıp, bir mutfaktan geçirdikten sonra Hint Okyanusu kadar geniş bir yatağa DANG diye atacak kadar insandı. O zaman Adelfred geldi:

—Bu halde nasıl damgalayacaksın sürüyü? diye sordu.

—Dürtecek miyiz bunları, diye sordum bağırarak.

—Bir tek kanaryalar dürter dişilerini, diye yanıt verdi bağırarak.

—Ha, haa!, dedim bağırarak.

—Bir dürt benim hesabıma, diye bağırdı.

—Yanında köprü var mı, diye sordum bağırarak.

—Köprüyle ne bok yiyeceksin? diye sordu yanıt olarak.

—Enlemesine uzatacağım ki burada boğulmayayım, diye bağırdım.

—Sana bir "dürt" ikram etmem, 100 guldeni akıntıya atmam demek, dedi bağırarak.

—Ha, haa! diye bağırdım.

—Bu şekilde taze su biriktir ki eline güzel kızlar düşsün, dedi bağırarak.

—Evet, 300 kilonun altındaki kızlar beş para etmezler, diye bağırdım.

—Hepsini küpeşteden atmalı, diye bağırdı yanıt olarak.

—Çiroz balığı hepsi! diye bağırdım.

—Denize düşürsen imdat diye bağır bana, dedi ve bir kapının ardında kayboldu. Mama içeri girdi ve entarisini çıkarırken, göndere bayrak çekildi sandım. Sütyenini çözünce kamyonun arkasından iki koca patates çuvalı düştü. Göbeğiyle dizleri arasında öyle bir çalılık vardı ki anlatılmaz! Çalı değil, orman, orman! Yuh ulan! İnanılır gibi değil. Üzerime doğru gelince, Adelfred'e birkaç SOS çektim hemen. Ne var ki geç kalmıştım. Üzerime devrildiği anda kendimi, balina avlayan dev gemilere yanaşmış Gotland kayığı hissettim. Devrildi üzerime ve karardı dünyam. O karalıkta kendi gerçek anam, kilisede benim için mum yakıyordu.

Mama'nın koltukaltından sızan bir ışık görünce bağırdım:

—Adelfred! Senin anan da kiliseye gidiyor mu?

Yanıt gelmedi. O zaman kustum işte. Mama büyük bir hızla kalktı, boş patates çuvallarını topladı, bayrağı ve yelkenleri indirdi ve fırlayıp gitti. Ben de, kürekleri anamın çektiği kayıkla yeni bir adaya doğru yol aldım.

—Lindberg, uyan! diye bağırdı biri

Adelfred, tırmanmış direğin tepesine, beni başaşağı silkeleyerek uyandırmaya çalışıyordu.

—Karada uyunmaz ulan! diye bağırdı.

—Çok mu uyudum? diye fısıldadım.

—Ne diyorsun? diye bağırdı.

—Çok mu uyudum? diye bağırdım.

—Onbeş dakika! diye bağırdı.

—Onbeş dakikanın canı çıksın, diye bağırdım. Mama nerede?

—Üzerine kusunca çekti gitti, diye bağırdı.

—Aman, neyse, dedim.

Doğrulunca gözlerim, odada iki tur atıp geri geldi. Ancak o zaman Adelfred'in peşinden mutfağa gidebildim.

—Şimdi gemiye dönüyorum. Halim kalmadı artık.

Bağırmadım.

—Sokağa kadar seninle geliyorum, dedi Adelfred ve elindeki Geneverden bir hürp aldı.

Merdivenlerden inip sokağa çıktık. Adelfred parmağıyla gemiyi gösterdi:

—Bacasındaki markayı görüyor musun? Üzerinde üç taç olanı? diye bağırdı.

—Buz hokeyi milli takımınınki gibi, diye bağırdım.

—Al bir yudum daha, diye bağırdı.

Bir yudum daha alınca onun, altında yalnızca küçücük bir külot olarak böylesine büyük bir kentin trafiği içinde dikildiğini gördüm. Hâlâ liman semtindeydik ve M/S Bengal'e yakındık.

—Şimdi doğru bodoslama gemiye gidiyorsun. Yolda kendi başına bir işe kalkışma, diye bağırdı.

Az önce yeni bir ana edindiğim yetmiyormuş gibi, şimdi de yeni bir baba edinmiştim. Yeni anam, sirk çadırı gibi entari giyiyor ve bakire oğlanlara sokulmaktan çekinmiyordu. Yeni babam ise, dondan başka hiçbir şeyin sokağın ortasında giyilmeyeceğine inanıyor ve 300 kilodan hafif kadınlara beş para değer vermiyordu. İşte böyle farklı yetişiyoruz biz denizlerin ve limanların rüzgârı altında.

Üzeri amblemli bacayı gözüme kestirdim ve ilk kez yaşamakta olduğum sarhoşluğun verdiği güçle, dünya haritasından geçtim. Çünkü bir an için Osla'daki Adliye Sarayını, Seylan'daki bir tapınağı, az sonra Kalküta'da bir buharlı gemiye kömür yüklemekte olan Temel Reis'i gördüm. Yol da aynı uzunlukta geldi bana. Bana gereken şey, bir rehberdi. Rehberler, deniz haritasına göre giderlerken ben, baca amblemine göre gidiyordum. Büyük limanlarda yatan gemiciler, bu işi sık yaparlar. Ayıkken gemiye, cep defterindeki haritayla dünyayı gezdirebilirdik. Şimdi önemi olan tek şey, amblemli bir bacaydı. Yürüdüm, yürüdüm ve deniz kabarık olduğu için her zaman ileriye yürüyemiyor, yanlara da gitmek zorunda kalıyordum. Bazen makineler İSTOP etti; bazen de tüm bedenimi geri vitese aldım. Genever'in dalgalarına kapılmış olarak çalkalanırken, dalga tepelerinde, amblemli bacayı görür gibi oluyordum –diz üstü çöküp, Neptün'ün salları için dua ederken bile.

Neyse ki M/S Bengal'in tayfalarından birkaçı yardımıma geldi. O sırada, devrilmesin diye bir depoyu tutmakla meşguldüm. Bana kalırsa koca bina, çökmek üzereydi. Tayfalar beni yakaladılar, kaldırdılar; belki de Yedi Cücelerdi beni içeri taşıyanlar. Güverteye vardığım zaman anamı, İsveç milli marşını söylerken gördüm. Ben de bir Jämtland şarkısıyla karşılık verdim: "Ve işte yürüyoruz Jämtland'ın yeşil vadilerinde". Ansızın, içine sıçtığımın bütün dünyası ve Cartagenalık birkaç orospu çocuğu, Adelfred için şarkı söylemeye başlamıştı: "Dön eve babam / adamlara gitti anam". Hiç fırsatı kaçırırlar mı? Hemen bir şarkı daha çıktı; beni taşıyan Yedi Cücelerin ağzından: "Heyamola, heyamola / gümüş madene hayrola!" Pamukprenses, dünyanın en temiz kızıydı çünkü şarkıya katılmadı. Üstelik devreye "Bıçaklı Mackie" şarkısıyla kaptan girince, altıma kaçırdım. Rabé'nin her zamanki gibi diş ağrısı tutmuştu, başladı şarkıya: "Ay ay ay, oy oy oy / boş depoya benzin koy!" Sonra da bir şilep ambarı kadar doldurdu deposunu. Diş ağrısı, anında geçti. Yedi Cüceler güldüler, güldüler, taşıdılar, taşıdılar ama nah götürdüler beni gümüş madenine! Hatta bir Alman gemicinin "Selam Noel Babalar" şarkısını söylediği bara bile götürmediler. Her ne kadar, haziran ortasında hangi Noeli nasıl kutladığını anlamadıysam da... Var böyle çözümlenmeyen bilmeceler.

—Böyle bilmeceleri çözemezsiniz siz hıyarlar! diye bağırdım ve Yedi Cücelerin duruma kahkahalarla güldüklerini duydum. Anlaşılan Alman'ın haziranın ortasında Noel gecesi yapmasına karşı bir şeyleri de yoktu. Sonra güvertenin altına indirildim; doğru kamaraya ve hop, ranzaya.

Dünyanın tüm dostları kaybolunca, anamın motorları nasıl çalıştırmaya başladığını işittim. Tekneye vuruşuna bakılırsa, Batı Jämtland'ın dağlık kısımlarına yol alıyorduk. Bizim oralara. Ağlamaya başladım. İri, insani gözyaşları döktüm.

—Anneee... Anneeee...

BAŞPARMAK YUKARI

Lars Ardelius

4

Kasım,
"gerçeğin ayı"

Sevgili Titti,

Ahlâksız olduğum görüşünde misin? Öyleyse, sana hak veriyorum, son yaptığımdan sonra. Bu arada, gönderdiğin kitap için teşekkür ederim. Paketi açıp başlığını görünce sıkı bir kahkaha attım: "1000 Çeşit Aşk". Neyse, şimdi olanları anlatacağım, *hepsini!*

Her şey iki hafta önce başladı. Evet, evet; gerçekten de yalnız iki hafta önceydi. Küçük dükkânımda fazla mesai yapmıştım –mutfak eşyaları satmak, gerçekten de iyi fikirdi–. O sırada kocam çıktı geldi. Öfkeli ve aç. Bildiğin gibi kendisi, öldürülen av hayvanlarını yemekle yetinen veterinerlerden değil. Diyebilirim ki bazen yemeğe olan tutkusu tepemi attırıyor. Şu sıralar, neredeyse her salı buluştuğu "yemek pişirmeyi sevenler" grubundaki arkadaşlarından söz ediyor. (Her ne kadar elli beşini dolduracaksa da gören onu kırkında sanıyor.) Her neyse, ansızın çıktı geldi.

Tezhâhın üzerine oturdu, ben eğilmiş tabak çanak toplarken, bana suçlayıcı bakışlar atmaya başladı. Öne eğilmiş olarak topluyordum; popomun görünüşünün onun havasını değiştireceğini umuyordum. (Henüz bugüne dek hiç kimse küçük ve yuvarlak, neşedolu popom için olumsuz bir şey söylemedi. Küçük dediysem, çok küçük demedim. Tam yerinde. Bazen kafam takılmıyor değil. Erkekler güzel bir popo görünce, onda tahrik edici yer olarak neyi görüyorlar? Bir çift

dolgun ve sıkı göğüs gibi duran kaba etleri mi, yoksa onların arasında, içinde ne saklı olduğu gözükmeyen çizgiyi mi?)

Sonunda kocam susmaktan bıktı ve birkaç günlüğüne Skåne'ye gitmeyi düşündüğünü söyledi. *Ne zaman* mı? Tam yirminci evlilik yıldönümümüzü kutlayacağımız hafta sonu! O gün, aynı zamanda benim kırkbeşinci yaş günüm!

Aynen karikatürlerde olduğu gibi, ters bir yorumda bulunmadan duramadım. Haliyle ona, yalnız mı yolculuk yapacağını, yoksa yemek pişirme grubunun bana adını bile vermeye cesaret edemediği yeni üyesini de götürüp götürmeyeceğini sordum. (Ondan ilk söz edildiği anda gözümün önüne, ufak tefek, çok güzel bir kadın görüntüsü geldi. Onu bir golf çantasına yerleştirmişti ve parmağını, arada bir onun ağzına, arada bir de daha aşağısına sokuyordu.)

Eğer fena halde tepesi atsaydı, ya da, dükkânın içi hâlâ aydınlık olduğu halde bana saldırıp giysilerimi çıkarmaya çalışsaydı bir şey demeyecektim. (Büyük bir keyifle vitrine burnunu dayayıp, onun, benim elbiselerimi yırtarcasına çıkarışını, beni tezgâhın üzerine uzatışını, çalılarımla oynayışını ve göğüslerimi sıkıştırışını izleyecek *çok sayıda* kişi olduğunu biliyordum. Aklıma gelmişken, benim şeyim gibi koktuğunu söylediği bir parfümü eskiden sık olarak aldığını söylemiş miydim? Hani tahrik olmanın henüz başında, ilkbaharındayken duyulan o balınkine benzer kokuya?... O parfümü bazen kulağımın arkasına sürerdim. Otobüslerde ve kuyruklarda erkekler burunlarını uzatırlardı bana.)

Yok, hayır; bana vurmaya da kalkmadı. Hele bir kalksaydı! Onun yerine, beni ahlâksızlıkla suçladı. Çok haksız olduğu görüşündeyim. Kimin seksle olan ilişkisi benimkinden daha doğal ki? Ne demek istediğini sordum.

—*Neden* ahlâksız mışım? Lütfen açıklar mısın?

—*Benim* seks yaşantıma ahlâksızca ilgi gösteriyorsun.

Anlayacağın gibi, kahkahayı bastım.

—Senin bir seks yaşantın olduğunu bilmiyordum, dedim domuzuna.

Bunlar, senin bana "1000 Çeşit Aşk" kitabını gönderdiğin gün oldu. Aynı akşam, kocam *yemeğini* yediği zaman, okumaya başladım. Banyoda. Önce, erkekleri tahrik etmenin yolları bölümünü açtım. Bil-

mediğim tek şey, penislerinin dik durmasına destek olmak için kökü-ne, sıkı bir lastik halka sarabilecekleriydi. Sonra, aşk ve yemek bölümüne geçtim. Uzmanların hâlâ yumurtanın çeşitli biçimlerde olumlu etkisi olduğuna inanmaları beni şaşırttı. Tuvalette oturmuş ve kitap, (hiç kuşkusuz) duygularımı kıpırdatmaya başlamışken kocam kapıyı tıklattı. Şunu itiraf etmeliyim ki, eskiden olduğu gibi kapıyı hiç tıklatmadan içeri girmiş olmasını yeğlerdim. Neyse ki keyfi yerindeydi. Günleri karıştırdığını, Skåne'ye hemen birkaç gün sonra gideceğini söyledi. Lafı hiç dolandırmadan, yemek pişirme grubundan birinin de yanında geleçeğini ve bunun, Robert olduğunu anlattı. Kim olduğunu mutlaka biliyorsun; hani yakında kırkını dolduracağı halde yirmisindeymiş gibi gözüken terapist. Röstånga yakınlarında, Robert'in yazlığında iki gece kalacaklardı.

Anlayacağın, gayet kırıldım. Önceden bana danışmadan, Robert'le yolculuğa çıkıyor. Evli miyiz, yoksa değil miyiz? Hem, bakalım Robert'i ne zamandır tanıyor ve nasıl? Belki biliyorsundur, Robert hâlâ bekâr.

—Aman ne güzel! dedim gayet ekşi olarak. İnşallah o seni, benden daha iyi anlar.

Gayet ters konuşabilirim belki ama, böyle kötü muamele görmeyecek kadar kendimi çekici buluyorum.

Her neyse, odama çekildim, kitaptan iki sayfa daha okuyup uyudum.

Kocam yola çıkmadan önce kitabı, yatağında yarı yarıya yapılı duran bavuluna koydum gizlice. Neden koydum, pek bilmiyorum. Robert'leyken okumaya fazla zamanı olacağını sanmıyordum üstelik. Ne var ki sonradan olan şey, beni çok şaşırttı. Televizyonun karşısında otururken, yaptığımdan pişmanlık duydum. Yeniden gizlice kocamın odasına gittim. Kitap yok olmuştu!

Tuvalette olduğu duyuluyordu –bazen orada o kadar zaman ne yaptığını merak ediyorum– ardından içimdeki meraki şeytana yenildim ve tuvalet malzemelerini koyduğu küçük çantayı karıştırmaya başladım. Traş makinesi vs.den başka ne bulmayı ummuştum, bilmem ama, tahmin et bakalım ne bulduğumu? Çantanın yarısı, birer porsiyonluk küçük torbalar halinde Ögon marka kakao doluydu!

Ne dersin? Kabul et ki bu dünyada acaip olan *tek* insan ben değilim!

Hiç beklemediği bir anda kocama bunca kakaoyu ne yapacağını sorduğum zamanki yüzünü görecektin! Suçüstü yakalanmak buna denirdi işte! Bakakaldı. Her zamanki gibi, yine de çabuk toparlandı. Robert'le birlikte sup yapacaklarını söyledi.

—Ögon kakaoyla mı?

Gayet doğalmış, bir "deney" olacakmış.

—Çünkü biraz Ögon kakaoya her zaman gerek olur, dedi.

Biraz mı? Yirmi torba.

Diyecek bir şey bulamadım, Rolf'un melodi yarışmasında söylediği "çikolatalı oğlan bu" şarkısını söylemeye başladım. Kocamın, rahatsız edici sakinliğini biraz olsun bozmayı başardım.

Ne yazık ki şarkı, bütün gün dilimden düşmedi ve kafama seks dolu görüntüler getirdi. Robert'le kocamı, çikolataya sıvanmış olarak, birbirlerinin her deliğine çikolata doldururken gördüm. Yani, önce çikolata, sonra kremşanti! Dudaklarından kremşanti akıyordu. Onun altındaki dudakları, kıpkırmızıydı.

Aslında bu görüntünün öyle tahrik edici olmaması gerekti; özellikle kilosunu korumak için –ve başarılı olarak– çikolata yemekten kaçınan benim için. Ne var ki birbirlerinin kabaetlerini çikolatayla masaj yaptıkları ve onların dolgun memeler gibi kıpırdandıkları zaman, yatakta kendimi kıpırdamadan zor tuttum. Hareketleri ritm doluydu, komik bir şekilde parlıyorlardı. Yılan balığı gibi kıvranmaya başladım sonunda. Az daha mutfağa, yemek deneyimlerinden biriyle uğraşmakta olan kocama koşuyordum. Günün o saatinde hep çırılçıplak olarak yemek pişirir. Ocağın önünün çok sıcak olduğunu söyler. Bazen ensesindeki kıllar, ter damlacıklarıyla çok güzel bir şekilde parlar.

Ertesi gün. Her şeyi şakacı yönüyle almaya karar vermiştim; yarım kiloluk bir çikolata alıp, seremoniyle kocama sundum. Sakın güldüğünü sanma! Şaşkına döndü.

—Sup için, dedim. Senin ve çikolatalı oğlan Robert için.

Anlamaz pozlarına yattı. Hatta sonunda, kakaoları yanlışlıkla çantasına koyduğunu ileri sürecek denli küstahtı. Güya torbalarda, yumurtalı şampuan olduğunu sanmış!

Bunu diyen, on yıldır dazlak bir kafa taşıyan öz kocam! Güleyim mi, ağlayayım mı, bilemedim!

—Herhalde Robert'e aldın, dedim. Saçını yıkamasına yardımcı olmayı mı düşünüyorsun?

Ne yanıt verdi, biliyor musun? Şampuanlar, Robert'in finoları içinmiş!

—Finoları mı? Kaç köpeği var? On?

İki taneymiş güya. Belki onlarda söz edildiğini duymuşsundur. Bembeyaz ve çok şirindirler. Gözünün önüne kocam ve Robert'i, iki finoyla birlikte bir küvete sığışmış getirebiliyor musun? Ben getirebiliyorum ve bacaklarımın aralanmasını önleyemiyorum. Küvet aslında, tarihi bir havuz. Tarihi bir villada, şu fışkırtan küçük kuyular arasında. Mermeri pırıl pırıl. Villanın yatak odaları bölümünden kulakları okşayan bir müzik geliyor. Keyifli sesler arasına zaman zaman, ani çığlıklar karışıyor. Havuzun ılık suyundaki şampuan köpürüyor. Finoların küçük, pembe çükleri dışında herşey bembeyaz. Ne sahne ama!

Küçük, pembe bir şeyi elinde tutmanın, onun titreyişini duyumsamanın nasıl olduğunu düşünebiliyor musun? Şimdi bana numara yapma! Mutlak yapmak isterdin! Ve hatta, küvetin içine girip, pembe arkanı finolara döndürmüş olarak dört ayak üzeri durup zavallıların istediklerini yapabilmelerine fırsat da verirden. Değil mi? Benim hiç kuşkum yok. Şeyleri öyle küçük ki, içindeyken hafif bir kaşıntı gibi gelir sana. Paticikleriyle de kalçalarını kaşırlar işte. Finoların istekli mırıltıları seni kimbilir nasıl tahrik ederdi?.. Hiç kuşkum yok; benim kadar sen de isterdin bunu!

Sonra kocam seni arkadan yakalar, ellerini göğüslerinin üzerine koyarsa –gayet de büyüktür elleri– ve sakin, özenli bir şekilde göğüslerinin uçlarını okşamaya başlasa, ne yapardın? Ya da, belki de arkandaki Robert'tir. Sıcak ve yumuşak. Ya da, hem o, hem de kocam; *ikisi de*? Ne yapardın? Hayır, tamam, yanıt vermeye zorlamıyorum seni, boşuna kızarma. Özür dilerim sevgili Titi'ciğim; *gerçekten* amacım edepsizlik etmek değildi. Bırak, yumuşacık yanağına bir öpücük kondurayım, hafif bir öpücük.

Evet, öyküye geri dönelim: Kocama yarım kiloluk bir çikolata verdim, kabul etti, çantasına koydu.

—Bunu küçük kızlara ikram ederiz, dedi.

—Edepsiz moruk!

—Küçük kızlara karşı hiçbir şey söyleme. Duyduğuma göre küçük Lolita'yı dize oturtmak çok zevkli bir şeymiş.

Aynı akşam kocam, ben duş yaparken banyoya geldi. Sırtımı sabunlaması için sabunu ona uzattım. Aklın alıyor mu, yaptı da! Ne var ki sabunu bana geri verip tabureye oturmakla yetindi daha sonra. Konuşmak istiyordu. Hemen de yemek pişirme kursundan söz etmeye başladı. Ancak o zaman kursun adının ne olduğunu ilk kez duydum: "Başparmak Yukarı".

Ayrıca, Başparmak Yukarı'nın birkaç ekstra toplantısı olacağını da öğrendim. Sonunda kendimi tutamadım ve o yeni kadın üye konusunda sorular sormaya başladım. Alabildiğim tek bilgi, kadının tatlı konusunda çok becerikli olduğuydu.

Ha, evet, kadının bir de adı vardı; aynen senin gibi, Kristina. Çok da enerjikmiş. Her akşam horoz mantarı toplar, ertesi günkü toplantıya getirirmiş.

Kocam benimle aynı odada epey kaldı ama, sandığın nedenle değil. Mantar üzerine konuşmayı sürdürdü ve sanki söz gelişi gibi, reçel kavanozlarının boğazındaki eski tip lastik halkalardan evde olup olmadığını sordu.

—Şu lastik halkaları mı demek istiyorsun?

Aynen öyle. Hani çok gergindirler ya, kavanoz hava kaçırmasın diye, onlardan. (Herhangi bir nedenle de kıpkırmızıdırlar!) Evde hiç yoktu. Diğer çeşit lastikler onu ilgilendirmiyordu. Büyük bir ısrarla, birkaç tane bulmamı rica etti. Buna ne diyorsun?

Ertesi gün yola çıktı, çocuk gibi keyifli.

Akşamleyin "1000 Çeşit Aşk" kitabını yanında götürüp götürmediğini merak ettim. Odasını yöntemli bir şekilde karıştırmaya başladım. Ne karışıklık ama! İnanır mısın, yatağının altında külotlarımdan birini buldum! Demek tümüyle unutmamış beni! Esas beni şaşırtan, kitaplıkta, pillerden oluşan bir duvarın ardında bir sürü et suyu paketleri olmasıydı! Gizli!

Ne yazık ki kitabı bulamadım. Yoksa hemen açar, et suyu bölümünü okurdum. Aşk yaşamı denilen şeyin hemen her biçimi olabileceğine yalnız ben mi inanıyorum?

Erkenden yattım –su yatağı mı edinsem, ne?–; sana telefon etme

olanağım da yoktu. Telefonsuz, hafta sonu kulübesindeydin ya. Fakat ben daha dalmadan, kocam telefon etti. Bir aksilik olmadan varmış, yatağına uzanmıştı bile. İlk sorusu, lastik halkalı kavanoz bulup bulamadığım oldu. Bulmamıştım; sesinden, hafif sinirlendiğini anladım. Ne var ki az sonra, sesi gayet yumuşaklaştı. Rahat yatıp yatmadığımı sordu. Sonra da, sağıma mı, yoksa soluma mı dönük vaziyette olduğumu, üzerimde gecelik olup olmadığını, yoksa çırılçıplak mı yattığımı sordu. Gecelikli olduğumu söyleyince neredeyse düşkırıklığına uğradı. Ama hemen sonra, geceliğimin, bacağımın arasına sürtüp sürtmediğini merak etti! Sürtmediği bilgisini verdim. O zaman, "çok duyarlı parmak uçlarımla" kalçalarımı ve bacaklarımı okşamamı istedi. Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan, öyle de yaptım. Çok hoşuma gitti. Aynı zamanda telefonda yumuşak yumuşak mırıldanıyordu ve o sesler de beni etkilemeye başlamıştı.

Öylece, tüm bedenim giderek uyanırken ve zevk içindeyken ansızın durumu anladım: Aynı zamanda kocam, Robert'le sevişiyordu! Hızlı hızlı soluk alırken, ilgisiz lâflar etmekteydi. Aynı şeyleri, kısa kısa cümleler halinde, mırıldanmaktaydı. O zaman çok tepem attı! Telefonun ahizesini pat diye yerine koydum.

Ne var ki bu konuşma, beni kaygılandırmayı başarmıştı; bu nedenle yeniden aşk kitabını aramaya başladım. Buldum sonunda, nerede, biliyor musun? Banyodaki şofbenin arkasında! Hemen o tabureye çöktüm –zamanında ne kadar çok ve değişik aşk oyunlarımın tanığı olmuştur o–, kitabı açtım. Hemen aradığım yer çıktı; çünkü o bölüme, kitap işareti konmuştu. Nasıl bir işaret mi? Bir lastik halka.

Birden aklıma geldi, onları bu pul, bozuk para gibi ıvır zıvırı, antredeki küçük kavanozun içinde saklardık. Anımsadığım kadarıyla, bir topak lastik halka orada hep olurdu. Hemen fırladım, antreye gittim. İster inan, ister inanma; teki kalmamıştı!

Bir ara fıttırmaya başladığımı düşündüm, saçma sapan şeylere kafamı taktığım için. Yine de orada dikilmiş, zamanında Stockholm'de satın almış olduğum o kavanozu evirip çeviriyordum. Hint malı ve üzerinde, yılana benzeyen kabartmalar var. Kocam, bu şekillerin *linga* mı ne demek olduğunu ve erkek cinsel organını sembolize ettiğini söylemişti. Güya bütün kadınlar "linga"dan korkarlarmış ama, hiç inanmadım!

Kocamın Skåne'den döneceği gece küçük bir sürpriz yapmaya karar verdim. Çırılçıplak soyundum ve en seksi çizmelerimi giydim –hani şu senin çok beğendiklerini–. Boynuma da bir tasma, evet şu köpeklere takılanlardan, taktım. Sonra aynanın karşısına geçtim, gözlerim önüne kocamın beni bedenimin her noktasında nasıl yumuşak bir dille yaladığını getirdim. Dili, bacağımın etrafına dolancak kadar uzundu. Birazdan tasmayı çıkarmaya karar verdim; köpek filân değildim ve ayrıca öyle olsaydım bile, ısırmayı da bilen biri olurdum. Onun yerine, porr kulüplerinde görülen cinsten kocaman ve tüylü bir şapka, simsiyah, giydim. Çok yakıştı gerçekten de. Sonra ne mi yaptım? Sen ki hayal kurmakta benden geri kalmazsın! Elektrikli süpürgeyi çıkardım, ağızlarından en yumuşak ve yuvarlak olanını seçtim, yeniden aynanın karşısına geçerek bedenimin her noktasının "tozunu almaya" başladım. Denemeni öneririm, çabucak çok özgün bir havaya gireceksin. Gözbebeklerimin nasıl giderek açıldığını gördüm.

Eski bir elektrikli süpürgeydi dedim ya, hani şu başka hiçbir sesin duyulmasına izin vermeyen denli gürültülü cinsten; işte o nedenle kocamın eve girdiğini de duymadım. Ansızın arkamda bitiverdi!

Onu öyle odanın ortasında, trençkotuyla dikilir gördüğüm an ilk düşündüğüm, çok iri bir erkek olduğuydu. Gerçekten de bende, bir yabancı izlenimi yarattı.

Bir eli havadaydı. Öyle mi, demek bana vurmayı düşünüyor, dedim içimden. Havva Ana kılığındaki benim nasıl dolgun, olgun ve biçimli olduğumu görmek ona güç geldi, ha? Oysa adamcağız yalnızca aleti kapatmamı işaret ediyordu.

—Görüyorum ki bensiz kendini çok iyi idare ediyorsun, dedi yalnızca.

Bavulunu yere koyduğu zaman, sol elinde bir şapka kutusu tuttuğunu gördüm. Üzerine köpek kokusu sinmişti. Ya başka?

Bir şey sormadan paketi aldım.

Çok hafifti; belki içinde tek bir şapka vardı.

—Sana değil, dedi kocam.

—Evet, bana, dedim. Sen yokken hep matem şapkası giydim. Daha neşelendirici bir şey giymemin zamanıdır.

Tek sözcük etmekten kutuyu kaptı, döndüğü gibi odasına gitti.

Rahat bırakmadım, peşinden gittim. Paket umurumda değildi –içindekine olan merakımı saymazsak–, onu tahrik olmuş olarak görmek istiyordum nihayet. Yavaş yavaş, odasında bir ileri, bir geri dolaşmaya başladım. Tango yaparmışçasına. Parmaklarımın ucu bacaklarımı okşuyordu. Göğüslerimi hafifçe titrettim, saçlarımı dağıttım. İşte, bildiğin gibi. İnan ki çok caziptim. Kanıtlandı da. Kocam, kravatını gevşetti, dudaklarını nemlendirdi ve bana doğru gelmeye başladı. Hemen geri sıktım kravatını, boğmayacak kadar, sımsıkı. Ellerimi onun kalçasına koydum. Tam o sırada, telefon çaldı.

Kocam hemen geri çekildi, telefon beklediğini ileri sürdü. Arayanın bir kadın olduğunu anladım. Sabahlığıma sarındığım gibi odama koştum. Kocam geldiğinde de bir süre onunla konuşmadım. Arayanın, Başparmak Yukarı'daki kadın olduğunu itiraf etti ve konuşmalarının, yemekle ilgili olduğu savında bulundu.

Bir süre sonra, onu baştan çıkarmak için yeni bir girişimde bulunduk –sanki seksten başka bir şey düşünmezmişim gibi! Salondaki divanın üzerindeydim. Ne yaptı, biliyor musun? Kaçtı yahu, kaçtı! Gidip tuvalete kapandı ve amel olduğunu iddia etti!

—Oh olsun!, diye bağırdım. Robert'in kıçınla oynamasına izin verirsen böyle olur!

Zırvalamıştım ama, o an kafam fena halde bozuktu. Ve o an, hiçbir şey beni tahrik edemezdi; bala bulanmış durumdayken dünyanın en şeker ayıcığınca yalanmak bile.

Bunlar, eğer hesabın ucunu tümüyle yitirmediysem, bir hafta önce oldu.

Birkaç gün sonra ansızın bir akşam kocam daha eve dönmeden, Robert çıktı geldi. Bildiğin gibi her zaman, akıl almaz şekilde iyi giyimlidir. Bana, sinemalarda çikolata satan güzel oğlanları anımsatır. Bana, daha doğrusu, kocama bir şey bırakacaktı. Bırakacağı şey, bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ve –neyle mi?– kalın bir lastikle kapatılmış bir karton kutuydu.

Yalnız birkaç sözcük ettik birbirimize –bana, sanki dudaklarını boyuyor gibi geliyor, öylesine koyu renkli ki, düzgün ve güzel üstelik–. O gider gitmez kocam geldi. Hemen, kutuda ne olduğunu sordum.

—Sakın yemek olduğunu söyleme, dedim alaylı alaylı.

Evet, demez mi? Ama öyle herhangi bir yemek değil. Bin yıllık Çin yumurtası!

O zaman bu iddiada bulunmuştu. Ne var ki akşam yemeğinden sonra lafı değiştirdi (gerçeğe olan büyük aşkından dolayı olsa gerek!).

—Gerçeği söyleyeceğim, dedi. Kutuda yumurta filan yoktu. Köpek maması vardı.

Köpek maması ha! Aman allahım! Daha ne kadar dayanacağım?

—Demek yumurta diyerek yalan attın, dedim.

Seks ve yalan konusunda biraz aydınlanmam gerek. İnsanı canlandıran şeylere yalan da mı dahil?

—Ve şimdi de, Robert'in sana içinde köpek maması olan küçük paketler gönderdiğine inanmamı istiyorsun, ha? Neden acaba? Bildiğim kadarıyla bizim köpeğimiz yok üstelik.

—Veteriner olduğumu unutuyorsun? Mamayı incelememi istedi.

Aman ne inandırıcı! Öyleyse bu köpek maması dediğin şey, lavman ilacı.

—Ya peki o kalın lastik n'oluyor? diye sordum haline hiç acımadan. Hani paketin etrafına sarılı olan? O da kadın dostundan mıydı, ha?

Ne dediğimi anlamaz gibi bir jest yaptı ama kızarmak üzere olduğu belli oluyordu. En azından, bir an için kafası çok karıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse benim halim de pek farklı değildi. Kadının yatakta yatarken, zarif parmakları arasına lastiği dolaştırıp onunla nasıl oynadığını görür gibi oluyorum. Memesinin ucuna lastiği dolaştırırken öteki eliyle de kocamın ensesini gıdıklıyordu. Kadının göğüslerinin ucunu gözünün önüne getirebiliyor musun? Dimdikler, iri ve sert ahududu gibiler. Belki de dağ çileğine benziyorlar. Üstelik, kadının *korkunç* güzel koktuğuna eminim de. Hiç kuşkusuz, farklı kokularla. İstekli bir burun, sürekli olarak yeni yerler arayarak kadında yeni arzular uyandırıyor. Kolunun içine sürtünerek yukarılara, koltukaltına doğru uzanıyor ve sonra göğüslerinin arasını bulup yerleşiyor. Göğüsleri için neredeyse saydam diyebilirim. Hatta şunu da ekleyebilirm: o küçük çalısı, sert ve koyu renkli kıllarla bir subay bıyığı gibi gür. Her neyse, keşfi burada keseyim. Yoksa bütün bedenim uyanıyor. Ne kadar çok kadının küçük ve pembe dizkapakları olduğunu hiç dü-

şündün mü? Yoksa beni en çok kadınların sırtı etkiliyor. Tuttun mu kıralacak gibi savunmasız gözüküyorlar. O uzun ve eğimli çizgiler doğrudan doğruya insanın duygularına sesleniyor.

Kocamla daha fazla atışmamaya karar verdim, –o, öyle işte!– Ama çamaşır dolabını açınca, ilk kutuyu, hani o şapka kutusuna benzeyenini oraya saklamış olduğunu gördüm.

Elimle bir yokladım, şapka ya da bereden daha ağırdı. Geri koydum ki telefon çaldı. Kocam içerden yanıt verdi. Belli ki onayladı. Sesini nasıl alçalttığını duyunca, yavaşça içeriye sokulmadan edemedim. Kocam birkaç kez güldü ve ister inan, ister inanma, "altmış dokuz" dediğini duydum. Ne anlama geldiğini öğrenmek için seks sözlüğüne bakmama gerek yok herhalde!

Daha fazla cıvıtmaması için, içeri girdim. Hemen elini ahizenin alıcısı üzerine koydu, "mutfak malzemesi" açıklamasında bulundu.

—Kurs için birkaç tahta kaşık ödünç alabilir miyim? Yok, plastik olsa daha iyi olur.

İçinde hamur yapılan kapları sıyırmakta kullanılır ya, işte o cinsten plastik kaşık.

—Ha, öyle mi? Şimdi sıra çocuk yaşgünü partisine mi geldi? demekten kendimi alamadım. Koca gözlü, uzun saçlı küçük kızların içeri alındığı partilerden...

Evet, biliyorum; çocuklar konusunda cinsel hiçir fantazide bulunmamak gerekir ama bu konuda kocamın ne düşündüğünü bilmiyordum. Hayır, düşünmemek en iyisi.

Aynı akşam daha sonra, yemek pişirme toplantısını, benim yaşgünüm ve evlilik yıldönümümüz olan günden başkasına kaydırmayı başaramadığını söyledi. Buna karşılık, toplantı daha bitmeden çıkmaya ve yedibuçuktan önce evde olmaya söz verdi.

Ertesi sabah, gayet ters yanımdan kalktım. Merdivenlerden inerken, onu genel olarak pek beğenen komşularımızın duyacağı şekilde arkasından bağırma isteği duydum. Öğle arası elinde iki karidesli sandöviç ve çikolatalı bisküvi olarak butiğe gelince çok sevindim. Küçücük yemek odamızda otururken ona, hâlâ cüzdanında benim resmimi taşıyıp taşımadığını sordum. Varmış ya. Aslında, iki taneydi. İkisinde de, çıplaktım. Birini, yıllar önce, yarı şaka çekmiştik. Birinde o da var-

dı. Ben, bacaklarım oldukça açık olarak sırtüstü, sırtım yatağın başucuna dayalı yatıyor ve kameraya doğru dimdik duran cinsel organını elimde tutuyorum. O da, bir elini hafifçe, alttan destekler gibi bir göğsüme koymuştu. (Ağırlığını, hâlâ duyar gibiyim. Dokunmaya karşı çok duyarlıdır göğüslerim.) Fotoğraftaki amaç, "kirpi"nin üzerini bir küçük etiketle örtmüş olarak koketçe bir poz yakalamaktı. Ama kağıt tam o sırada kayıp düşünce, bacaklarımın arasını sıkıştırıvermiş, ya çişim var gibi, ya da tam o sırada orgazma erişmiş gibi gözüküyordum. Kocam, dudaklarında aptalca bir gülümseyiş, ondört yaşında gibi çıkmıştı. (Ardından öyle şiddetli seviştik ki yataktaş aşağı düştük. Sonunda ter içinde kalmış, birbirimize değemeyecek denli kayganlaşmıştık. ama, kabul et ki terleri karıştırmak nefis bir şey!)

—Fotoğrafı kimseye gösterdin mi? diye sordum küçük yemek odamızda otururken.

Yanıt vermedi ama, Robert ve çeşitli bayanların görmüş olması ben hiç şaşırtmayacaktı. Belki de kocam, sonunda fotoğraf çekildiği zaman, benim gelmiş olduğumu da anlatmıştı. Hatta, yirmi dört saat geçmeden giyinmemiş olduğumuzu da.

Bana yaptığı küçük öğle yemeği ziyareti, yaklaşmakta olan özel günü düşünerek, fazla bir olay çıkarmamam konusunda ikna olmama yetti.

O gün geldi. Ve yılın ilk karı da.

Butikten biraz erken sıvıştım, şöyle oldukça iyi bir akşam yemeği hazırlamak için –kocamın bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilirsin– ama daha mantomu çıkarmadan kapının zili çaldı.

Gelen Robert'ti. Bir çeşit haberci komi kılığındaydı (ya da bonbon oğlan?), her neyse, üzerinde bir çeşit uniforma vardı. Ya köpekler mi? Onlar yanında değildi. Herhalde onun yatağında kalmışlardı. Bir "telgraf" uzattı. Telgrafta, saat 19.30'da gece tuvaletiyle hazır olmam isteniyordu, hem de en iyisiyle. Ayrıca, bir sepet içinde birkaç şişe şampanya ve içinde yüz yıllık Çin yumurtası (!) olan (kalın bir lastikle çevrili) bir de paket uzattı.

—Hepsi gümüş tepsiye konacak ve şampanya eşliğinde saat 19.30'da sunulacak.

Selam verip gitmeye hazırlandı. Ama sen bilirsin benim uniformalı erkekler konusunda ne düşündüğümü. Ne denli budala olsalar da, uni-

formalı erkekler beni çok tahrik ederler. Ayrıca Robert benzeri görülmemiş tatlılıkta bir çocuktur.

Bir deli gibi davrandım ve bunu, gönüllü olarak itiraf ediyorum.

—Hayır, hazırol! dedim ve o da biraz şaşkınca olsa da, selamını çaktı.

—Köpeklerin nerede? diye sordum ve küçük yaramazları, dilleri dışarda soluk soluğa etrafımda görür gibi oldum.

Skåne'deydiler ama benim gözümde her an, Robert'in küvetinde, onunlaydılar. Üç küçük ve canlı pipi, köpükler arasında.

—Hayır, kıpırdama, dedim Robert'e. Kahraman bir asker olduğunu göster şimdi.

Fermuarını açıp pantalonunu indirmeme, beni şaşırtan bir şekilde anlayış gösterdi. Bu işi ağır ağır ve özenle yaptım. Pek de karşı bir hali yoktu. Tam tersi, erkeklik simgesi derhal dikiliverdi.

Onu hazırolda tutarken, derhal soyundum. Sonra ne yaptığımı sanıyorsun? İşte onu. Ayakta dikilir olarak sevişmenin her zaman pek kolay olmadığını bilirsin ama, ben tüm gerekli şekillere çok güzel girdiğim için, inleyerek, iç çekerek, mis gibi oldu her şey. Oh ne güzel, ne tatlı, ne nefisti! Tüm apartmandan duyulacak gibi bağırdığımı, inlediğimi biliyorum. Uzun bir süre, Robert'in boynunda atan damardan başka bir şey görmedim.

İşte böyle oldu bir kez ipin ucunu kaçırınca. Arkadaşındaki bu denli şaşkınlık verici ahlâk eksikliğini hoşgörebilecek misin?

Kabul et ki Robert çok tatlı oğlan, hele o gamzeleriyle!.. Ayrıca askeri disiplininden ötürü ona en yüksek notu vermeyi bir borç biliyorum. Hatta geldiği zaman bile –çok güzel içimde hissettim de– bozmadı hazırol vaziyetini. Burun delikleri hızlı hızlı açılıp kapandı, hepsi bu.

Utanıp, benim zaten çok kızgın bir hale gelmiş olan küçük kaba etlerime birkaç tokat indirmesine izin mi verseydim keşke? Her halde, yapmadım doğal olarak. Onun yerine, emirerime, elini derhal çalımın üzerine koyma emrini verdim.

—Derhal bana hizmet et! dedim. Kıpırdat parmaklarını. Birkez daha istiyorum geç olmadan.

Bu defa, bendim kıpırdamadan, ellerim belimde ve başım onun

omuzunda olarak. Ve antredeki kuş şeklinde saat, sonunda kanatlanıp uçmaya başladı.

Robert gittiği zaman –yasemin koktuğunu biliyor muydun?–, çok az zaman kaldığının bilincine vardım. Az sonra, cazip bir gece vızırtısı giymiş olacak ve şampanyayı hazırlayıp, tepsiye koyacaktım. Onu soğutmak da gerekiyordu. Ayrıca, şu yüz yıllık yumurta meselesi de vardı. (Gencini yeğlerdim ya!) Peki, salondaki servis masasına kaç tane bardak koyacaktım?

Altın renkli gece tuvaletimi giymeyi yeğledim –sen gördün onu!– ve boynuma, siyah gerdanlığı taktım. İşlerim tam bitmişti ki kapının zili çaldı. Aynaya baktım. Az önce başımdan geçenler belli oluyor muydu?

Kapıda bekleyen tek bir kişiydi. Kocam, birçoğuna göre, "kentin en cazip erkeği".

—Yüz yaşını kutlarım, dedi hemen.

Espiriyi anlamam birkaç saniye sürdü; kocam, yakında elli beşini dolduracaktı ve birlikte, yüz ediyorduk.

—Yüz yıllık yumurtayı aldın, değil mi? diye sordu. Burası yumurta kokuyor.

Eğer ayırdedilecek bir koku varsa ortada, o, benim ve Robert'in kokusuydu. Hemencecik kocamın önünden koştum ve salonda, bir kadeh şampanya sundum ona. Kadehleri tokuşturduk ve koltuğa oturduk. Ardından yumurtanın tadına baktık ama pek beğendiğimi söyleyemem.

—Yüz yaşından yaşlı olmalılar, dedim, epey geçkin bir tadı var.

Oysa kocam, yumurtaları büyük bir iştahla yuvarlıyor, bu tuvaletimde hakkı verilmiş olan göğüslerime yan gözle bakıyordu.

—Yumurta, canlandırıcı etkiye sahip olmakla tanınır, dedim. Acaba zamanla geçiyor mu?

—Kimin zamanıyla? diye sordu, oldukça alaycı bir tonla.

Ve ister inan, ister inanma, hemen sonra, eli dizimdeydi! Aman allahım! Bu tür şeylere hiç alışkın değildim. Bana, düpedüz ırza geçme girişimi gibi geliyordu!

—Program nasıl? diye sorma cesaretini kendimde buldum. Başkaları da gelecek mi?

—Sakin ol, diye yanıt verdi kocam. Akşam yemeğin hazır ama benim dernekteki arkadaşlar, daha önce bir süre başbaşa kalmamızı uygun gördüler.

—Ne kadar?

—Dokuz buçuğa. Belki biraz geç ama, ona göre işhat da artır.

Kocamın elini yakaladım ve yeniden dizimin üzerine koydum.

—Bu gün her şeyi yapabilecek gibi hissediyorum kendimi, dedim.

Gerçekti de; daha sabahleyin, yataktan yalnız kalkınca hissetmiştim aynı şeyi. O zaman salona gitmiş, kocamla benim, altı, yedi yıl önce kaydettiğimiz video kasetini izlemiştim. İncecik geceliğimin içinde hafif donuyordum. Eskiden, kendimi özellikle duyarlı hissettiğim zamanlar bu kaseti izlerdim ama bu sabah, televizyonun önünden kendimi koparamadım. Gerçek anlamıyla çok tahrik ediciydi. Kocamla ben, aşktan sarhoş gibiydik. Sanat değeri de vardı. Kocamın, delikanlılık yatağında sevişiyorduk. Çevremiz, kimi şaşkın şaşkın bakan, kimi de tahrik olmuşa benzeyen ayı bebeklerle doluydu. Bu arada kocamın, benim kaba etlerimden birini okyayış şekli dikkatimi çekti. Sanki belirli bir noktayı bulmak ister gibiydi. Dünyanın odak noktasını mı? Her neyse, çok iç gıcıklayıcıydı. Onun sakin ve kararlı hali, beni deli ediyordu. Bir de benim kendi parmaklarımı görecektin! Nasıl çırpındıklarını... Ayakları izlemek de ilginçti ama ne yazık ki film, beni öylesine kısa zamanda heyecanlandırdı ki, çıkardığım ses, filmdekini bastırmaya başladı. Kocamı uyandırmamak için, televizyonu kapatmam gerektiğini anladım. Aklımda kalan son görüntüler, göğüslerimden birinin nasıl bir volkan gibi dikilip, havada kaldığıydı. Yakın çekimdi ve derimin, pütür pütür olduğunu gördüm. Burnuma neredeyse seks ve cinsel organ kokusu geldi.

Orada, kanepede, elimizde yumurtalar oturuyorduk. Şampanya şişesiyle oynamaya başladım. Kocamın bacaklarının birleştiği yere biriki damla düşürdüm:

—Aç da, dedim, pantalonunun daha fazla ıslanmasını önle!

O zaman şişeşi elimden kaptı ve az sonra, boğuşmaya başlamıştık bile. Neden diye sorma ama, çok hoşuma gitti boğuşmak. Öyle sıkı yapıştık ki birbirimize, elbisem sırt boyunca yırtıldı. Hiç umurumda değildi doğrusu. Kocamın kollarına, hemen omuzlarının altındaki kısmına sarılmanın çok zevkli bir şey olduğunu söylemiş miydim? O da

güzel kokuyordu; zaten onun ağzının kokusuna eskiden beri zayıfımdır.

Hiç kuşkusuz, keyfimiz yarım kaldı. Kapı değildi ama kocam hemen sıyrıldı ve koşup yanıt vermeye gitti. Telefon onaydı. Önce güldü, sonra sesini azalttı. Ama bir kez daha altmış dokuz dediğini duyabildim. Sonra da dinlemeyi bıraktım. Onun yerine, hızla soyundum ve kanepeye çırılçıplak uzandım.

Kocam geri geldiğinde şaşırdığını belli eden bir bakışla baktı. Ardından da öfkelendi.

—Az sonra konuklarımızın geleceğini anlamadın mı? Bütün Başparmak Yukarı gelecek, dördü de.

—Hatta yeni bayan arkadaşın da mı? diye sordum. Telefon eden o muydu?

Salondaki saat dokuzu çaldı. Yarım saat konra konuklar gelecekti.

—Yanıt ver! dedim.

—Eğer derhal giyinirsen. Bu gün çok önemli bir gün. Kulüp haftalardır hazırlıklarıyla uğraşıyor. Giyin!

Bildiğin gibi, hayırı çektim. Onun yerine, her ne pahasına olursa olsun, kocamı baştan çıkarmaya karar verdim. Artan yumurtalardan birini aldım, küçük "aralığıma" koydum. Çok hoş oldu.

—Gel de al, dedim, ye.

Kocam ne yaptı, biliyor musun? Açık bacaklarımın arasına diz üstü çökeceğine, tepside kalan son yumurtayı yedi. Ağır ağır çiğnerken bana donuk, itici bir gözle bakıyordu.

—Giyinmeyi düşünmüyorum, dedim. Ve gelen her konuğu kucaklayacağım; uzun uzun ve ateşlice.

—Evlilik haklarının erkekte olduğunu anlamamışa benziyorsun, dedi kocam.

Böyle düşündüğünü zaten biliyordum.

—Sırlar konusunda da mı özgür haklara sahip? diye sordum. Hemen ardından içeri odaya koşmuş ve dolaptaki üst çekmeceden paketi almıştım bile.

—Hayır! diye bağırdı kocam. Bırak onu! Sürpriz o!

Paketi yere çaldım! Kocam, sanki saray mücevherlerini denize atı-

yormuşum gibi dehşete kapılmıştı. Ne yazık ki, korktuğu ya da şaşırdığı zamanlar daha da seksileştiğini itiraf etmek zorundayım.

—Her şeyi mahvettin! diye bağırdı. Spettekaka'yı* rezil ettin. Ördekten sonra yenecekti.

—Devekuşu yumurtası bile senin iktidarsızlığını önleyemez!, diye bağırarak karşılık verdim.

Ne yanıt verdiğini biliyor musun?

—Senin gibi mutfak malzemelerinden başka bir şeyle ilgisi olmayan karısı olan herkes iktidarsız olur!

Aynen böyle, sözcük sözcüğe böyle dedi. Sonra da odadan çıkıp gitti. Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden... Aynı zamanda kapının zili çaldı.

—Geldiler! diye bağırdı kocam. Aç bakalım, üzerinde bir ip olmadan, aç da görsünler nasıl biri olduğunu!

—Açacağım!

Açtım da. Hem de en küçük bir özür diler hale girmeden.

Karşımda şaşkın şaşkın duran Robert'ti; hatta ilk birkaç saniye dehşete düşmüş gibiydi. Üzerinde hâlâ o garip üniforma vardı; yanında da finolarından biri. Hayvan hemen burnunu çalıştırarak kapının aralığından içeri süzülmeye kalkıştı.

—Erken geldim, diye kekeledi adam. Özür dilerim...

—Hoş geldin. Gir içeri.

Cesaretlendi ve eşiği aştı. Köpek de peşinden.

—Krem sıkacağını ödünç almam gerek, dedi.

—Çok güzel bir fikir, dedim. Gel mutfağa gidelim ve kremle benim kalıbımı alalım.

Kocam belirdi ama, adının Edepsiz Pelle olduğunu anladığım köpekle ilgilenmeye başladı. Ben ise, kararlı bir şekilde Robert'i peşimsıra mutfağa çekmekteydim. Kaçmasın diye de elini, çıplak popomun üzerinde tutuyordum.

Robert'in yanında büyük bir çikolatalı pasta varmış meğer. Üzeri,

*) Skåne bölgesinde, şişte çevrilerek yapılan bir çeşit kek.

kremle süslenecekmiş. Gayet düşünceli bir şekilde, içinde krema olan bir kap da getirmiş.

—Pastanın üzerinde ne olacak? diye sordum.

—Altmış dokuz.

—*Sixtynine* demek istiyorsun herhalde.

—Hayır, altmış dokuz, önünde bir te tire olacak. O yıl kocanla sen evlendin ya...

İşte şimdi her şey ciddiye binmişti. Kapının zili ısrarla çalıyordu. Sıra yeni konuktaydı. Üstelik iki kişilermiş. Robert'in büyük ve ağırbaşlı ağabeyi ile arada bir benim butiğimde alışveiş yapan bir avukat. Yine de biraz düşününce, belki bir şey almalıymışım üzerime gibi gelioyr. İkisi de bir an için geri dönüp dışarı kaçmayı düşünürler gibi gözüktüler.

—Bu bir sürprizler partisi, dedim. Hepsi kocamın fikri. O biraz seks konusunda saplantılı biridir ama inşallah hoşgörürsünüz.

Önce, uzun boylu ağabey toparlandı.

—Sen üşüme de, dedi düşünceli olarak.

Girdiler. Soğuk saçan pardesülerini çıkarmalarına yardımcı oldum. Daha onların işi bitmemişti ki, kapının zili çaldı. Ve nasıl heyecandan titreyerek kapıyı açtığımı düşün! Gelmesini beklediğimiz son konuk, Başparmak Yukarı'nın kadın üyesiydi. Sonunda görecektim kendisini.

Gerisini biliyorsun. Gelen yeni konuk, sendin.

Hangimizin daha çok şaşırdığını merak ediyorum. Beni onca erkeğin arasında çırılçıplak bulmayı ummuyordun herhalde. Hele sen, keleleyerek durumu açıklamaya çalışırken çok tatlıydın.

—Kulübün yeni üyesiyim... yalnızca yardımcı olacaktım... partinin yemeklerini hazırlamakta...

Sevgili Titti'cik, daha sonra neler olduğunu sana anlatmama gerek yok herhalde. Ya da unutacak kadar şaşırmış, şok mu geçirmiştin?

Öyleyse, seni çok iyi anlıyorum. Bu durumda, o unutulmaz yüz yaş partisinden küçük anı dilimleriyle belleğini biraz tazeliyeyim. Örneğin, evdeki bütün halıları nasıl salona üstüste yığdığımızı ve üzerinde, peşimizden Edepsiz Pelle hiç ayrılmadan, nasıl çırılçıplak aşağı yukarı yuvarlandığımızı anımsıyor musun? (Belki de hayvanın seni

çok önemli bir noktandan yalamasına izin vermeyecektin?) Ya da Robert'le kocamın, seni aynı anda almaya nasıl çalıştıklarını anımsıyor musun? Bağırdın mı güldün mü anlamamıştım. (Gerçeği söylemek gerekirse, çok *kısa* bir süre kıskançlık duygusuna kapılmıştım.) Ve sen de eminim benim kadar şaşırdın birazcık şampuanla ne denli çok şey yapılabildiğini görünce. Bir erkeğin, Robert'in ağabeyi kadar çok gıdıklanabileceğini de bilmiyordum. Ya da böylesine nitelikli öpüşebileceğini.

Kocamın ilk kez şarkı söylediğini duyduğumu biliyor musun? Şarkıdan çok, doyumlu mırıltılardı ama, olsun... Hele sevgili ipek çoraplarınla oynamamıza kızmaması... Hatta pantalon askılarını salıncak gibi kullanmamıza ses çıkarmaması... Gung, gung, gungeligung! O günün şerefine aşağıdaki "saçlarımı" boyadığımı anımsıyor musun? Yoksa saç denince aklına, Robert'in kuyruksokumundaki kıvırcık mı geliyor? Amma da uzun süre soluk almadan durabiliyordu be! Küvetten daha fazla su nasıl olup da taşmadı, anlayamıyorum. Şansımız varmış. Eğer alttaki komşular gelip şikayette bulunsalardı, kızmayacaktım doğrusu. Hayrettir ki gelmediler. Belki onlara da, bizimki gibi gelişmiş egzersizler yapma fikrini vermişizdir. Aman Allahım! Ne akşam, ne gece! Pastayla ne yaptığımızı keşfedince kocamın yüzünün halini anımsıyor musun? (Aslına bakarsan, 1000 Çeşit Aşk kitabının 'seks ve yemek' bölümünün epey genişletilmesi gerekir.) Kocamın yüzü, Roert'in o "küçük şov"unu yaptığı zaman senin yüzündeki ifade kadar komikti. Kim sanabilirdi Robert orasında ve burasında böylesine güçlü olabileceğini? Senin alt dudaklarının şişkinliğinden ötürü aralarının kapandığını söylersem, haksız mı olurum? O zaman içimden, seni yüzüncü kez yalamak geçti!

Ah, sevgili Titti'm, yüzüncü yıl partisi konusunda çok dikkatli olmak gerek. Kutlayanların da, konukların da kolayca canını alabilir!

Bir öpücükle,

Maud.

Not. Şimdi mektubunu aldım, teşekkür ederim sevgilim, teşekkürler! Seninle ikimizin geceyi nasıl bitirdiğimizi anlatışın beni gülmekten ağlattı; hani ben kapıyı üzerimize kilitlemiştim ya... Evet, şimdi aklıma geldi (nasıl unutabilirim ki?). İkimiz kanatlanıp meleğe dönüşmüştük. Ellerimiz, kanatlar gibi kıpırdanıyordu. Ağzın ağzımı, ağzım

ağzını aradı buldu. Soluklarımız, ruhlarımız gibi sarmaşdolaş oldu. Ağır ağır yukarı kaldırdın başımı. Oturduk karşılıklı. Beni alnımdan öptün. Sonra saçlarımızı ördük, tek bir örgü olarak ikimizinkinden de.

Beni sevdiğini biliyorum. Seni seviyorum.

İyi geceler, sevgilim!

Senin Maud'un.

HIZLI VE NEREDEYSE GERÇEK BİR GÜLÜMSEME

Maria Scherer

5

"En iyi arkadaşlarımızın acılarında
bizi pek fazla üzmeyen
mutlak bir şey buluruz..."

La Rocrefoucauld

Yeni yaşamında, üzerine düşen rolü takındığı zaman neye benzeyeceğini epey merak etmişti.

Düşündüm, zaman zaman düşünü görmüş ve bazen de hepsini birden unutmuştu. Bu sonuncusu, pek doğru değildi. Asla unutmamıştı. Ne var ki öyle günler yaşamıştı ki, bir silgiyle silinebilmelerini çok istemişti sonradan. Aynen yanlış yazılan bir sözcüğü siler gibi, bir duyguyu silmek...

Büyük bir beceriyle silmiş ve çok etkili olarak yalan söylemişti. Kanıt olarak, kendine yeni bir gülümseme edinmişti. Hızlı ve neredeyse gerçek bir gülümseme.

—Aman canım... Yine mi o eski öykü?..., der kahkaha atardı. Sonra başını arkaya atar ve o gülümsemeyi yapardı. Hızlı ve neredeyse gerçek bir gülümseme.

Çoğu, gülümsemesine karşılık verirdi. İnanmış ve yüreği hafiflemiş olarak. Aşkın unutuluşunu anlatan birini dinlemek kadar keyifli bir şey yoktur. Aşkın mizaha alınmasını, parodisinin yapılmasını dinlemek kadar. Sanki başka hiçbir şey insanların içini rahatlatmıyordu, bir aşkın yenilgiye uğradığını dinlemek gibi...

Oysa o, en yoğun yalnızlığı içinde onunla yeniden karşılaşacakları anı düşünüyordu. Çoğu kez düşüncelerinden utanç duyuyordu. Çok

çocuksu ve umut doluydular çünkü. Sonunda, ondan önce aynı şeyleri yaşamış olan olan birçokları gibi o da en önemli ilacın, kendini işe vermek olduğunu anladı. Hem acı verici anılara, hem de aşırı umut dolu düşlere karşı tek ilacın. Çalıştı, çalıştı ve görüntülerle kokuları gerilere itti. Kalbinin etrafına teğel dikişi gibi ördüğü örgüyü bir anda sökme tehlikesi oluşturan parçaları içeren plakları ve kasetleri attı.

Giderek daha fazla çalışmaya başladı. Uykuları da hızla azalıyordu.

Gülümsemesini takınıp durdu. Hızlı ve neredeyse gerçek bir gülümsemeyi. Her şeyi zapdetmenin olası olduğunu gördü. Hatta, artık ağır ağır nefret ve küçük görmeye dönüşen aşkın bile.

—Yok canım sen de, hiçbir ilişkimiz kalmadı, diye yanıt veriyordu bazen merak edip soranlara.

Bir gün hastalandı. Ateşlendi ve günlerce yataktan çıkamadı. İşine döndüğü zaman arkadaşları ona garip gözlerle baktılar.

—Doktora gitmen gerek. Hiç sağlıklı görünmüyorsun.

Gitti doktora. Tepeden tırnağa muayene edildi.

—İki hafta dinlenmeniz gerek. Aşırı yorulmuşsunuz, dedi adam ve uzattığı bir kağıdın altına damgasını bastı.

—Kasaya ödersiniz, dedi doktor ve gülümsedi. Gülümsemesi yorgundu.

—Aklıma gelmişken, uyku durumunuz nasıl? diye sordu, kadın kapıdan çıkmak üzereyken.

—Çok kötü uyuyorum, diye yanıt verdi kadın o gülümsemesini takınmadan önce. Verdiği yanıt ve dürüstlüğü, kadını şaşırtmıştı. Yanıtı, rutin gülümsemesinden önce yetişmişti.

—Sizi üzen şey nedir?

—Üzen mi? dedi ve güldü. Bir şeye üzüldüğüm yok. Yalnızca biraz aşırı çalıştım, o kadar. Bazen olur böyle şeyler, değil mi?

—Bana üzgün gibi görünüyorsunuz..., diye yanıt verdi doktor ve ellerini iki yana açarak 'n'apayım?' gibilerinden bir jest yaptı.

Kadın, doktorun muayenehanesinden çıktı. Vestiyerden paltosunu aldı ve hastanenin ana kapısına doğru yürüdü. Dışarda sert bir rüzgâr vardı. Reçetesi ve raporunu elinde sıkı sıkıya tutarken, hastalığını bildirmeye cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu. Üç uzun hafta bo-

yunca evde yalnız kalmayı göze alıp alamayacağını bilemiyordu. Üç hafta yalnız olmak ve bir tek yoğun işle yorgun gecelerin unutturabildiği görüntülere ve kokulara bağlı kalmak...

Otoparka yürürken adamı gördü. Öteki giriş kapısından çıkmıştı ve kolunda bir çocuk taşıyordu. En küçük çocuğunu. Kopmalarına en önemli nedeni oluşturan o çocuk. Yakında dört yaşını dolduracak ve babasına gereksinmesi olan çocuk. Çocuğu kucağında sıkı sıkıya tutarak yürüyordu. Kar yağmaya başlamıştı ve hava kararmak üzereydi. Başını çevirmeden doğruca giderse, arabasına onlardan önce varıp motoru çalıştırabileceğini düşündü. Kucağında çocuk olan adam da doğruca otomobiline gidiyordu. Hastanenin otoparkına aynı anda vardılar. Adamın yüzünü gördü. Çocuğun yüzünü gördü. Kalın bir kışlık berenin altında yakında dört yaşını dolduracak bir çocuk yüzü.

Adam durdu, anahtarını ararken, çocuğu yere bıraktı. Çocuk kıpırdandı ve kadınla onun otomobiline doğru koşmaya başladı. Kadın üşüyen parmaklarıyla otomobilinin kapısını açarken, baba-oğul ona yaklaşıyordu.

—Afedersin, dedi baba ve oğlanı belinden yakaladı.

—Afedersin, dedi ve karşılık beklercesine kadına baktı. Şimdi onu farketmişti. Çocuk da gülmeye başladı.

—Nasılsın, yani, hasta filan değilsin değil mi? diye sordu. Sakin ve toparlanmış bir hali vardı. Sanki kadınla bir hastanenin önündeki otoparkta karşılaşmak çok doğalmış gibiydi.

Özlemekten hasta oldum. Anılar ızdırap veriyor. Uyuyamıyorum çünkü düşlerden korkuyorum. Çalışmaktan ölecek haldeyim. Seni hep özleyeceğimi adım gibi biliyorum. Hastayım. Acı çekiyorum. Beni anlıyor musun?

Adamın karşısında, sözcükler kafasının içinde dolaşırken, kıpırdamadan duruyordu. Adama açık davranmasını, gerçeği söylemesini defalarca tekrarlamış olan o değilmiş gibiydi. Oysa şimdi, gerçek kırık ve uykusuz kalbinde bomba gibi patlarken ağzını açmadan bakıyordu.

—İyiyim, gayet iyiyim... dedi ve gülümsedi. Hızlı ve neredeyse gerçek bir gülümseme.

DÜĞMEYE BASMIŞ GİBİ

Anna Wahlgren

O da, diğer binlerce öğrenci gibi yaz işinde çalışmak amacıyla Danimarka'ya geldi. Ama Danimarkalılar taş koyunca, İsveç'e geçti. Burada da hemen "kitle göçü" başlıkları atıldı. Başvurdukları her makam, olumsuz yanıt verdi.

Yağmurlu ve soğuk bir yazdı. Çocuk parklarında, ağaç altında uyumaya çalıştıkları, biraz ısınmak için genel tuvaletlere nasıl gittikleri gazete fotoğraflarında gösterildi. Basın haykırıyordu: Bu gençlere kim iş ve ev verebilir? Ya da başlarını sokacak bir dam?

Hepsinin dönüş bileti vardı. Ama hepsi, altının çakıyla işlendiği bir ülkeden, dünyanın adı duyulmamış bir köşesinden, eş dosttan borç alarak gelmişti. Bunlar yüksek öğrenim yapmakta olan öğrencilerdi. Mezun olunca ülkelerinde 500 kron maaşla çalışacaklardı. Burada aynı meslek, yirmibeş misli maaş getiriyordu.

Bir odamı hazırladım. Gereksiz mobilyaları çıkardım, yere halı serdim.

—Kaç tane alabilirsin?

—Sardalya modeliyle uyuyabilirlerse, on tane alabilirim.

—Olur, nasılsa bir gece kalacaklar.

Dokuz genç adam geldi. Kara gözlerinin etrafında yorgunluktan olma koyu halkalar vardı. Sırt çantaları ıslaktı.

Beş ay kaldılar.

Daha ertesi gün, onları İsveç mönüsüyle besleyemeyeceğimi anladım. Kendi yemeklerini kendilerinin yapmalarını rica ettim. Anında yarıya indi, çocuklarımla kendim için yapmakta olduğum mutfak masrafı. Aslında birbirlerini yeni tanımışlardı ama hemen bir yönetici, uygulayıcı ve alışverişçi seçtiler. Ekmek yaptılar, yemek pişirdiler, çocuklara baktılar, evi temizlediler ve çamaşır yıkadılar.

Dehşete düşmüş bir kadın geldi:

—Bütün çamaşırhane zenci dolu!

Onlara ilk gün şarap ikram ettim. Sıkılganca güldüler.

—Şarap içmiyoruz.

—Ya süt?

Gülmeyi kestiler, kaygılı bir görünüş aldılar.

—Madam kaç yaşında?

—Otuz.

—Biz de neredeyse o kadar. Ben yirmialtı yaşındayım; Ali, sen kaç yaşındasın?

—Yirmisekiz.

—Yirmisekiz ha! diye vurguladılar.

—N'oluyor, anlamıyorum, dedim.

—Bizi çocuk mu sanıyorsunuz, Madam?

—Doğal olarak, hayır!

—O zaman bize süt vermemelisiniz, Madam.

Kahkahayı bastım, onlar da katıldılar. Çok hoşlarına gitmişti:

—Yetişkin insanlara süt ha? Hahaha! İsveç'te yemekte süt mü içiyorlar?

—İsveç'te pencereden dışarı bakmak yasak mı?

—Hayır, neden?

Odanın penceresinin önünde durmuş, düşünüyorlardı. Karşıda, pırıl pırıl pencerede, güzel perdeli ve iyi bakımlı pencere saksıları olan bir apartman vardı.

—Koca apartmanın tek bir penceresinde dışarıya bakan bir kişi göremedik. Acaba yasak mı diye düşündük.

Oturduğumuz iki apartmanda toplam altıyüz daire olduğunu ve bunlardan dörtyüz kadarının, tek kişilik tek odalı daireler olduğunu anlattım.

—Yalnızlar için, diye açıklama getirdim.

Bana inanmadılar. Yalnızlar mı? Herkesin bir kimsesi vardır. Herkes bir yere bağlıdır ve bir şeye dahildir. Birinin karısı ölürse, yerine yenisini alır. Birinin kocası ölürse, ya evine geri döner, ya da en büyük oğlu ve onun karısının yanında yaşar. Hiçbir zaman yalnız değildir.

Açıklama gayretim boşuna oldu. Bunalım kavramını da anlayamadılar. Çaresizlik sözcüğünü de bilmiyorlardı. Dediklerine göre, kendi dillerinde bu anlamı karşılayan sözcük yoktu.

Günde beş vakit namaz kılıyorlardı. Mekke'nin ne yanda olduğu konusunda sıkı bir tartışmadan sonra, kıpkırmızı ipekli kumaştan oluşan seccadeleriyle namaz kıldılar. Öylece dua ettiler; bazen alınları yerde, bazen ayakta, bazen de dizüstü.

Hepsi ibadete dahil değildi. Ayrı kalanlar, ötekileri rahat bırakıp mutfağa, çay içmeye geçtiler.

—Onların alınlarının önünden geçmeyelim de, dediler.

Bir süre sonra ben de, biraz kararsızlık geçirdikten sonra aynı şeyi yaptım.

İkisi ayrıldı. Orada burada kayıtsız işçi olarak çalışıyorlardı. Arada bir, bir kol saati, bir fotoğraf makinesi ve blucin gibi eşyalarla geliyorladı. İkisi –hiyerarşinin en altındaki iki genç– İsveç'te de geçerli olan, garantili ve klasik bir geçim sağlama yolunu buldular: İbne oldular. Toplumun üst tabakalarındaki yalnız beylerin "weekendleri"ni anlata anlata bitiremiyorlardı. Bir dolu süs eşyası ve elbiseyle geldiler.

—Bana Paris'te bir hafta sözü verdi!

—Git öyleyse, dedi Ali, grup lideri.

Öteki arkadaşları, onlarla konuşmak bile istemediler. Grup, yedi kişiye indi.

Öğrenciler, alışveriş yaptıktan, benim çocukları okula, yuvaya filan bıraktıktan sonra döndükleri zaman; ceplerinde mutlaka ad ve telefon numarası içeren küçük kâğıt parçaları olurdu.

Jenny, Annika, Berit, Lena, Sofi ve hepsi, günün ne zamanı olursa olsun telefon etmelerini isterlerdi.

Said bir kazak gösterdi. Ulla almıştı çok ısrar ettikten sonra. Çocuk parkında dört gün üstüste görmüştü oğlanı.

—Karşılığında bir şey alamayacağımı söyledim ama, kazağı ille de kabul etmemi istedi.

—Ama sen kızı küçük görüyorsun...

—Evet, bu davranış şeklini küçük görüyorum. Bu bir et pazarı.

—Peki, küçük gördüğün birinden gelen kazağı giymek sana zor gelmiyor mu?

—Bunun kazakla ne ilgisi var? Benim bir kazağa gereksinmem vardı. Güzel değil mi?

Bir gün öğrencilere çocuksuz bir çiftten teklif geldi. Adam kötürümdü ve zengin değildi; kadına yapay yolla çocuk yapma olanağı verilmiyordu.

Kadının verimli zamanında, yirmisekizinci hafta, öğrenciler, para karşılığı karanlık bir odada kadının üzerine tek tek çıkmayı kabul ederler miydi?

Gözümün önünde, onların kadının yatak odası önünde nasıl kuyrukta durdukları, her çıkanın adama gidip bir yüzlük aldığı ve yeniden gerekirse gelme sözü verdiği geldi.

—Çok üzgünüm, dedim, ama bunu onlara soramam. Buradaki cinsel özgürlük konusunda öyle pek güzel şeyler düşünmüyorlar...

Gruptan o iki oğlanın atılmasından sonra cesaretlendim ve yanaklarım kızararak teklifi anlattım.

—Zevkle yapardık, dediler.

Küçük dilimi yutuyordum.

—İstedikleri bir *çocuktu* yalnızca!

Yöntemin özrü amaçtı yani. O çocuksuz çift, o günden beri aklıma geldikçe bana vicdan azabı çektiriyor.

Dost olduk.

Gündüzleri güneşten sakınıyorlardı; çok kızgın geliyordu onlara.

Geceleri, duvarlar boyunca oturup sohbet ediyorlardı. Ben de onlardan biri olmuştu. Benim İsveçli edepsiz yanım, tek tek yontulmaya başladı. Boşanmış bir kadındım:

—Öyle mi, dediler nazikçe. Kocan seni dövüyor muydu?

—Hayır...

—Hıım, dediler aynı nezaketle, o zaman seni besleyemiyordu?

—O da değil.

—Demek öyle, diye yorum yaptılar. Nedenini çok iyi biliyorlardı. Ben bilmiyordum ama, konuyu uzatmak istemedim.

Bildikleri, sonra öğrendiğime göre, bir kadının bir adamdan ayrılması için üç geçerli neden vardı: adam kadını döverdi, onu geçindirmeyi başaramazdı ya da onunla yatmazdı.

—Ne salak erkekler var! dedi yeni dostlarımdan biri ve anlamakta güçlük çektiğini belli eder şekilde başını iki yana sallayarak bana kompliman yaptı.

Çocuklarım çok mutluydular. Sırtına binecek birdolu ağabey bulmuşlardı. Akşamları uyumadan önce yanlarında oturmak, ellerini tutmak iyi geceler demek için sırada bekliyorlardı. Gündüzleri parkta oynuyorlar, havuzda boğuşuyorlar, top atıyorlar ve ağaca tırmanıyorlardı.

Öğrencilerden birisi, özellikle en küçük çocuğuma bağlanmıştı.

—Benim küçük oğlumu bol bol öp, diye yazdı mektuplarında yıllarca.

Ne var ki adresini edinemedim. Ona, en küçüğün ölmüş olduğunu bir türlü bildiremedim. Çocuk hem de tam onların ülkesinde, hem de son on yıldır hiç görülmemiş bir hastalıktan iki yıl sonra ölecekti ha!

Bu öğrencileri kabul etmek, evimi açmak; onlara bakmak ve onların arkadaşı olmak; İsveç'in bir cömertlik ve sıcaklık ülkesi olduğuna inanmalarını sağlamak: onlara ilk baştaki sefalet ve düşmanlık, açık ya da kapalı ırkçılıktan sonra anımsayabilecekleri iyi bir anı yaratmak benim yaşantımın, gerçek anlamıyla içinde bencil bir isteğin yatmadığı tek hareketimdi. Bunun sonucu, alabileceğim en büyük cezayı da aldım.

Bir ipucu yakalamış bir gazeteci, bir gün eve döndüğümde mutfağımda beni bekliyordu. İstenmeyen ziyareti, ev huzurumu kaçırma an-

lamına geliyordu, derhal gitmesini istedim.

—Neden yapıyorsun bunca şeyi? diye ısrar etti.

—Neden *yapmayacaktım* ki? diye geri sordum.

Tepkisi hemen ardından, telefonla ve mektupla geldi:

—Bazılarının biraz tanınmak için yapmayacağı şey yok! Utan be!

—O, benim sevgilim, benim ruhum, göz nurum.. demeyi bana öğrettiler kendi dillerinde. Kulağa en güzel şarkı gibi geldi.

Ben de yinelemeye çalışıyordum, çok hoşlarına gidiyordu.

—Eğer ülkenize bir gün gelirsem, böyle diyebilir miyim? diye sordum.

Yerlere yattılar gülmekten.

—Kocandan başkasına değil!

İşte o zaman, erkeğim olacak olanına gözüm çarptı.

Eylül gelmiş ve geçmişti. Ay başında gideceklerdi. Bazıları yetişti, bazıları yetişemedi. Havaalanı kapatıldı. Ülkeleri savaştaydı.

Gece karanlıktı.

Mutfakta yalnız duruyordu.

Çok şarap içmiş, çok ağlamıştım. Her zaman, en azından, mutlu olduğum kadar mutsuz olmuşumdur. Her kahkahamın karşılığı, gözyaşı selleriyle verilmiştir. Bunu doğal olarak görmüyorsam da, kaçınılmaz kabul ediyordum. Mutluluğun bedeli çaresizlikti.

Genç dil öğretmenim –çaresizlik ne, bunalım ne bilmiyordu ve bana ilk öğrettiği sözcük *ya rohyi*, yani kalbim benim olmuştu– gelip ona sarılmamı gayet sakin karşıladı. Ağlıyordum. Kadınca bir şekilde çaresizliğimi örtecek bir suç ortağı arıyordum: yatıştırılmak, sakinlik ve sıcaklık arıyordum. Başka bir amacım yoktu.

Yine de.

—Bu gece yanımda yat, dedim.

Aramızdaki dostluk o derecedeydi ki beni kesinlikle hiç kırmadan,

—Hayır, ben arkadaşlarımla yatarım, diyebilirdi.

Ama o,

—Evet, dedi.

Biz birbirimizden ayrılmadan ötekilerden biri koridordan geçti. Bizi gördü. Sabah havası almaya çıkmıştı. İyimser bir şekilde geldi, kuyruğa geçti. Ben bir adım geri çekilince iler fırladı, kalçalarıma sıkı bir şekilde sarıldı.

Beynimde korkunç düşünceler dolaştı. Ben bu delikanlıların ahlâk anlayışı, gelenekleri, adetleri hakkında çok az şey biliyordum. Bu yaptığım beni, hepsiyle tek tek yatmaya mı zorlayacaktı?

Sıkı bir sağ yumruk, gerekli yanıtı verdi. İyimser delikanlı nakavt oldu.

Genç öğretmenim, bundan sonra benimle uyumaya başladı. Konu üzerinde kimse bir şey söylemedi. Çenesi ağrıyan delikanlının ötekilerin sessizliğinde payı olması olası.

O gece benim için cennetin çanları filan çalmadı. Yakın olmak çok güzeldi. Kucaklamak. Bir teni hissetmek ve çıplak sıcaklık. Yalnız olmadan, hiç değilse sözcüğün öz anlamıyla, uyumak... Hâlâ yalnızlığımı suç ortağı olarak görüyordum ve bu, aldığım zevki sınırlıyordu.

Çok sakindi. Yıllardır her gece benim yatağımda yatmış gibi davranıyordu. Öyle pek okşamadan, ileri hareketlere kalkışmadan üzerime eğildi ve içime girdi. Hareketleri çevikçe ve telaşsızdı. Bedeni adeleliydi. Adelelerini, jimnastik salonlarına giderek, ağırlık kaldırarak geliştirmemiş, tümüyle evde, disiplinle idman yaparak kazanmıştı. Bir bakıma iriydi denilebilirdi ama, tek gram fazlası da yoktu.

Loş ışıkta dikkatle bana baktı. Fazla bir sansasyonu yapacak ayıklıkta değildim hâlâ. Duygularım da, tüm ben gibi, uyumuştu. Yorgun, üzgün ve yalnızdım; o ise konuşmayan bir yatıştırıcı, bir açıklık işaretiydi. Güzeldi durum.

Ne var ki suç ortağı arayan o değildi. Aylardır bir kadınla yatmamıştı ama yine de, bulduğunla yetinmek yerine, benim tam anlamıyla katılmamı ve arzumu beklemeyi yeğledi.

Boşalmadı. Bana, kendimi dilediğimde yalnız hissetme hakkını tanıdı, yanıma uzandı. Ben uyuyana dek, kollarında tuttu beni.

Şafak söktü. Mutlu uyandım. Yanımda yatıyordu. Beni mutlandırdı. Kafam o dünyadan değildi ama, bedenim öyleydi.

Şimdi onu almak istiyordum. Utanmaksızın, çekinmeden ve suç ortağı aramadan.

Göğsünün, boğazının ve karnının tadına baktım. Ve sonra onun cinsel organını gördüm. Sünnetliydi. Dokundum. Tepesinin derisi sertleşmişti. Organın geri kalan kısmıyla aynı rengi almıştı. İleri geri çekecek deri yoktu. Tepesi, dilim deyince dilsiz, sanki acı gibi geldi bana. Traşlı değildi. Daha sonra traşlı olmanın, ülkesindeki kadınlar ve erkekler için gerekli bir gelenek olduğunu anlatacaktı. Cinsel organıyla oynadım. Tam kararındaydı; ne çok büyük, ne de çok küçük. Ve pek becerikli bir şekilde büyüyordu!

Yattım ve sonra kalktım.

Üzerime uzandı.

Ve seviştik; güzel, yakın ve hoştu.

Ama bitmek bilmedi...

Sakin ve yöntemli bir şekilde devam etti, devam etti ve devam etti. Doruk noktasına yakınlaşmakta olduğunu belli eden tek bir işaret yoktu. Ne ritmi değişti, ne de soluk alışı.

Kafam karıştı.

Düşündüm: Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Hiçbir şeyin değiştiği yok!.. Hızlanma da yok. Hoşuna gitmiyor mu? Bir yanlış mı yapıyorum? Erkek milleti bilemedin beş dakika sonra gelmez mi? Yanlış bir durum mu var? Yeterince tahrik edemiyor muyum onu? Yeterince çekici değilim herhalde. Yapmayıp da yapabileceğim ne var acaba? Kusurum nedir?

Sonra aklıma çocuklar geldi. Saat kaçtı, böylece burada yatıp kalamazdım ki... Yakında bitirmesi gerek; ya biri kapıyı açarsa? Bu böyle daha fazla sürüp gidemez; şimdi işini bitirmesi gerek...

Şimdi artık yalnız kafam karışık değil, kaygılıydı da. Söylemek zorunda kaldım:

—Şimdi kalkmam gerek!

O zaman tohumlarını boşalttı. Sakin ve derli toplu; tıpkı bir düğmeye basmış gibi, geldi. Onun kararıyla.

Yazarın *Aşk Adına* (Bonniers, 1985) adlı romanından.

SEVECENLİK VE AÇLIK

Gustaf Rune Eriks

7

*E*rken bir mayıs akşamüstü pencerenin önüne oturmuş, incelmekte olan bulutların ardından gözüken güneşe bakıyordu. Bütün öğledensonra yağan yağmur, her yeri pırıl pırıl yapmıştı. Pencerelerde yağmur izleri varlığını sürdürüyor, cam üzerinde küçük kabarcıklar oluşturuyordu. Köknarların ve sarıçamların yeşilliği, uzayan günlerin ışığında belirginleşmiş, huş ağaçlarının dallarında da, evlerin cephesini tül gibi kaplayan yapraklar oluşmuştu.

Kadın, şarabından bir yudum daha aldı, çukur yerleri, yakamozlar oluşturan yağmur sularıyla dolu sokağa baktı. Birkaç çocuk, kibrit kutularından yaptıkları kayıklarla oynuyordu: canlı gözlerle, kaldırım taşları boyunca yüzen kayıkları izledi. Yolun iki yanında akmakta olan boz renkli su da yakamozlar oluşturuyordu. Bir çatı penceresinin önüne iki güvercin, aşık bir çift gibi birbirine sokulmuş durumda tünüyordu. Ağaçlar kıpırdamıyordu. Dalları ileri geri sallayan rüzgâr ansızın kesilmişti. Her şey sakin ve dingindi. Saat yedi olmuştu bile ama hava, aydınlık ve serindi.

Belki de onlar gelene dek giyinsem iyi olur, diye düşündü. Ne var ki ortamı bozmak, kalkıp pencereden ayrılmak istemiyordu. Olduğu yerde kalıp, karşıdaki eve, ağaçlara ve akşamın erken saatlerinde kibrit kutusu kayıklarıyla oynayan çocuklara bakmak istiyordu. Üstünü değiştirmesine gerek yoktu; onun kendisi için gelmediklerini bal gibi biliyordu...

Ve bir kez daha Bernhard'ı düşündü –onun yüzünü, sözlerini. "Açlığın, sevecenliğindir senin!" demişti. "Yalnızca almak için veriyorsun!" Onun bu sözlerini düşündü ve haklı buldu. Hiç kuşkusuz haklıydı adam. Ama bu, hemen herkes için geçerli değil miydi? Kaç adet gerçek anlamıyla bencillikten uzak insan vardı? Kim veriyordu karşılık beklemeden? İşin derinine inilirse, insanın ne amaçla verdiğini düşünmenin anlamı yoktu –veriyordu ya, önemli olan buydu... Bernhard onu neden suçluyordu ki? Kimse onu, kendisinin yaptığından fazla suçlayamazdı; kimse onun zayıf yönlerinin bilincinde, onun kendisinin olduğundan fazla olamazdı. Onun istediği, anlayıştı –hepsi bu! Anlayış! Özlemini çektiği yaşamın bir gıdımı! Neden bütün yirmidört saatler böylesine kısaydı?

Neden zaman böylesine pervasızdı? Zamanı, kurtarıcı bir dinlenme sürecinde durdurmak istiyordu; dinlendirici bir sakinlikte, huzur verici bir sessizlikte...

Yeniden sokağın karşı kıyısına baktı. Güvercinler pencereden ayrılmıştı artık. Şişman ve yaşlı bir kadın, sırtında iğrenç bir kahverengi kürkle sokağı geçiyordu. Biraz deliydi bu kadın –bakkalda kadınları ondan söz ederken dinlemişti...

Ya kendisi başkasına nasıl gözüküyordu? Onun hakkında neler söylüyorlardı? Doğru tahmin edebildiğine kuşkusu yoktu. Yaşamının anlaşılması güç bir yanı yoktu. Pencerede böyle yalnız oturduğunu karşı evden görenler ne düşünüyorlardı? Genç bir çift şu anda ona bakmaktaydı örneğin. Adam pipo içiyordu. Onun hakkında birbirlerine ne diyorlardı acaba? Belki de şunları: Kesin kırkında ama, hâlâ bakire; zaten görünüşünde pek iş yok. Pek keyifli bir yaşam sürmediği belli. Herhalde, böyle bir şeyler söylüyorlardı –iyimser bir tahminle. Eee, peki, ne fark eder? Onların kendi hakkında ne düşündükleri hiç önemli değildi kadın için. Ama yine de; o denli önemsiz de değildi –onun hakkındaki gerçeğin, sorunlarının birazını yansıtabiliyordu yine de. Öyle içi-dışı gözüksün istemiyordu. Bir süre daha tiyatro yapmakta kararlıydı...

Hava kararıyordu. Güneş, artık o kadar ince olmayan bulutların arkasında kaybolmaktaydı. Evlerin ardındaki ağaçlıktan esen rüzgâr, karşıdaki ağaçları sallamaya başlamıştı. Çocuklar oynamayı bırakmış, sokağın az aşağısında bir küme oluşturarak konuşuyorlardı.

Neden gelmek bilmiyorlar, diye düşündü ve birden çok sabırsızlandığını anladı. Yediden hemen sonra geleceklerdi ya... Olle telefon etmişti. Telefon eden hep o olurdu. Axel zaten içine kapanık, çekingen biriydi. İnsanlar aynı değiller ki... En iyisi de öyle zaten...

Sıkı bir hürp çekerek kadehindeki şarabı boşalttı. Beş kadeh devirmişti bile. Yoksa altı mıydı? Her neyse, bir şişenin dibi görünmüştü işte. Şakaklarında ve gözlerinde bir sıcaklık duymaya başlıyordu yavaş yavaş.

Ayağa kalktı ve duvardaki boy aynasının karşısına yürüdü. Görünüşünden hiç hoşnut değildi; yarı yaşlı olduğu apaçıktı. Bazen bu gerçeği görmezden gelmeye çalışırda ama, pek kolay olmuyordu bu –hatta olanaksızdı. İçtiği zaman görmezden gelmek, unutmak kolaylaşıyordu. Fazla içtiğinin bilincindeydi; içerek gençleşmiyordu insan, tam tersi...

Neden gelmiyorlardı? Saat neredeyse yedibuçuk olmuştu. Boyacılar dakik insanlar olarak tanınmazlardı pek...

Saçına biraz çekidüzen verdi; dudaklarını boyadı ama, biraz. Fazla aşırıya kaçmaması gerektiğini biliyordu. Yanakları hafif kızarmıştı. Doğal nedenlerle değil kuşkusuz. İki yuvarlak kırmızı adacık olarak.

Birden kapının zili çaldı –peşpeşe, kısa ve ısrarlı sinyaller olarak. Boş bulunup sıçradı kadın. Antreye yürürken, yumuşak ve kalın halının kenarına takıldı. Biraz yalpalıyordu sanki; hem de nasıl! Şöyle bir toparlandı, gizleyici bir görünüm takındı ve kapıyı açtı.

Önce Olle girdi içeri; her zamanki, ondan beklendiği gibi. Axel arkadan, biraz duraklayarak yürüdü. Paltolarını asarlarken Olle, biraz da zorlama ve rahatlıkla konuşup durdu. Kadın dinliyor, gülümsüyordu. Olduğundan fazla içkili görünüşü takınmıştı. Her şeyin o zaman daha kolay olacağını düşünüyordu. Olle'nin buraya onun için geldiklerine inanması için elinden geleni yaptığını gayet açık olarak görüyordu. İçin için gülüyordu kadın. Ona numara yapmalarına gerek yoktu. Ne var ki bu komedi böyle oynanmak zorundaydı –yoksa çekilmesi güç bir hava altında ezileceklerdi.

—Bak hele, başlamışın bile! dedi Olle odaya girince.

Sesindeki kaygı, kadının gözünden açmadı, her ne kadar sıradan bir havada söylendiyse de.

—Meraklanma, dedi kadın. Yalnızça şarap içtim; o da, karneye* dokunmuyor!

Olle güldü.

Kadın masaya; tereyağ, ekmek, peynir, salam gibi şeyler getirdi. Sonra, bardakları ve yarım litrelik votkayı koyup, oturdu.

—Ben fazla almayacağım; yeterince içtim zaten, dedi.

Olle yeniden güldü. Her an, önceden karar verilmişçesine, uygun yerlerde gülebilen biriydi. Yine de gülüşü, mekanik değildi. İçinde gençlik vardı. Axel ender olarak gülerdi. O da, biraz içtikten sonra. Kadın, Axel'in ciddiyetinden hoşlanırdı. Olle gibi yüzeyde kalmazdı o. Boya yapma biçimlerinden de bu farklılık belli olurdu.

Oturduğu yerden onların yiyip içişlerini izliyordu –belli etmeden. Her şeyi anlıyordu ama, belli etmemesi gerekiyordu. Farkında olmadan, içleri okunuyor her ikisinin de. Onlara gülümseyerek, hafif sarhoş bir ev sahibi görünümünü koruyordu.

Üç kadehten sonra daha dikkatsiz davranmaya başladılar. Arada bir birbirlerine bakıp sinsi sinsi gülümsediklerini görüyordu. Kendileri kafayı bulmaya başlayınca, onun da öyle olduğunu sanıyorlardı. Kadının tablolarını biraz övdüler. Oysa kendisi, tablolarının kötü olduğunu bal gibi biliyordu. Onun ressamlığı, yalnızca bir hobby idi –boş vakit geçirmek için yaptığı bir uğraş...

Benden en az on yaş gençler, diye düşündü kadın.

Şişe boşalınca, kaygılanmaya başladılar. Şimdi gitmeyi düşünecekler, diye aklından geçirdi kadın. Kendini, teslim olmuş, içini dışarı vurmuş hissediyordu. Birazdan gidebilmek için bir bahane bulacaklar, diye düşündü. Hatta bunu, önceden düşünmüş bile olabilirlerdi. Bende yalnızca yarım litre olduğunu biliyorlardı.

—Biraz daha içki iyi olacaktı, dedi Olle sonunda.

Bir süre kimse konuşmadı.

—Birinden biraz ödünç alabilseydik, dedi Olle daha sonra. Bir yarımlık ödünç verebilecek birini tanıyor musun? diye Axel'e baktı.

—Belki.

*) İsveç'te sert içkilerin karneyle satıldığı zamanlarda geçiyor.

—Kim o?

—Kungsholmgatan'daki bir oğlan –sen tanımazsın.

—Bir arabaya atlayıp oraya gidip deneyelim mi?

—Olur ama, ya evde yoksa?

—O zaman Kalle'ye uğrarız. Orada mutlak bulunur.

Ne kadar çok sıkıntıya giriyorlar boşuna! Neden olduğu gibi söylemiyorlar? Düpedüz meyhaneye gideceğiz demiyorlar? Onları biraz terletmeye karar verdi:

—İkinizde mi gideceksiniz? diye sordu. Biriniz gitse yeter, değil mi?

Olle'nin bakışları karıştı.

—Eeee, en iyisi ikimizin de gitmesi, dedi. Her ihtimale karşı. Bakarsın iki adam gerekir.

Geçiştirmek için gülümsedi. Kalktılar.

—Yarım saate kadar döneriz, dedi Olle.

Onlar antredeyken kadın ısrar etti:

—Döndüğünüz zaman apartmanın kapısı kitli olur. En iyisi, anahtarımı almanız. Kapıda kalmaktan kurtulursunuz.

Olle öyle boş yakalandı. Şaşkınlığını, hemen bir gülümseme ardına gizledi. Paltosunu giydikten sonra, kendini daha güvenli hissediyordu.

—Yok canım, aşağıdan zile basarız, bir zahmet iner açarsın. Bakarsın dışarda yolumuzu şaşırırız da. Sanmıyorum ama. Yarım saatte döneriz canım. Sana da bir kutu çikolata alacağız. Felekten bir gece çalarız sonra!

Kadın, gülümseyerek karşılık verdi, ikisinin de geri dömeyeceğini bildiği halde. Ancak gece ilerleyince ikisinden biri telefon edip gelip gelemeyeceğini soracaktı –yalnız olarak. O zaman, hayır demeyecekti. Ne yapacaktı ki? Yaşamda yapabileceği başka ne vardı? Neden ona gençliğinden, genç yaşamında bir parça sunacak olan birine biraz sevecen davranmayacaktı?

Onlar gidince, odanın ışığını kapattı ve pencereyi açtı. Sokak lambalarının sarımtırak ışığının ardında, gökyüzünün koyu lacivert rengi gözüküyordu. Artık sokakta çocuk kalmamıştı. Belli ki uyuyordu hepsi.

Pencerenin önünde kıpırdamadan durdu, serin havayı yüzünde hissetti. Öylece durup durumu ve kendini düşündü. Onu kullanıyorlardı, kandırdıklarını sanıyorlardı. Nasıl bu denli kör olabilirlerdi! Yoksa o mu zamanla bu komediyi böylesine güzel oynamayı öğrenmişti? Koşulların gerektirdiği maskeyi takmayı, uygun tavrı takınmayı, içini göremeyecekleri derecede mi öğrenmişti? En azından erkeklerin göremeyeceği şekilde...

Ah evet, anlıyordu işte! Bu, yoksul, cimri ve dürüst olmayan bir yaşamdı. Ama yine de, onun yaşamıydı. İçinde her şeye karşın, gençken tattığı ve özlemini duyduğu şeylerden bir parça vardı. Tüm kullanılıp yüzüstü bırakılan kadınların birçoğunun her şeyi bal gibi bildikleri düşünülemez miydi? Yani para ve mal vermenin, karşılığında aldıkları bir gıdımcık yaşamın bedeli olduğunu?...

Mayıs akşamının koyu lacivert karanlığı yumuşak ve derindi. Kentte şu ando neon ışıklarının yanmış olduğunu düşündü. Bu fazla serin olmaya gecede tramvaya binip, kent merkezinde biraz dolaşabilirdi.

Ne var ki, gitmemeye karar verdi hemen. Birinin telefon etmesini beklerken uyumaya çalışmalıydı...

EDEN'İN ORDA

Bodil Malmsten

*B*ugün Sjöbo'nun sınırları içinde olan bir avuç küçük yerleşim merkezinden kopup gelerek Eden'de buluşan altı çocuktuk biz. Ben, Marika, Gunnar, küçük Nils, Louise ve Lennart; çocuktuk ve çocuk kalmak istiyorduk. Çocuksuyduk ve kurbağa yavrusu gibi iri gözlü, yelkenkulaklı ve yapışkan derili çılgınlardık.

Çocukluğu ve el değilmemişliği geride bırakmak, Doris Day ve Snoddas'a inanmak, yani genç insan olmak istemiyorduk. Eden'in bahçelerinde o yaz, olduğumuz gibi kalmak ve hep o yaz yaptıklarımızı yapmak istiyorduk.

Büyük beklentimizle, içimiz alev alev yanarken günler ve geceler boyu beraber olmanın büyük özlemini duymak istiyorduk.

Bulaşık yıkarken, sahanlığı süpürürken, çıra toplarken, bezelyeleri sirkeye yatırırken içimizde yatıp duran o beklentiyi büyüklerimizden saklardık. Her işe yetişen, başı öne eğik, çıtı çıkmayan uslu çocukları oynardık...

Büyüklerimizin bilmediği şey başımız önümüzde ev işi yaparken giysimizin altındaki yüreğimizin KA-BOOM diye zenci tamtamı gibi ses verdiğiydi. Onların aklından geçmeyen şey, pantolonların ve bluzların, düğmelerin, elbiselerin, askıların, pamuklu kumaştan yapılan mayoların, iççamaşırların altındaki çıplak bedenimizin alev alev yan-

dığıydı. Kimsenin inanamayacağı biçimde fokur fokur kaynıyorduk.

Marika'nın yaşlı babaannesi ve dedesi nereden bilecekti ki pamuklu ve kolsuz elbisesinin altında Marika'nın teninin nasıl bembeyaz olduğunu; o altın püsküllü lüle lüle saçlarının benzerinin, güneşte parlayan sapsarı bir üçgen olarak pamuklu elbisesini çıkardığı zaman nasıl gözüktüğünü nereden bileceklerdi?

Babası profesördü ve daha da az biliyordu. Karışık düşünceler içinde Floransa'ya gitmişti Botticelli'nin Venüs'ünü izlemeye. Annesi Lund'da bir araştırma yapıyordu.

Gunnar üniversiteye gitmek istedi Marika'ya hava atmak için ama, unut o işi, dedi elma bahçesi sahibi ana-babası, kesin olarak, oysa Marika'yla ilgili Gunnar'ın bildiklerinin hiçbirini bilmiyorlardı. Gunnar'ı elma işine yardım etmeye zorladılar; aşılamaya, budamaya, ilaçlamaya ve her ağacın etrafını, zararlı tavşanları önlemek için çitle çevirmeye.

Gunnar sıvıştı. Melka etiketli mavi pantolonunun altında göbeğine doğru dimdik uzanan, eğri ve bükümlü, hilal şeklindeki palasıyla sıvıştığını elmacı baba da anlamadı, ana da; binbir gece masallarındaki yakut gibi ne denli görkemli olduğunu da...

Louise esmer ve tombul, kısa boylu ve dolgun bir küçük teyzeydi Tombul, boğumlu, aşırı. Düş ile gerçeği asla ayırdedemiyordu; büyüdüğü zaman bölge sorunlarıyla ilgili bir politikacı oldu ama daha küçüktü. Gergin butları vardı, öpülmedik ağzı. Pembe donu ve bir çift çorapbağı.

Babasının Hollywood'da lüks bordeli vardı, dediğine göre, ama herkes adamın, Sankt Lars'da yattığını ve alelade bir köylüyken birden kafayı üşütmüş olduğunu biliyordu. Kendini Errol Flynn sanıyor, oturma odasında çüküyle piyano çalıyordu. Annesi Konsum'da* çalışıyordu gündüzleri, geceleriyse benzincide. O zaman onun siyah sutyenini takardı Louise.

Küçük Nils Louise'de annesinin sutyenini ilk kez gördüğünde pat diye düştü, bayıldı; koyu kahverengi, tebeşir aklığında saçı olan bir sopa idi. Öylece yattı kaldı yerde; her şeyi bayılmıştı küçük tükenmez kalem penisi dışında. Sipsivri ve titreyerek kısa pantolonlarının önünde gökyüzünü işaret eden bir mucize.

*) Konsum: İsveç Tüketici Kooperatifi satış mağazası.

Küçük Nils'in anababası, alelade tatile çıkmış, alelade yazlığı olan alelade işçiydiler. Tatilde insan çocuğuyla ilgilenir ya, işte onlar da Küçük Nils'le ilgilenmeye çalışıyorlardı zaman zaman, ama oğlan, tükenmez talemi biz neredeysek orayı gösterir şekilde kaçıp duruyordu.

Lennart en büyüğümüz ve yaşlımızdı; köylü çocuğu, geniş omuzlu, uzun dalgalı saçlı, geniş ve kıllı göğüslü. Koltukaltında ve karnında kılları olan. Karnının altında cinsel organı, dizlerine doğru sarkaç gibi sarkıyordu.

—En az iki kiloydu, dedi Louise. Ben gözlerimi kapadım.

Malmö'den gelmiş yaz çocuğuydum, çöpten bacaklı, kollu, sivri çeneli, kazma dişli, tavşan gibi bembeyaz. Malmö'nün gri ve tozlu sokaklarında sürtmekten kurtulayım diye boynumda bir adres kağıdı her yaz yollanırdım.

Yazlık aileme benim için para verilirdi –kötü bir şey yok bunda– beni hiç dövmediler. Ne yaptığımı sormuyorlardı, işlerimi yaptıktan sonra, hiçbir şey sormadılar.

Eden bucağının ormanları içinde gizli gizli akan küçük çay boyunca uzanan koruluklarda diğer çocuklarla birlikte kendi hayatımı yaşıyordum. Yaz yaşamıydı bizimkisi; gümişî ve çıplak gölgeleri uzaktan parlayan kayın ağaçlarıyla dolu ormanın, elma bahçelerinin ve erik ağaçlarının ardında, onların ince derili meyveleri gibi yavaş yavaş olgunlaşan bedenlerimizle yaşıyorduk. Büyüyen otların örttüğü patikada; akdikenler, ardıçlar ve yabangülleri arasında, dikenler batarken, zararsız yılanlar gibi sürünüyorlardı.

Küçük çağlayanın orda, yumuşacık yosunlu çimenlerin üzerinde, papatyaların yoncaların arasında, işte o halının üzerinde yattık, koşuştuk, yuvarlandık, amuda kalktık, tekerlek gibi yusyuvarlak olduk ve çağlayanın altında yüzdük. Dipte, birbirimizin bacakları arasından geçtik, akvareller gibi pırıldadık ve sonra plop diye su yüzüne çıktık.

Uzanıp, güneşte ve birbirimizin sıcaklığında kurulandık. Duyguda, ateşte, elektrikte, kokuda ve tatta... Yoncaların bal kesesinden bal emdik. Yoncaların güçlü kokusunu içimize çektik.

Dallardan ve ağaçların gövdesinden reçine akıyordu. Çimenler çamlardan düşen yapışkan topaklarla doluydu.

Bedenlerimiz, yeni çiçek açmıştı, güneşte olgunlaşıyordu. Hepimi-

zin bedeni altın kahverengisiydi. Bir tek Marika bembeyaz ve sapsarışın kaldı. Biz Eden bucağından altı çocuk, yürekleri gümgüm atan altı çocuk tek bir beden gibiydik; orada, o cennette ve o yaz..Orada yaptığımız her şeyi kendimiz bulduk; baştan başladık ve çok güzeldi.

Taze çörekler gibi tohum kokuyorduk.

Korulukta güneş üzerimize açtığı zaman, yeryüzünün merkezi gibiydik. Her yer oraya açılıyordu; merkeze. Bizim merkezimizin bin adı vardı; hepsini tek tek biliyorduk:

Erkek cinsel organı, penis, et, venüs tepesi, vulva, alet, çük, bibi, dudaklar ve rahim. Kliktoris, kıç, popo, anüs. Göğüs, meme, ampul ve taşak. Göğüs ucu ve penis ucu. Yumurtalık. Masturbasyon, otuzbir çekme, kendi kendini tatmin etme, orgazm. Sevişme, cinsel ilişki, seksüalite ve erotik. Tükürük, vazelin, prezervatif. Tahrik olmak, şaapma, kendinden geçme ve kasık ağrısı.

Nasıl bilebiliyorduk bunca sözcüğü?

Gunnar'ın babasının bir kuzeni vardı, Ystad'da işi olan bekâr bir elektrikçi. Elmacıların evinde oda kiralardı. Saab otomobili vardı ve bu yüzden Gunnar adamın ne zaman evde olduğunu, ne zaman gittiğini bilirdi. Bekâr komodininin çekmecesinde, iç çamaşırlarının altında, postayla edindiği akla gelen ve gelmeyen her türlü pornografik dergiler sakladı. Gunnar'ın bulduğu bir hazineydi bizim için. Dergiler, kitaplar, renkli ve siyah-beyaz fotoğraflar. Klinik titizlikte, her boyutta, değişen iğrençlikte cinsel her şey ve davranış, binbir biçimde veriliyordu.

Sözcüklerin hepsi, resim altları ya da balonlar içinde sanki pedagojikmiş gibi yazılıydı. Erotizmin ansızın uzmanı olmuştuk. Bilgileri büyük bir kolaylıkla, anlamı anlamına, sözcüğü sözcüğüne, resmi resmine çok sıkı bir okulda okurcasına öğrendik. Orada, Socken'deki o yaz, yaşam için öğrenim gördük.

Yüksek enerjiyi ileten teller gibiydik; yüksek voltajlıydık. Gunnar'ın babasının kuzeni gibi bekarlara teşekkür borçluyduk. Adam utanmış olmalıydı ki, bizi fitlemedi. Çekmecenin dibinde dergileri, resimleri, kitapları karmançorman bulduğu halde bizi açığa çıkarmaması, onun utancıydı.

Biz hiç utanmıyorduk. Bedenimiz, utanma diye bir şey bilmiyordu. Mantarlar, dağ çilekleri, tavşanlar, kurbağalar, yoncalar, meşe ağaçları

ve çamlar gibi utançtan yoksunduk.

Ağzımdaki kurşun tadını; çeliğin, toprağın ve kanın tatlı su gibi tadı olduğunu anımsıyorum. Tuzlu teri ve güneşi.

Yağmurlu günlerde, dolu yağarken, elma damının oradaki bir çatıda toplanırdık. Orada kış elmaları olgunlaşmak için depo edilirdi. Eski bir pamuklu yorganın altında sıcacıktı. At kılından şiltelere uzanır, at ve elma kokusunu ciğerlerimize çekerdik. Orada yağmurun damda trampet çalışını dinler, birbirimize sokulurduk.

Çatı loştu. Gunnar fenerini getirir, çevresini pembe ipekli kâğıtla çevrelerdi. O pembe ışığın altında yatar, postayla edinilmiş pornoyu okurduk.

Kara iççamaşırlı kadınlar gördük; şeffaf kumaşların altında, göğüs uçları dışarı çıksın diye ortasında delik olan sutyenli kadınlar. Gizemli üçgeni gözüksün diye, önü delik pantalon giyen kadınlar. Resimlerin altyazılarında istekten çıldırdığını haykıran ve erkekleri gelip şaapmaya çağıran kadınlar.

—Al beni, hemen!

Marika yüksek sesle okuyordu. Biz diğerleri soluğumuzu tutar, trans halindeymiş gibi yatar ve pamuklu yorganın altında ıslanırdık. Kara çoraplı, yuvarlak karınlı ve jartiyerli kadınlar; venüs tepeleri traşlı, cinsel organlarının dudaklarının çevresi kıldan ormana dönmüş kadınlar. Popoları, korselerinin altında pırıl pırıl çıplak kadınlar.

Takım elbiseli, doktor önlüklü, eşofmanlı, pijamalı ama hep giyinik erkekler. Üniformalı erkekler. Hepsi genç kızlara bağırarak emir veren erkekler:

—Ağzınla yakalayıp dışarı çıkar onu!

Çıplak, ya da küçük bir önlükle giyinik sayılan, her şeye olur diyen genç kızlar.

Doktor penisli erkekler ilaç odalarında hastabakıcı kızlarla... Üzerinde giysi olarak yalnızca beresi olan hemşirelerle...

Parlak iççamaşırlı ve çizmeli kadınların önünde dizüstü duran moruklar; onları küçümser gözle izleyerek emir veren kadınlar. Feneri ellerinin titremesinden ötürü düzgün tutamayan Gunnar.

—Kıpırdatma!

Okuyan Marika, beklenti ve kendinden geçme...

Bir öyküyü çok güzel anımsıyorum. Seks öyküsüydü adı. Resim yoktu. Herkes kafasında kendine göre resimlendiriyordu. Marika okuyor:

Zengin ve lükse düşkün bir kadın Stockholm'de otomobil kullanıyor; araba spor modelli, gerçek deriden koltukları olan bir Porsche. Kadının üzerinde yalnızca mink kürkü var, astarı ipekli. Uzun topuklu ayakkabısını saymazsak üzerinde başka hiçbir şey yok. Ha, bir de kenarları dikişli ve bandla tutulan, kadının beyaz teni üzerinde siyah bir zıtlık yaratan fransız çoraplı. Kungsgatan'da sürüyor otomobili. Asfalt ıslak ve pırıl pırıl. Kaldırıma paralel olarak ağır ağır sürüyor arabayı, gözleri anlayış içinde. Erkekleri, trençkotlu erkekleri süzüyor.

Bir adam yalnızca atletle ve kadife pantalonla yürüyor. Ne yağmurluğu var ne de treçkotu. İnce triko, adelelerini gizleyemiyor. Kadın otomobili yavaşlatıyor. Fren yapıyor. Adamı çağırıyor. Otomobilin kapısını açıyor; ipekten astarı, onun çıplak bedenine hışırdıyarak dokunuyor. Adam beliriveren göğüse bakıyor. Arabaya biniyor.

Kadın, Humlegården Parkı'na doğru sürüyor. Parkta, ağaçların ve çalıların uzamakta olan gölgeleri arasında dikilen bir gence sesleniyor. Onu da arabaya alıyor.

Sonra otomobilde olanlar, bizim için algılanması olanaksız şeylerdi. Genç, minkli kadın, ıslak atletli erkek, direksiyon, ipek astar, el freni, deri koltuklar... Üstelik kadın aynı zamanda arabayı Stockholm caddeleri boyunca sürmekteydi de... Nasıl olabilirdi bunca şey aynı anda?...

Yere düşen fenerin çıkardığı ses, bizim seslerimiz, koku, elma kokusu, cinsel organ, bakirelik ve birden çığlık attıktan sonra soluk soluğa kalan Louise...

Yeni öyküyü bekleyiş, küçük Nils'in hiçbir zaman yumuşamayan tükenmez kalem penisi.

Metroda, tam telaş saatinde süet etekli bir kadın. Sıkışıklıkta ona yapışan bir adam; vagonun her sarsılışında biraz daha sokuluyor. Son durağa gidiş ve dönüş. Adam o kalabalıkta nasıl beceriyor kadını almayı?

Merkez İstasyonunda eteğini düzelterek iniyor kadın. Karşı yöne

giden bir başka trene biniyor. Bir başka adam da onu görüyor.

Bir grup ormancı kışın ormanevinde kalıyorlar. Eve ve şömineye ahçı bakıyor. Ahçı, şişman ve çırılçıplak bir kadın. Adamlar kadının cinsel köleleri. İstekli bir şekilde ve pantolonlarının önü açık olarak kuyrukta duruyorlar. Pencereler buğu içinde. Dışarda çamlar dimdik.

Kaç çeşiti vardı? Ve her çeşitin kaç nüansı? Dinledik ve öğrendik. Elma deposunun teneke damında yağmur trampet çalıyordu.

Elmalığın ve ardıç korusunun öbür yanında, bir at çiftliği vardı. Tüm siyah, beyaz ve külrengi atların sahibinin adı Christian Patréus'du. Uzun boylu, arkaya taranmış sarı saçlı, yüzü bir heykelinki gibi biçimli, kalkık burunlu ve hep kapalı ağızlı. Onu asla gülerken görmedik. Binici elbisesi, kamçısı ve çizmeleri olmadan asla göremedik. Zaman zaman Jaguarına biner, Hong Hong'a, Londra'ya, New York'a ve Paris'e gider, borsa spekülasyonuyla milyonlarına milyon katardı.

Ona asla bir şey demedik. Atlarına binip binemeyeceğimizi asla sormadık. Sorsaydık bile binmeye asla cesaret edemezdik. Tam kan İrlanda atlarıydı.

Zaten bunları hiç düşünmedik. Atlar çitlerinin içinde otlarken bizi ne kadar düşündülerse, biz de onları o kadar düşünüyorduk. Duvardaki bir tabloda duran atlar gibiydiler.

Eğer o yöne aklımız kayıyorsa, bu, Christian Petréus'un nişanlısından ötürüydü. Manke, Paris'in Balenciaga Modaevinde çalışıyordu. Bölgeden geçtiği zaman parfümü, elma kokusunu bastırıp bir bulut gibi havada kalıyordu; yasak meyve kokusu.

Bu kız, uzun bacaklı ve safkan bir güzellikti. Vogue, Damernas Värld, Vecko Jöurnalen gibi moda dergilerinin kapaklarından çıkıp gelmişti. Bir keresinde Christian Petréus onu uçaktan almış Jaguarıyla getirirken bize el sallamıştı. Louise nişanlısı kızın bize el ettiğinden emindi ama gördüğü, Jaguarın ön camındaki bir yansıma da olabilirdi.

Christian Petréus'un nişanlısına dokunduğunu, onu öptüğünü, ellerini onun omuzları, kalçaları etrafına sardığını, Jaguar'dan inerken açılıp kızın bacaklarını gözler önüne seren kısa binici eteğinin yuvarlaklığını olduğu gibi ortaya koyduğu o yüksek poposunu okşadığını asla

görmedik. Adamın kızı ellediğini görmedikçe de, onun nasıl üzerine çıktığını merak edip durduk. Gecenin karanlığında mı, öğleden sonra mı ya da her şeyden önce yapıp yapmadığını... Belki de kız?

Çok fazla kafa taktığımızdan değil; kendi bedenlerimiz yeterince oyalıyordu bizi. Eden bucağında, Eden'in ardında o yaz biz, tek bir bedendik.

Elmalı tavanarasındaki yağmurlu günlerimiz sayılıydı. O yaz hava, genellikle güneşli ve bulutsuz geçmişti. Gölcüğün oradaki yumuşak çimenli düzlükteydik genel olarak; güneş altında, beden bedene. Bir yığın gibi orada uzanır; en gizli hayallerimizi ifşa ederdik. Küçük çağlayanın sesi gelirdi. Üzerimizde koca bir gökkuşağı...

Başka kimseye bir şey anlatmamaya yemin etmiştik. Kan, tükürük ve diğer şeyleri karıştırıp söz vermiştik. Hayallerimiz aramızda kalacaktı. En büyük namus sözünü verdik. Sanmayın ki şimdi verdiğim sözü bozuyorum; yalnızca yalan atıyorum, yanlış yola gönderiyorum sizi. aynen Eden'deki o yazı kafadan uydurduğumuz gibi.

Louise'in hayalleri, tıpkı kendisi gibi yuvarlak, yumuşak ve sımsıcak fantezileri; bizler için gün gibi gerçekti hepsi. Zevkle dinledik.

Yüzme sonrası ıslak kulaklarla, onu küçük, sosis ekmeği gibi tombik kutusuna bakarak dinledik. Onu açıp kapayabiliyordu; bize oradan konuşuyordu. İşte şu anda, her iki ağzıyla birden konuşuyor.

Kentte bir şarküterideyiz. Kapısı açıldığı zaman çıngırak çalıyor. Her çeşit sosis iplerde asılı – kahvaltı sosisi, haşlama sosisi, küçük "prens" sosisi, isterband* sosisi, salam ve falu sosisi**.

Şişman bir tezgâhtar var. Siyah saçlı, oldukça şişman bir adam. Yanakları kan kırmızısı. Pantalonunun fermuarı açık ve küçük bir penisin tepesi dışarı bakıyor.

Yanında çalışan, o da oldukça şiman, bir de yardımcı kadın var. Pembe, şeffaf bir yağmurluk giymiş. Altında ne etek var, ne de külot. Koltuk altları ve göbeğin altındaki üçgen, kapkara. Her şey, aynen gözüküyor yağmurluğun altındaki her şey; "Gün gibi gerçek," diyor Louise.

Jambon yığınlarının ardından bakan kişi benmişim gibi, tezgâhtarın

*) İçi daha farklı bir karışımla doldurulmuş bir çeşit sosis.

**) Normal bir sosisin yarısı kadar olan küçük sosis çeşiti.

kapıya "kapalı" levhasını koyduğunu görüyorum. Adam jaluziyi de kapatıyor. Tombul kadın, bir tabureye oturmuş olarak küçük organını yalamaya başlıyor ki kapının çıngırağı çalıyor.

Lousi kendinden geçip, "gün gibi gerçek!" diye bağırıyor. Sonra biri gelip gitmiş sanki. Şarküteri uzmanı ve yardımcısı biraz şaşırmış gibi yapıyorlar; adam önünü kapıyor. Gelenin eline on kâğıt verip savıyor.

Louise onlara, her şeyi gördüğünü söylüyor. O zaman ikisi de, onun gözleri önünde, her pozisyonda her şeyi yapıyorlar. Sonra da sussun diye, bir avuç prens sosisi veriyorlar. "Gün gibi gerçek," diyor Louise.

O bunu söyledikten sonra, ateş gibi kızgın bir damlacık, kutusundan dizime düştü.

Küçük Nils'in tüm hayalleri köpek üzerineydi. Köpeklerin kokuları, hayaları, penisleri. Her çeşit köpek. Taks, fino, Grand Danois...

Vaktiyle bir buldoğu varmış. King. Komşunun finosuyla yapmış. King'in köpek penisi, bir havuç gibi sivri ve kiremit rengindeymiş. Arka ayaklarının üzerine kalkıp, hafif hafif inleyen finoya yapışmış. Uzun kulaklı, çok tatlı bir köpekti fino, diyor Nils.

Bir kez Nils de kalkmış finoya şaapmaya. Ama King hemen yetişmiş, Nils çükünü zor kurtarmış köpeğin ağzından! Bir daha mı, asla! diyor.

Köpek koktu ortalık.

Ve Gunnar'ın fantazileri. Yeni mezun genç öğretmeniyle ilgili olanları... Växsjö'nün mü, Linköping'in mi hangi yerin öğretmen okulunun mezunuysa işte, daracık pamuklu elbisesi içinde çok istekli ve davetkârmış Gunnar'ın anlattığına göre. İsveçce kompozisyon dersinden çaktırmış Gunnar'ı. Konuyu onun yanlış anladığını ileri sürmüş.

Gunnar'ın düşü; el Fenerini kızın cinsel organına sokmaktı, hepsi bu! Ya da onu zorla fenerin üzerine oturtmak. Üstelik fener açık da olacaktı. Ta apandisiti gözükecekti kızın.

Ya da işaret parmağıyla alacaktı kızı.

Ya da bir piknikte, açık hava gezisinde birden faka bastıracaktı genç öğretmeni. Elbisesinin kemeriyle onu ağaca bağlayacaktı. Ağacın hemen önünde, kocaman bir karınca yuvası olacaktı.

Kırmızı karıncaların kıza girişini dikilip seyredecekti.

Bunu dediği anda fışt diye Louise'in gözünün ortasına geldi. Nefis bir fışkırma, dedi küçük Nils etkilendiğini belli ederek. Louise Gunnar'ın çok iğrenç olduğunu, kurduğu düşün çok iğrenç olduğunu, kendi gibi çok iğrenç olduğunu haykırdı.

Gunnar, anlattıklarının yalnızca fantazi olduğunu söyledi ve kızın gözünü kuruladı.

Gunnar'ın ana-babası sonunda mezuniyet sınavına girmesine izin verdiler ve o da, zar zor başardı. Ardından, edebiyat dalında doktorasını verdi, TBV kursunda yaratıcı İsveççe dersine öğretmen oldu. Öğrencilerin tümü "teyzeydi".

Asla unutmuyorum bizleri orada, o düzlükte, tek bir ten altında, çarpan tek bir kalp olarak; danka dunk... dunka dunk..., tamtam gibi çarparken. Bekleyiş.

Bizden gelen koku ve onun nasıl yosun, tatlı su ve yonca kokusuyla karıştığı. Fanteziler ve günün gerçeği. Lennart'ın büyük ağırlığı ve sıcak...

Marika'nın kurduğu düş, babası, profesör üzerineydi. Gerçek anlamıyla önyargısız biriydi ve bunun ne demek olduğunu anlattı. Babasını çıplak görmüştü.

Kurduğu düşte babası, kadife kaplı yastıkların arasında bir divanda yatıyordu. Güneş, tavan penceresinden süzülüp geliyordu. Adam, iki eli başının arkasında, cinsel organı kalkık olarak sırtüstü yatıyordu. Gün ışığı onu bakırdan bir tokmak gibi parlatıyordu.

Duvar kağıtlarının örttüğü gizli bir kapıdan, *Dolce Vita*'daki Anita Ekberg'e benzeyen bir kadın içeri girdi. Üzerinde, gece tuvaleti vardı. Elbisesinin üst kısmı müthiş büyük bir göğüsle şişmişti; bacaklarından biri, kalçasına kadar açıktı. Ayağında sandaletler vardı.

Baba, divanda yatıyordu. Bakır tokmak, pırıl pırıldı. Kadını cezbediyordu. Kadın, ağır ağır divana yaklaştı. Attığı her adım, göğüslerini titretiyordu, ağır çekim gibi. Divana varınca, hiç kıpırdamadan durdu. Sonra elbisesini çıkardı.

Kollarını kaldırınca, koltukaltının altın tüyleri gözüktü. Sonra gece tuvaleti, ayaklarının çevresinde bir top kumaş gibi düşüp kaldı. Kadının üzerinde yalnızca beyaz külotu kalmıştı. Kumaşı, örümcek ağı in-

celiğindeydi. Kadının iri göğüsleri, kendi ağırlıklarıyla dimdik havada duruyordu. Göğüsler babaya doğru uzanırken adam, bekliyordu, hazırdı.

Marika bunu söyledikten sonra yutkundu, sustu. Bizler, babanın değerli cinsel organını gözümüzün önüne getirdik. Bakır yanığı ve pırıl pırıl. Kadının göğüslerinin babaya nasıl yaklaştığını gördük. Göğüsler, Marika'nınkilere benziyordu.

Gunnar bağırdı:

—Bırak bana, kadının memeleri arasına şaapsın!

Louise, şışt, dedi ve elini Gunnar'ın ağzının üzerine koydu.

—Devam et, diye fısıldadık Marika'ya.

Marika devam etti.

Şimdi kadın, babanın bakır tokmağını iki eli arasına aldı. Divanın üzerinde, adamın yanı boyunca, yanüstü uzanmıştı. İki iri meme gibi duran nefis kabaetleri arasında külotu, incecik bir ip gibi kalmıştı.

Sonra kadın, adamın cinsel organını, külotunun kenarından içeri doğru hafifçe kaydırdı. Ağır göğüslerinin uçları, titriyordu. Baba, onların ikisini birden ağzına aldı.

Bunun hemen ardından kadının bedeni, bir yay gibi gerildi ve altın saçları, kusursuz poposuna yayıldı.

Artık kadın bir yükselip, bir alçalıyordu; bir yükselip bir alçalıyordu –giderek daha hızlı... Yükseldi, alçaldı; yükseldi, alçaldı.

Marika soluksuz kaldı; derin bir soluk aldı ve soluğunu içinde tuttu.

Gunnar da, Louise de, Lennart da, küçük Nils de, onun tükenmez kalemi de, ben de –hepimiz tuttuk Marika'nın soluğunu.

—Bekle.

Kadın babanın üzerine çöktü, onun içine; adam da kadının içine. Kadın, ceryana tutulmuş gibi çırpındı bütün bedeniyle.

Sonra kadın düştü, düştü, düştü; bir çığlık attı ve babayla tek bir beden olurken, her şey bitmişti.

Çimenlerin üzerinde biz hepimiz, beynimizin sağ yarısıyla, sol yarısıyla, düşlerle, gerçeklerle ve binbir geceyle... Arzu, bekleyiş, korkunç tahrik oluş ve güvence...

Sonra, köpek yavruları gibi bir yığın halinde, ana karnındaki su gibi sırılsıklam, sanki çevremizden bizi bir deri tabakası ayırır gibi rahat, yatakaldık. Hem yatışmıştık, hem de neşeli. Her şeye gülen. Bir çimende iki sinek, küçük Nils ve onun her an hazır, dimdik, sert ve sonsuza dek havayı gösteren tükenmez kalemi –masal gibi, inanılmaz.

O düzlükteki günlerimizin hepsi, güneşli günler, yosunlar, çağlayan; gökyüzünün altındaki masum çıplaklığımız... Elma deposuna yağan, sonra kesilen yağmur. Dediğimiz her şey, yaptığımız her şey... Hiç kuşkusuz.

Hiç kuşkusuz, yakalanmaktan çok korkuyorduk.

Buluşma yerimize tek tek, gizlice gelirdik. Yanlış bir iz bırakır, yalan söylerdik. Birbirimizde olduğumuzu, Marika'nın dedesinin bakkalına gittiğimizi, elmacılara yardım ettiğimizi, Lennart'ların büyük tarlasının sürülmesine katıldığımızı uydururduk. Tatil pikniği yaptığımızı, küçük Nils'in Kåseberga'daki evinin orda uçurtma uçurduğumuzu, Stenshuvud'da kır gezisi yaptığımızı söylerdik.

Gönülden yalan atardık. Evet, ta gönülden. Yetişkinlerin elinden, bize inanmaktan başka bir şey gelmezdi.

Eğer küçük Nils'in annesi, o bizim toplantılardan döndükten sonra çocuğun elini koklayıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövüyorsa, bu kadının kendi sorunuydu. Küçük Nils, sıktı dişini. Hatta hoşlanmayı bile öğredi. Büyüyünce, boş vakitlerini, sadomoşist motosikletcilerin derneğinde geçirmeye başladı. Stockholm'de, Norrmalm'da müfettiş oldu. Bunlar sonraydı, yani, Eden'den sonra. Şimdi bu, tek yazımız geçerli olan.

Temmuz sonlarına doğru bir gün düzlükte kızgın güneş altında buluştuk. Yüzüyor, suya dalıp çıkıyorduk. İpekten çimenlerin üzerinde Louise ve küçük Nils, hayvan gibi dört ayak dolaşıyordu. Louise, dört ayak üzerindeyken her açıdan tombik, teyzemsiydi. Gunnar, Marika ve ben, suya dalıp çıkıyorduk. Lennart yalnızca yatmış, güneşleniyordu. Louise ansızın ayağa fırladı.

Küçük kahverengi elleriyle kendini saklamaya çalıştı.

Bir şey duyduğunu söyledi. Kırılan bir dalın çıkardığı ses, dizginlerin gerilişi ve hafif bir kişneme... Sanki bizi biri korunun içinden gözlüyormuş gibi gelmişti ona.

—İnanın gerçeği söylüyorum, dedi, gerçeği.

—Günün gerçeği, deyip güldük ve aynen sürdürdük oynamayı. Gerçekle düşü ayırt etmeyi öğrenmesini söyledik Louise'e.

Bizi burada kim bulabilecekti ki? Kim görebilirdi bizim gözükmez patikalarımızı, birbirine yapışık ağaçlar arasında açtığımız geçiti ve dikenli çalıların en yoğun yerinde açtığımız sürünme tünelini?

Bizden başka kim bilebilirdi bu küçük çağlayanı, havuzu, bir zamanlar buğday övüten ve artık kapalı olduğu için yolu bile çalıçırpıyla örtülmüş olan değirmeni?

Bu karalık ormanın yüreğindeki aşk bahçemizi hiçbir yetişkin bilmiyordu. Elmaları, tarımları ve tatilleriyle yeterince doluydu kafaları. Arno ırmağının oradaki gözde öğrencisiyle başı dolu olan Marika'nın profesör babası; akşam ben eve dönünceye kadar beni unutan yazlık annem... Domus'taki* ve benzincideki sıkıcı işiyle Louise'in annesi?...

Büyüklerin istediği tek şey, akşam yemeğine yetişmemiz ve bize buyrulan işleri yapmamızdı. Yani, onların vaktine uymamızdı tüm istedikleri.

Biz de uyduk.

Ama gece olup da onlar uyur uyumaz, zıp diye ayağa kalktık. Çoktan giyinik yatıyorduk yataklarımızda. Pencereden dışarı, yangın merdivenlerinden aşağı ruh gibi kaydık, mahzenlerin küçücük deliklerinden fareler gibi geçtik, kertenkele yavruları gibi akıp gittik ve sıcak yaz gecesinin su kenarındaki düzlüğünde buluştuk.

Bir gece, mehtap yukarda yumurta sarısı gibi durur ve gümüşî ışığını bize saçarken toplanmıştık. Her köşeden, menekşe rengi gölgelerin içinden oklar gibi fırlayarak birbirimize koştuk.

O gece her şeyin biraz dram gibi bir görüntüsü vardı: abartılı, olağandışı, büyük bir masal gibi. Çağlayanın sesi, kulağımıza harp gibi, keman gibi geliyordu.

Düzlük, bizim sahnemizdi; biz de onun oyuncuları.

Marika bembeyaz ışığa bürünmüştü, ayni *Dolce Vita*'daki kadın gibi. Gunnar'ın yalın kılıcı, göbeğine doğru yarım daire çizmiş ve gölgesini oğlanın karnına düşürmüştü. Louise'in yuvarlak karnının altın-

*) Kooperatife ait, oldukça ucuz bir gıda şirketi.

daki küçük ağzı, Shakespeare'in dizelerindeki gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Küçük Nils'in tükenmez kalemi, bir ok gibi nişan almıştı mehtaba. Lennart'ın ağır baskülü, görkemli gölgeler bırakarak sallanıyordu.

Kurbağa yavrularının seslerine, sanki erkeklik tanrısının çağlayanın ardından çırılçıplak olarak yönettiği polka katılıyordu.

Biri bizi gördü.

Geleneksel Yunan, Roma dramımızın ilk perdesine başlamıştık ki, alkış seslerini andıran sesler duyduk. Menekşe rengi korudan, nal seslerine ve hızlı hızlı soluk almaya benzer sesler kulağımıza geldi. Donup kaldık: Grup fotoğrafı gibiydik, dehşete düşmüş olarak üstelik. Seslerin geldiği yöne baktık.

Işığa, sahneye, safkan ve gördüğümüz en eşsiz aklıktaki at geldi. Atın sırtında, dimdik Christian Petréus'un nişanlısı vardı. Başında kask vardı; yüzü gölgedeydi. Bize bakıyordu ve mehtap ışığı altında çırılçıplak ve apaçıktık. Saklanmak için çok geçti.

Açığa çıkarılmıştık, gizemimiz ortaya çıkmıştı. Dehşete kapılmış olarak ona baktık. Artık onun eline düşmüştük. Attan indi. Ağaca atını bağladı, kaskını çıkardı ve atın yanına bıraktı. Karşısındaydık ve cezamızı bekliyorduk.

Sessizlik. Uzun boylu ve tümüyle giyinik bir yetişkindi ve hiç kıpırdamadan durarak, kalkık kaşları ve kapalı ağzıyla bize bakıyordu. Bakışları bizim tenimizi, değerli kutumuzu, penisimizi, ellerimizi ve dudaklarımızı yakıyordu. Onun öfkesine ya da acımasına terk edilmiştik.

Korkunç bir şey, diye düşündüm, utanç verici. Bundan sonra asla yaz çocuğu olmayacaktım; Malmö'nün gri ve tozlu sokaklarında ölene dek dolaşaya mahkumdum. Küçük Nils'in yiyeceği dayak, bekli de bu kez dayanabileceğinden fazla olacaktı. Ve Gunnar, elmaları ölene dek ilaçlamaya zorlanacaktı. Ve Lennart'ın köylü babası ve bucakta çekeceği utanç dolu günler. Ve zavallı Louise'in annesi, öylesine utanacaktı ki sonunda ölecekti.

Hiçbirimiz kurtulamayacaktık, Marika dışında. Yalnız başına ne yapacaktı zavallı kız, ne olacaktı sonu? Şimdi hepimizin hali ne olacaktı?

Buna karar verecek olan kişi, karşımızda duran kadındı –hapisanenin gözetleme kulesinden uzun boylu, egemen güçler gibi karanlık–. Yeryüzünün göbeğini görebilecekmiş gibi, başımızı önümüze eğdik. Tek bir beden gibi, karşısında durduk.

Böyle bir gerilim ve dehşet içinde hiç bulunmamıştık. Soluk borularımızda alınan tek bir soluk yoktu.

At, ağacın yanında kıpırdanıyordu.

Kimse bilmiyor öylece ne kadar zaman durduğumuzu: bir tiyatro yirmi dört saati mi, yoksa iki dakika mı? Kimse bilmiyor. Bildiğimiz tek şey, ansızın gülümsediğiydi. Hakaret mi? Bildiğimiz şey, bu kadını gerçek anlamıyla tanımadığımızdı.

Yeniden gülümsedi. Atının boynunu okşadı. Atından ayrılıp, karşımıza geldi. Binici ceketinin düğmelerini tek tek, ağır ağır çözdü. Meğer onu, çıplak tenine giyiyormuş! Altında, ne tişört vardı, ne de buluz. Yalnızca çıplak teni.

Çıplak bedenini, mehtap ışığında gördük; o da, gördüğümüzü gördü. Dişleri parlıyordu. Bize gülümsedi. Binici ceketini katlayıp, kaskının üzerine koydu.

Bize kendisini gösteriyordu. Göğsü, Lennart'ınki, Gunnar'ınki gibi düzdü ama, oğlanların delikanlı göğüs uçlarının olduğu yerde onun, küçük ve kıpkırmızı göğüs uçları gururla dikiliyordu. Gölgeleri, kızın karnına uzanıyordu. Çok zarifti.

Sonra, sırtını ağaca dayayarak çizmelerini çıkardı. Yardım etmesi için ilkini Lennart'a uzattı ve o da yardım etti. Ötekini küçük Nils'e uzatırken, bacaklarının arasındaki gizemli tümseğin kıpırdadığını gördük. Küçük Nils çizmeyi çekerken, "pip" diye bir çıkardı.

Uzun ve ince ayaklarını gördük, bembeyaz. Uzun parmaklarını, ayağının zarif bükümünü ve tırnak boyasını.

Kimse bir şey söylemedi. Sinirlerimiz, bedenimiz, kıkırdaklarımız ve damarlarımız boyunca aktı ve kanımız, kıpırdamadan dondu kaldı. Olacağı bekliyorduk ve oldu da.

Kadının binici pantalonunun yan tarafındaki fermuarı indirmeye Louise yardımcı oldu. Fermuarın uç kısmında, küçük bir yuvarlak vardı. Louise'in elindeki yuvarlak, titriyordu.

Ayışığında karşımızda çırılçıplak olarak Christian Petréus'un ni-

şanlısı duruyordu. Ne külotu vardı, ne de başka bir kumaş parçası. Üzerindeki tek şey, tam gırtlağına rastlayan yerinde bir inci bulunan altın bir gerdanlıktı.

Böylesine uzun bir çift bacak hiç görmemiştik. Böylesine ince ve biçimli, gizli dikişli kusursuz çoraplar için yaratılmış bacak görmemiştik. İpek yığını gibi baldırlar, böylesine güzelini hiç ama hiç görmemiştik. Böyle bir boyun, bu göğüsler, incecik bel, dümdüz karın, kalçalar, tıpkı Yunan heykelleri gibiydi –oysa hiçbirimiz tek bir Yunan heykeli görmemiştik–.

Bu kadın gibisini görmemiştik.

Kadın?

Böyle bir kutu –örülü ve bölümlü, kısa bir kürkle kaplı şinşinalla ya da vizon–, asla görmemiştik. Tartışılmayacak bir kadındı ama tam ona göre biçilmiş bir kaftan gibi olan cinsel organından, yani kutundan, öyle bir şey doğuyordu ki, benzerini görmemiştik.

Postayla ısmarlanan pornografik dergilerde, seks öykülerinde, hayatta görmemiştik. Asla. Asla hiçbirimiz böyle bir şey, en sıkı uydurulan fantezilerde benzeri bir şeyi aklımızın ucundan geçirmemiştik. Gün gibi gerçekti bu. Bu gördüğümüz konusunda tek söz istemem!

Deri renginde, kalkık ve ucu hafif pembe olarak küçük Nils'in kalp şeklindeki, erik rengindeki tükenmez kalemi, kadının kutusundan dışarı uzandı. Bu kadın, hem erkek, hem kadındı– yani, kadın erkek!

Gördüğümüzü gördü, gizeminin bir kısmını bizimle bölüştü, ona dokundu, gözlerimizin içine baktı, bize gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verdik. Dehşetin egemenliği geride kalmıştı artık.

Şimdi ne olacaktı? Bekleyiş... İçimiz kabarcıklarla dolu olarak kaynamaya başladı. Ağzımız, bacaklarımızın arası, sulandı.

Kan, yeniden damarlarımızdan akmaya başladı; merkezimize doğru akın akın geldi; kulaklarımızı tamtamladı. Hiçbir şey, şu an karşımızda onu okşamakta olan uzun ince parmaklar kadar bizi heyecanlandırmamıştı.

Biz de onu okşamak istedik; ona dokunmak, onu tutmak. Ona vermek ve sahip olmak istedik. Tek bir istekti bu ve oldu da.

Bize yaklaştı; biz onun çevresine sokulduk. Kokusunu, tadını his-

settik aynen onun bize bu sahneyi oluşturan düzlükte hissettiği gibi. Mehtabın yoğun ışığı, bizi tanrısal bir biçimde yağladı; kutsalca: O bize ulaşınca ve biz onun üzerine çökünce...

Marika'nın beyazlığını, Gunnar'ın eğik, tepesi yakut kırmızısı yalın kılıcını, Louise'in bıngıl bıngıl tombulluğunu, Lennat'ın ağır sarkaçını, sıcaklığı ve küçük Nils mucizesini aldı. Hepimiz, o güçlü ışığa, kokuya ve geceye dönmüştük.

Gözüyle, kulağıyla, dudaklarıyla, cinsel organıyla ve diliyle hepimiz; ıslak.

Öne eğilerek, arkaya eğilerek, aşağı dönerek, yukarı doğru, içeri, dışarı, ateşli ve sakince. İleri geri, bekleyiş, tırmanış, yeniden bekleyiş. Kutsaldı – o, Tanrıçaydı, Tanrıydı ama kutsal yer, bizimdi. Bedenlerimizin o yumuşak yosunda, çimende ve yoncada izi olan bakire toprak.

Görüntümüz, suda başaşağı yansıyordu. Her şey mümkündü.

At.

Ağaçtan nasıl kurtulduğu, anlatılamaz. Onun nasıl kendi gözümüzle gördüğümüz anlatılamaz. Nasıl becerebildiği – anlatılamaz.

O büyük beyaz sıcak hayvan – kimse söylemiyor arka ayakları üzerine mi kalktığını, yoksa diz mi çöktüğünü; ya da yanüstü mü yatmıştı, hatta sırtüstü mü? Ne kadar büyük olduğunu kimse söylemiyor; nasıl olduğunu; önceden akla gelmeyecek koca bir hayvana dönüştüğünü...

Koca bir hayvana dönüştüğünde çıkardığı ses; o koca boğazdan fırlayan tek haykırış.

Lennart, yakın ve tanıdık; onun çarpan ağırlığı; bana doğru çarpan kalbi... Nasıl açıldığım, içime girdiği an, beni doldurduğu an –bu andan sonsuzluğa dek, ta yaşamın kendisine dek– ve hiç acımasız, ilk kez olduğu halde, tek damla kansız.

İlk kez; ama yine de istek, şehvet, kendinden geçme –hep o eski sözcükler ama, mehtap ışığındaki bu düzlükte yeniden yıkanmış olarak– sınır tanımadan birlikte gelen bizler.

Sıcaklık, yakınlık, güvence – erkek ve kadın; biz hepimiz. Öyle uzaktık ki o boşluk duygusundan!... Beşikte sallanırcasına, kendini çok güvendiğin birine bırakırcasına...

Nasıl parçalandık, sallandık, parçaladık ve patlattık! Nasıl çağlayan ansızın durdu ve sustu. Mehtabın suskunlğuna katıldı sonsuza dek.

Sonra birden, mehtap gölün arkasına saklanamadan güneş doğdu. Gökyüzü paramparça oldu.

Ansızın Christian Petréus geldi; saçları arkaya taralı, sırtında sert bir meşin ceket. Kasklı ve binici çizmeli. Eli kamçılı. Kendine ait olan şeyi geri aldı. Sanki malını alıyordu.

At onundu, nişanlı onundu, her şey onundu. İzinsiz ödünç almıştık onları ve o, her şeyi, her yaptığımızı görmüştü. Ortaya çıkmıştık, her şey bitmişti ve tüm kabasabalığıyla bizim bakireliğimiz, bozulmuştu.

Her şey kirlenmişti, korkunç pislenmişti; bembeyaz at, kapkara olmuştu ama onun çizmeleri pırıl pırıldı hâlâ. Aynı şeyi, bir yılan gibi sallanan kamçısını sıkı sıkıya tutan elinin kemikleri kanıtlıyordu.

Tenimize yediğimiz birkaç kamçı ne yapardı ki? Yara iyileşir, kötülük unutulur ama utançtır kalan. Utanç, bir kamçı darbesi gibi tüm bucağa yayıldı: Lennart'ın babası, kilise yönetiminden atıldı; Louise'in annesi utancından öldü –günün gerçeği–; Gunnar'ın ana-babası bir daha insan içine çıkamadılar ve küçük Nils bir çocuğun yiyebileceği dayağın tümünü yedi.

Ve dağıtıldık biz. Ben Eden bucağından sonsuza dek sürüldüm. Malmö'nün tozlu ve gri sokaklarına kaldım. Bir daha birbirimizi hiç görmedik ama ben, anımsadıklarımı anımsadıklarını biliyorum.

Biliyorum ki bir yerde, taze ekmekteki buğday tohumları gibi yosun, elma, yonca ve tatlı su kokusunda beraberiz. O düzlük de duruyor yerli yerinde; üzerimizde gökkuşağı, çağlayanın önündeyiz – bekleyiş dolu, güvençli ve küçük insanlar olarak içimizde hep, Eden'in oradayız.

İLK KEZ

Robert Nordling

9

Geçen ilkyaz on yedi yaşını doldurdu. Cinsel hormonlarının dürtüsüyle, köyün kızlarıyla ilgili düşler görmeye başladı.

Bu, buzda geçirdiği ikinci kış. Delikten olta sallayarak balık tutmaya çalışırken, erkekliğini kanıtlamak için fırsat arıyordu. Kurduğu hayaller de buna göre oluyordu. Karanlık gecelerde, çıplak bedeninin üzerine yorganı çekerken çok yorgun olduğu halde, görüntüler eksik olmuyordu. Uzun ve yorucu günlerdi. *Strömming* balığını çekmek, güçlü kollar gerektiriyordu. Çok sayıda delik açıyorlardı buzda. Bunları genişletiyorlar ve çok sayıda çengelli oltalar atıyorlardı. Andreas erkekliğinin bedelini, geceleri bedeninin sızlamasıyla ödüyordu. Tüm yorgunluğuna karşın çıplak kızların hayallerini kuruyor, bir türlü uyumak bilmeyen erkekliğini azdırıyordu. Penisi yorganın altında taş gibi sertleşiyor ve istiyordu.

Gördüğü terbiye, onu utanmaya çağırıyordu ama istek, gizli bir hedeften de daha baskın çıkıyordu. Kurtulunması olanaksız bir çeşit hortlak gibiydi bu. Yatağı en çok bir kıpırdanmada gıcırdıyordu ama sağ eli, tulumba çeker gibi ileri geri gidip gelmeden duramıyordu. İçindeki birikim, bir yaşam ağacının haritasını çizer gibi garip bir şekil bırakıyordu beyaz çarşafta.

Balıkçı takımının evli erkekleri, konunun dışındakilerden başka kimsenin yanlış anlayamayacağı bir aşk dili kullanıyorlardı. Erkekli-

ğin şekillendirdiği konuşmalar, bulunabilecek en yakası açılmamış sözleri, ak buzun bakireliği üzerine saçıyordu. Ayaz geçen kışın soğuktan çatlattığı buzlar arasında fısıldayarak esen soğuk rüzgâr, kaba şakaları erkekler arasında dolaştırıyordu.

Mart ayının başlarında, bakireliğinin büyük sınavdan geçirildiği bir gün, cinsel organı, kalın balıkçı tulumunun altında nabız gibi atıyor ve ısrarla gereğinin yapılmasını istiyordu. Artık daha fazla bekleyemezdi. Pazartesi sabahı iş arkadaşlarıyla kahve içerken onun da anlatacak bir şeyi olmasını sağlayacak kararı almalıydı.

—N'aber? Verdi mi?

Erkekliği, bu önemli soruya olumsuz yanıt vermesini yasak ediyordu. Başaramama ve aşağılanma korkusu Andreas'ın, cumartesi geceki danstan sonra Linnea'nın peşinden onun evine gitmeye karar vermesini sağladı. Onunla ilgili söylentiler, aşka açıklığı konusunda laflar. İkinci Skägarden'de tipi gibi dolaşıyordu. Andreas da, alışagelinmiş yöntemi uyguladı. Bu bile, onun için yeterince zordu. Cumartesi dansına, Linnea'nın kollarında bir valsle başladı ve henüz birkaç dakika geçince, konuşması gerektiğini anladı. Kendini güç durumda hissediyordu. Aralarındaki yarım metrelik saydam kumaşı aşabilmek için danstan sonrasını gerçekleştirebilmek için, bir şeyler yapması gerekiyordu.

—Çok az kişi var, diyor en azından bir başlangıç olarak.

—Daha erken, diye yanıt veriyor kız. Henüz evde kafayı çekiyorlar. Bunları söylerken, en küçük bir yorumda bulunmamaya özen gösteren bir öğretmen gibi.

Her kış cumartesi geceleri, gençlik derneğinin lokalinde dans vardı –birçoklarının şeytanın evi adını taktığı yerde. Çevre köylerden balık tayfalarının bekâr erkekleri, felekten gece çalmak için gelirlerdi. İsveççe konuşan; Birinci, İkinci ve Üçüncü Skärgarden'le Fince konuşan Fin Skärgarden'inden gençler, orta yaşlılar ve yaşlılardı bunlar. Hepsinin düşü, büyük avdı. Yani on, oniki ya da oneş ton *strömming*. Herkesin avda bir hissesi olurdu ve paralar, peşin ödenirdi. Buzun üzerindeki insan yaşamına aykırı emeğin bedeli buydu.

Sabahın köründen akşamın karanlığına dek, denizin gümüşünü toplamak için kendilerini ve atlarını perişan ediyorlardı. Kış mevsiminin oynak hava koşulları asla gözönüne alınmazdı. Kışlar sonsuz de-

ğildi ve bu yöntemle balık avlayabilmek için, buz şarttı. Cumartesi öğledensonra, akşamları ve pazar günleri boştular.

Kar fırtınaları; donuk sabahları, günler ve akşamüstleri; güneş ve yumuşak havanın vıcık vıcık yaptığı diz boyu kar; kaçak içkinin açıp ısıttığı damarlar ve yalnızca kadınlarla olası bir ilişkinin kızarttığı yanaklar... Tüm bunları düşünmek, balıkçıların yüzlerini, ağustos mehtabı gibi güldürüyor, aydınlatıyordu. Bağrış-çağrış, İsveççe konuşanlarla Fince konuşanlar arasında itişme, sıcak sosis satışı ve dövüşler; incir çekirdeğini doldurmayan nedenlerle alınan intikamlar ve duvar boyunca dizilip, dans etmeye niyeti olan kavalyeleri bekleyen kızlar, kadınlar.

Andreas için durum pek iyi değil. Daha ilk yatırım safhasında ve Linnea'yla dans edip duruyor. Kendi kendine öğrendiği vals ve fokstrot; *schottis* ve tango danslarını yapıyor! Zaman zaman, ayakları uyuşmuyor Linnea'yla. O zaman, yanakları kızarıyor ve yanlış adımların sayısı azalana dek, yatışmıyor. Sürekli olarak kıza birlikte gitme konusunda ne diyeceğini düşünüyor.

—Güzel dans ediyorsun, diyor ve ters adım atıyor.

—Öyle mi, diyor kız ve kıkırdıyor.

—Hava soğuk bu gece, diyor ve konuyu değiştirmeye çalışıyor.

—Olağandan kötü değil, diyor kız. Sesinin tonu, kaygı verici şekilde kayıtsız.

—Şimdi artık kalabalıklaştık, diyor Andreas. Avuçlarının içi terliyor ve diyecek komik bir şey bulmaya çabalıyor.

Müzik kesiliyor. Akerdeoncu, ara verildiğini sesleniyor pisttekilere.

—Teşekkürler, diyor Andreas içi rahatlamış olarak.

—Teşekkürler, diye yanıt veriyor kız sesi hiçbir şey ifşa etmeden.

Manuel'i görüyor o an. Bu kış aynı odayı paylaşıyorlar onunla. Ev sahibinin cimrice ısıttığı, kuzeye bakan soğuk bir odayı. En soğuk gecelerde, yatak altındaki oturakta çişleri donuyor. Şimdi artık kış bitmek üzere ve Manuel sarhoş. Elindeki şişede içki var hâlâ.

—Gel de bir hürp al, Andreas! diye bağırıyor.

Birer kağıt bardak kahve satın alıyorlar. Yarısını hemen orada la-

vaboya döküyorlar ve kalanına, 96 derecelik saf alkol ekliyorlar. Bardaklarda, bir damlalık yer kalmıyor.

—Şerefe, diye bağırıyor Manuel ve bardakları taşırmadan tokuşturuyorlar. İkisi de sıkı bir hürp alıyor.

Andreas, yazgının iyi am. ılı gücüne güvenerek kadeh tokuşturuyor. Aklolün damarlarında dolaşışını hissediyor. Aradan sonra konuşacak şey bulma konusu artık sorun olmayacaktır.

Arı kovanı gibi uğuldayan salonda akerdeonun sesi yeniden duyuluyor. Tango paralamakta. Kıyıya kayan dev bir dalga gibi kavalyeler, duvar dibinde dikilen kızlardan bu gece için önceden gözlerine kestirdiklerine doğru akın ediyorlar. Andreas, herkesten epey önde olduğu için, büyük farkla Linnea'ya birinci olarak ulaşıyor. Alkolün verdiği cesaretle onu, kaldırmaya çalışanların sayısı da artıyor. Uzun donların altında atan aletlerin etkisindeki içkili beyinler, söylentilerin kırbaçladığı şekilde davranıyorlar. Çoğu kendini, kadının kurtarıcısı gibi görüyor.

Ansızın damarlarında dolaşan müzik sanki. Andreas cesaretle adımını ileri atıyor; sağ dizini kızın bacakları arasına sokuyor. Sol elini ileri uzatırken, sağ eliyle kızın beli ve kaba etlerini çember çizerek okşamaya başlıyor.

—Çok kıyak dans ediyorsun be, diye fısıldıyor kızın kulağına. Kız gözlerini yumup, gülümsüyor.

—Benim adım Andreas, diyor kızın gülümsemesinden ve Manuel'in içkisinden cesaret alarak. Bu benim buradaki ikinci kışım. Seni daha önce görmedim, diye yalan atıyor. Adın ne?

—Linnea, diye yanıt veriyor kız; gözlerinde, yeni uyanmış bir ilgi var.

—Linnea! Ne güzel ad! Çiçek adı gibi. Bu köyden misin?

—Çiçek adı zaten. Kıyıdaki sarı evde, anneannesiyle oturuyor.

Kızı sıkı sıkıya tutuyor. Göğüslerini, kaburgalarını birleştiği yerin üzerinde hissediyor. Kızın vereceği yanıtı önceden bildiği halde, ilk kez bir kızın ona nerede oturduğunu söylemiş olduğunu düşünerek heyecanlanıyor.

—Baksana..., diye fısıldıyor kızın kulağına.

—Hı?...

—Olur mu acaba?...

—Ne demek istiyorsun? diye soruyor kız yalnız ikisinin duyabileceği bir sesle ve Andreas'ı kendine çekiyor kararlı bir kuvvetle.

—Seninle evine gidebilir miyim? diye soruyor ve hemen gözlerini yumuyor. Durumun ve içkinin etkisiyle alev alev yanıyor yanakları.

—Bakalım, diye yanıt veriyor kız sesinde olağan bir kayıtsızlıkla. Ama biraz sonra, bayanların dansı olunca, gelip Andreas'ı o kaldırıyor. Sorunun yanıtı sessiz ama kesin bir evet belli ki.

İçki, yavaş yavaş etkisini yitirerek Andreas'ı günlük haline döndürürken, sahnedeki yalnız işçi, akerdeoncu, gecenin son dansını anons ediyor. Saat bir olmakta. Andreas, yeniden konuşmakta güçlük çekmeye başlıyor, kaygı ve içki sonrası yorgunluğu ağır basmaya başlıyor.

Gecenin son dansını, Linnea'nın kollarında yapıyor. Diğer herkes gibi o da, kızın, teklifi kabul ettiğini anlıyor. Dışardan gözükmeyen, kaygı kaynağı olan şeyin ne olduğnu, yarı sarhoş gözlerin fırlattığı kıskanç bakışlar asla göremezler ve çiftin pistteki hareketleri de bir açıklık getiremez. Yeryüzünün dibi konusunda yanlış hesapları bir kez daha yapmış olan diğerleri, parçalanmış düşlerindeki sızıların beklediği bekar odalarına dönmeye başladılar.

—Sessiz yürü ki anneannem uyanmasın, dedi donuk ellerle dış kapının kilidini açmaya çalışırken. Çizmelerini çıkar.

Verilen emirleri sessizce yerine getiriyor. Kızın genç kızlık odasına sessizce, hırsız gibi giriyorlar ve üstlerini çıkarıp kapının arkasına asıyorlar. Demek burada, bu odada, içeriye parmaklarının ucunda girmiş adamlarca yayıyan söylentiler doğuyor. Aşk için kendini seçen kadına karaçalma, üstün gücünü kanıtlamak için aşırı abartma gibi tipik erkek hastalıkları, demek burada yeşeriyor.

—Peynir-ekmek ve süt ister misin? diye soruyor kız. Sesindeki sıcaklık onu şaşırtıyor.

—Ee-veet, teşekkür ederim, diye yanıtlıyor kekeleyerek ve kendine güvenmeden ama, aynı zamanda midesinin hafif kazındığını da hissediyor.

Kız bir süre kayboluyor. Daha sonra bir tepside birkaç peynir-ekmek, bir sürahi süt ve iki bardak olarak geliyor.

Odanın sessizliği içinde yiyorlar. Gözleri, odanın loş ışığına alışıyor. Dışarda kar, beyaz bir halı gibi uzanırken pencerede, kuzey ışıklarının yansımaları çakıp duruyor. Derecenin civası, eksi onsekizde kalmış olan Linnea'nın odası sıcak. Andreas yeniden terlemeye başlıyor. Mevsime özgü gecelerin ışığında yüzünün gergin hatları seçiliyor.

—Gel, yatalım, diyor kız ve demir örgülü arkalığı, yün örgülü örtüsü olan yatağa doğru yürüyor. Örtüyü çekiyor, yorganın üzerine, elbiselerini çıkarmadan uzanıyor.

Gerçeğin ortaya çıkacağı an yaklaşıyor. Yerinden ok gibi fırlayan Andreas yatağa yaklaşıyor. Tüm cesareti yok olup gitmiş durumda. Önplanları, kuzey ışıkları gibi alev alev yanıyor. Beklentilerinin yerini, korku ve kaygı alıyor. Erkeklik kanıtı çabaları, kış gecesinin ak parıltılı karının üzerine yayılmış bile. Utanç içinde bir çocuk gibi yatağa geliyor ve kızın yanına uzanıyor. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyor.

—Peynir-ekmek için teşekkür ederim, diyor kuru bir sesle ve buz gibi eliyle kızın yanağını okşuyor.

Kız ona gülümsüyor. Kızın dişlerinin aklığını seçiyor karalıkta.

Onu öpmesi gerektiğini düşünüyor. Yavaşça sol elini kızın ensesinin altına kaydırıyor ve başını, kendine doğru çekiyor. Kızdan herhangi bir direniş gelmediği halde, yarı yolda, kızın yüzü tam önündeyken, duruyor. Kızın soluğunu yüzünde hissediyor. Soluğu, ekmek ve süt kokuyor.

—Benden hoşlanıyor musun? diye soruyor kız ansızın fısıldayarak.

—Ee-vet, tabii diye fısıldayarak karşılık veriyor ve onun yüzünü, biraz daha yakınına çekiyor.

Kızın gözlerini görüyor. Koyu renkli, nemli, açıp kapanıyor kirpikleri. Storu Burnu'ndaki deniz fenerinin buz üzerinde düzenli aralıklarla yanıp sönmesi gibi, kirpikleri bir açılıyor, bir kapanıyor. Andreas gözlerini kapıyor, bütün bedenini geriyor, kızı kendine daha da yaklaştırırken, hiç öpülmemiş dudaklarını, öyle olması gerektiğini sandığı bir şekilde, kızın ağzına dayıyor. Kızın dudakları yumuşak ve sıcak; onunkiler soğuk ve gergin. İçindeki duygu ise, masaldakinin tam tersi: Kraliçeyi öpen, kurbağa bu kez.

—Ne soğuk dudakların, diyerek soluk alıyor kız. Üşüyor musun? Yorganın altına girelim mi?

Kızın sorusu ona, geri dönüşü olmayan yolda bir adım daha attırıyor. Düşü görülen, o nefis, o çok özlenen yolda. O gizlice sezdirilen, bulaşıcı utanç vericilikte olan ve abartılarak övünülen...

Görüntüleri yitirilmiş bir boşlukta yüzerken, kulağına, kadınlarını nasıl aldıklarını, pis ve duygusuz sözcüklerle, pozisyonlar ve peşpeşe kaç kez yatıldığı konusunda yaptıkları kayıtsız konuşmaları duyuyor. Linnea'nın yanında yalnız ve teslim olmuş şekilde yatarken, genç geçmişinden ve erkekliğin pek temiz olmayan kaynağından güç topluyor. Kaba ellerle, kızın eteğini yukarı kaldırıyor, yün çorabını, jartiyerini ve külodunu aşağı çekiyor.

—Tamam, tamam, diye fısıldıyor Linnea, yatıştırıcı küçük okşamalarla onu sakin olmaya çağırıyor.

Ama Andreas'ı durdurmak olanaksız. Tek bir düşünce, kafasında saplantıya dönüşmüş. Şimdi olacak artık. Sesler kızıştırıyor ve ateş yanıyor. Sürümün tahtında, duygular ve duyarlılıktır kurban edilen. Kendine uygun görülen bir mirasın gereğini yerine getirirken, her ikisinin de, beklentileri ve duyguları olan iki insan olduğunu anlamıyor Andreas. O, cinsiyetinin mitleştirdiği bir köle artık, her şey yapılacak. Övünülecek her şeyi önceden düşünerek yerine getirmek gerek. Tüm kadınların cinsel organlarının tek şövalyesi o şimdi. Bu gece mutluluk, Linnea'da konuk kalıyor.

Büyük bir haşinlik ve şiddetle, buzlara donup yapışan ağları kurtarmak ister gibi kava kuvvet kullanarak, yırtıyor kızın yün çoraplarını, parçalayarak çıkarıyor külodunu ve çılgın gibi aşağı çekiyor kendi uzun donunu; araladığı gibi kızın bacaklarını, saldırıyor, saldırıyor, saldırıyor.

Linnea, hazırlıksız yakalanıyor ve acıyla inliyor. Andreas, onun inlemelerini zafer işareti kabul ederek daha da hızlanıyor. Cinsel organı, sağduyusu, ayrı beklentilerde buluşuyor. Ne var ki o mağrur anda birden acıyla irkiliyor. Aşkın kapısı, kendisine yapılan vahşi saldırıyı, daralıp kuruyarak geri püskürtüyor. Acı giderek artarken içeri girme çabaları, yavaşlıyor ve sertlik azalmaya başlıyor. O güzel boşalma yerini, her hareketin iğnelerin batmasıyla sonuçlandığı yenilgi hali alıyor. Cinsel organı, içinde yola çıkan ilk damlaları bile salamadan, aşk

tünelinin ortalarında, yumuşak bir yığın olarak kalıyor.

Kadına bakmaya, onunla konuşmaya, ona dokunmaya yüzü yok. Yumuyor gözlerini, toparlıyor uzun donunu ve pantalonunu, kalkıyor yataktan. Hızla yönünü saptamak için yarım göz baktıktan sonra, kapıdan dışarı fırlıyor. Girişte, çizmelerine takılıyor. Hızla giyip, kış gecesine çıkarken, kendini, samanları yenmiş boş bir yem torbası gibi hissediyor.

NİŞAN ARMAĞANI

Aino Trosell

10

*A*şkımızı saklamış, yalanlarla örtmüş ve ailelerimizden zaman çalmıştık. Güç günler geçirmiştik.

Eskiden ben, kendim için böyle bir şeyin asla söz konusu olamayacağını söylerdim. İnsan öyle aşık olmaz. Kendisine aşık olmak için *izin verir.* Aradaki fark bu.

Derdim. Ardından da, buna aykırı davrananlar hakkında hiç acımasız hüküm verirdim; toplumun ve bizim ortak olarak kurduğumuz çerçevenin dışına çıkarak bu yasak meyvenin tadına bakan herkes hakkında...

O zaman kocamla ben geceleri, mutfak masasında, soluk ışığın altında oturur ve ne denli haklı olduğumuzu konuşurduk. Erotikleşmiş bir varolma biçiminde yaşıyoruz, dedik. Amaç; cinsel birleşme, zevk, heyecan ve orgazm. Bizim dünyamız, tüm dünyaların en yüzeyde kalanı, derdik. Onun için ruhsal hiçbir değere yer yok. Geçerli olan tek şey, ondan kendine pay kapmak.

Derdik. Hiç kuşkusuz, kendimizi, onun dışında görürdük. Bizler ki, gönüllü yardım tugaylarında görev almış, çevre hareketine katılmış, TV'yi günlük yaşamından atmış ve Montdessoria Okulu'nda manevi öğrenci edinmiş idealist insanlardık.

Bizim ayrıca, gayet işler bir ortak yaşamımız vardı, bedensel ola-

rak da. Onun bahçe kapısından içeri girdiğini gördüğüm her an aşkımdan çıldırdığımı ileri sürmüyorum haliyle. Ama, onunla yatmayı severdim, hem de sık olarak. Aynı sularda yüzüyorduk ve aramızda, gerçek tek bir engel yoktu.

Hiç değilse, bizim bilincinde olduğumuz herhangi bir engel.

Björn'e olan tutkum, bana çok şaşırtıcı geldi. Başlarda, yalanla geçiştirdim bu gerçeği. İşten çok yorulmuştum. Biraz insancıl iletişime gereksinme duyuyordum. Belki biraz erken de olsa, geçiş dönemi demek olan yaşlardaydım. Hormonlar insana şaka yapabilirlerdi.

Kendime sövdüm için için. Sonunda dua ettim. Büyük Allahım, beni koru, beni kurtar, beni iyileştir. Öyle bir şey yap ki Björn'ü çekici bulmayayım. Beni öylesine çok işe boğ ki, kötüye kullanacak saniyem kalmasın. Büyük Allahım, beni bu çılgınlıktan kurtar. Büyük Allahım ne yapacağım ben şimdi? Dayanamıyorum artık! Bin parçaya bölündüm.

Sonunda itiraf ettim. O an, daha önce görünmez olan kapı aralandı. Artık yapacak tek şey, içinden geçivermekti. Işığa.

Orada oturup beni beklemiş bütün süre boyunca. Önemli kararlar alabilmem için zamana gereksimem olduğunu anlamış, sabırla beklemişti beni.

Doğrudan gözlerimin içine baktı; sanki orada, gerçek ben'i görüyordu.

Ve istiyordu beni. Onun delicesine özlemini çektiği şey, bendeydi.

Korkunç açtı ve karşısına ben çıkmıştım. Karşılık vermiştim, toslaşmıştım onunla, kandırmıştım onu.

Aslında sorun, erotik değildi, ama sonunda her şey, oraya gelip dayandı..

Onun evliliği, gerçek anlamıyla yıllardır ölüydü ama çocuklarına olan sevgileri evliliklerini korumalarını sağlamıştı. Çocuklarını gerçekten çok seviyordu.

Ne var ki beni, biraz daha fazla sevdi. Benim sana olan gereksinmem, onların bana olan gereksinmelerinden daha büyük; çünkü sen olmadan onlara, benden bekledikleri hiçbir şeyi veremem, demişti. Ona inanmak istemiştim ama bunları söylerken, gözlerimin içine bakmamıştı.

Kocam her şeyi benim ağzımdan duyunca önce ağladı ama sonra, gayet sakin ve ağır karşıladı durumu. Bana olan aşkının yıpranmaz cinsten olmadığını öğrenmek, içimde buruklu yarattı. Demek ki bunca zaman, bir düş dünyasında gezmiştim. Ansızın Björn'ün yaktığı ateş, fazla alevli değildi nedense.

Her şeyi bırakıp taşındım. Kocam, evi, çocukları ve eşyaları aldı; ben de paraları.

Güzel. Çocukları istediğim zaman gelip görebilecektim artık, mutluluğumu açıkça tatma özgürlüğüne sahiptim –suçluluk duygusu çekmeden.

Björn'ün boşanması daha güç oldu. Her konuda tartıştılar, hiçbir konuda anlaşamadılar. Bunca yıldır birbirlerini sevmedikleri halde neden birbirleriyle böyle uğraştıklarını bir türlü anlayamadım. Ortada hiçbir şey yoktu ki... Yine de, sanki tek bir kahve fincanı bile onları bir arada tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Çocuklar konusunda da kavga ettiler. Bir kenar mahalle çapkını, uygun bir baba olamazdı, karısının sözleriyle. Ayrıca, onların bakımını üstlenmesi konusu da karışıktı. Benim otomatik olarak çocuklarla birlikte olmayı da istediğimden emin değildi.

Sonunda, çocukları gelip görmesi konusunda anlaştılar ve taşındı.

Özellikle büyük bir daire kiralamıştım. Eninde sonunda onun yerleşeceğini biliyordum. Mutfak, büyük bir salon, oturma odası, yatak odası, çocukların ziyarete geldikleri zaman kullanacakları ikinci bir yatak odası ve ortasından bir duvar geçirip ikiye bölene dek paylaşacağımız bir de çalışma odası vardı.

Bir perşembe günü geldi. Ona yardım etmek için işimden izin almıştım. Otomobilinin arkasına bağladığı büyük bir çekçek arabası kiralamıştı. Villayla daire arasında üç kez gidip gelmesi gerekeceğini düşünüyordu. Ben de onun eşyalarını çıkaracak, yerleştirecektim. Bu bizim düğünümüz olacaktı; o ana dek bir tek bunu kararlaştırmıştık. Eşyaları daireye taşıdıktan sonra, Kent Otel'de büyük bir ziyafet çekecektik kendimize. Böylelikle, aynı adresteki ilk gecemizi kutlayacaktık.

Ne ziyafet oldu otelde, ne de aşk gecesi evde. O perşembe perişan oldu her şey ve ben şimdi oturmuş, yıkıntılar arasında düşünüp, o gün

neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ben onun kutularıyla başbaşa kalana dek hiçbir sorun yoktu. İlk partiyi bırakıp, ikincisini getirmek için gittiği zaman, kutuları açıp, eşyalarını çıkarmaya başladım. Giysileri, ayakkabıları, hobi şeyleri filan vardı. Giysilerini gardroba astım, komodinin gözlerine koydum. Hobi eşyalarını çatı katına taşıdım.

Sonra karşıma, oğlunun okulda, elişi saatinde yaptığı mutfak tahtası çıktı. Altına, "Anneme ve Babama, 3 Haziran 1985" kazımıştı. Ve bir deste fotoğraf. Çoğunlukla çocuklarınkilerdi ama arada bir, onun ve Björn'ün sevdiğini bildiğim kayınvaldesinin ve kayınbabasının yüzleri de beliriyordu.

Küçük eşyaları bir çekmeceye koyup işime devam ettim. Giderek daha ağır ve güç gitmeye başladı işler. Sanki üzerime, yağmurdan sırılsıklam olmuş ağır ve kocaman bir askeri battaniye çekiliyodu.

Perdeler vardı, kenarları özenle işlenmiş. Örgülü, dantelli örtüler.

Mutfak eşyaları. Altı tabak, altı bardak. Kenarları sırmalı kahve fincanları ve ona eş porselen çaydanlık. Ama, ne şekerlik vardı, ne de süt kabı. Peynir bıçağı vardı ama, ekmek bıçağı yoktu. Tost makinesi vardı ama ekmek kutusu yoktu. Sıcağa dayanıklı camdan bir fırın tepsisi vardı –ki çok gereksinme duyardım bunun için– ama sıcak şeyleri tutmak için eldiven yoktu. Her çeşit teneke kavanoz pırıl pırıl yıkanmış, boylarına göre sıralanmıştı. Belli ki evli olduğu insan, düzenli birisiydi. Biraz garip geldi bana. Her ikimize de bu erkeğin böylesine yakın olduğunu düşününce...

Tüm uzuvlarıma ağır geliyordu eşyalar. Bu ıslak battaniyenin altında soluk alma, giderek daha güçleşiyordu; içeriye ışık sızmıyordu.

Yine de işime devam ettim. Yeni bir giysi kutusu aldım elime, içim rahatladı.

Ne var ki en üstte, yakaları ve kol uçları özenle işlenmiş beyaz bir erkek gömleği vardı. İrkildim önce. Tipik bir nişan armağanı diye düşündüm; kızın gelecekteki kocasına verdiği cinsten.

En aşağıda, sağ tarafta, S.R. 1986 işlenmişti. Stina Rönnblad, bin dokuz yüz seksen altı. Ona. Bir yıldan az bir zaman önce.

KOVA
Dan Mellin

11

*B*ergslagen'deki eski kulübeyi kiralamaları epey zaman almış, para biriktirmeleri gerekmişti. *Haftalığı bin bron*, demişti sahibi, *anahtarı köylüden alırsın ve sonra dönerken yine ona bırakırsın. Bok kovasını boşaltmayı da unutmayın.*

Yol tanımı üç aşağı beş yukarı doğruydu. Kısa bir gereksiz turdan sonra, karla kaplı çamlıktan yukarı doğru giden küçük yolu buldular. Yol yeni kürenmişti ve iki yandaki bir metrelik kar duvar, kömür gibi gökyüzünün koruması altında masal tünelinde gidilir gibi bir duygu veriyordu.

İki kilometre sonra o keskin viraja geldiler; aynen yapılan tanıma göre orada, hemen yolun kenarında, komşu kulübe duruyordu. Ve onun hemen üstünde, tepede, bir haftalığına onların olan kulübe vardı.

Onlar için yeni aşıklar denilebilirdi. Bir ay önce, üç aylık tutku devresini geçmişlerdi ve şimdi, o devrenin anısıyla yaşıyorlardı. Huzurla yetinme devresine girmişlerdi.

Ev, yol seviyesinden biraz aşağıdaydı. Arabayı sokacak bir giriş gözükmüyordu.

—Anahtarı alıp içeri girmeye çalış. Ocağı yakıp yemeği hazırlamaya başla. Biraz kar küreyip arabaya yer açmaya çalışacağım, dedi Lasse ve Birgitta'nın yanağına ani bir öpücük kondurdu. Ardından dışarı fırladı.

Lasse bagajı açtı ve Ludvika'dan aldıkları yiyeceklerin olduğu poşeti Birgitta'ya uzattı. Hep yanında taşıdığı aluminyum küreği aramaya koyuldu. Birkaç saat önce alışveriş yaptıkları yerdekinden çok daha soğuk olduğunu düşündü. Birgitta, belirli belirsiz homurdanarak, bir elinde ağır poşet, ötekinde omuzundan düşüp duran çantası, kardan duvarı aşmaya girişti.

Lasse bir süre çabaladıktan sonra, küçük aluminyum küreğinin fazla bir işe yaramadığını anladı. Kardan duvarı delerek, kulübeye uzanan küçük giriş yolunun nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. On beş dakika kazdıktan sonra terini silmek için doğrulunca, nereyi kazdığının doğru dürüst belli bile olmadığını gördü. Ayrıca, yeni kürenmiş karın altındaki kısım, tabaka halinde buza dönüşmüştü. Burnundan soluyordu, bıyığı donmuştu.

—Lasse! diye bağırdı Birgitta iç çekerek.

—Ne var?

—Olmuyor.

Birgitta'nın sesindeki çaresizliği anlamamak olanaksızdı. Lasse kardan duvarı aştı, yeni açılmış ayak izlerine basarak kulübeye gitti.

—Olmuyor. Ocak yanmıyor ve soğuktan donuyorum!

—Telaşlanma. Bacayı açtın mı?

Kızı kenara itercesine ileri atıldı, kendine güvendiğini belli eden adımlarla mutfağa geçti.

—Açmaz olur muyum? O kadar da salak değilim! diye ardından bağırtı Birgitta. Sonra ellerini hohlayarak ısıtmaya çalıştı.

Mutfakta, yanık gazete kağıdı kokusu vardı. Birgitta, ancak gaz lambasını yakmayı başarmıştı. Kulübede elektrik yoktu ama, sahibinin dediğine göre, ocak ve şömine yakıldığı zaman iki saette ısınıyordu.

Mutfak penceresindeki termometre, sıfır altı 26 dereceyi gösteriyordu. Ocakla şömineyi ateşleme ve yol kenarındaki kardan duvarda yol açma işlerini nöbetleşe yapmaya başladılar.

Görev değişimi sırasında artık birbirlerine bir şey demiyorlardı. Eğer birbirlerinin yüzüne baksalardı, çaresizliğin ne denli yerleşmiş olduğunu görürledi. Lasse'nin kendine güvenir hali, epey azalmıştı. Kulübede kış tatili onun aklıydı. Birgitta pek yanaşmamıştı ama, ısrara sonunda boyun eğmişti. Yılın bu vakti kulübe ha? Lasse'nin önerisi-

ni ilk duyduğunda böyle demişti.

Saat gecenin onunu geçtiği zaman ocak yandı. Lasse, yarım litre glöggü* bir tencereye boşalttı ve ılınması için ocağa koydu. O zamana dek, kardan duvarı biraz deşerek otomobilin, yolu kapatmayacak denli içeri sokulmasını sağlamışlardı, ama, ancak o kadar.

—Bu allahın belası şömineyi baca çekmiyor diye söylenerek bir tahta parçasıyla bacanın girişini dürttü. O sırada Birgitta, elinde iki bardak üzeri tüten glöggle geldi. Aynı anda bacadan aşağı kurum düştü ve şöminenin beyaz fayanslarının önünde koca bir kara duman oluşturdu.

—Allah kahretsin! diye bağırdı Lasse.

Daha olağan bir ortamda Birgitta, bu duruma güler ve belki de Lasse'ye sarılırdı. Oysa şimdi çok soğuktu ve durum daha çok bir yaşama savaşını andırıyordu.

—Al biraz glögg iç.

Gayet monoton bir sesle demişti bunu ve aslında, eve dönmeden önce diye sürdürecekti.

Sonunda Lasse şömineyi yakmayı başardı. İlk şişeyi bitirdikten sonra hafif çakır keyif oldular ve ikinci şişeyi açtılar.

Her ikisi de kendilerini bir serüvenin beklediğini biliyordu ama, ilişkilerinin bu denli erken sınamadan geçeceğini düşünmemişlerdi. Birgitta, bir başkasına bağlı olma rolüne geri dönmüş olmanın acısını çekiyordu. Yeniden bir erkeğin yönetiminde olmak ve onun bir şey yapmasını istemek. Lasse de durumu, tatil haftasının daha başında anlamıştı. Birgitta'yla gözgöze gelmekten kaçınıyordu. Bir kez daha kendine güveni sonsuz gözükmüş ve bundan önce birlikte yaşadığı kadının eleştirdiği duruma yeniden düşmüştü. İlişkilerini koparma nedeni olarak bunu göstermişti o.

Hemen ertesi gün öğle öncesi atışmaya başladılar daha açık olarak. Yüklerinin kalanını içeri taşıdılar. Birgitta radyoyu açmayı deneyince pillerin bitmiş olduğu ortaya çıktı.

—Bana pil almama gerek olmadığını söyledin. Kendi radyona pil alacağını ve benimkini getirmeme gerek olmadığını söyledin. Şimdi ikisi de yok kısacası. Fena halde tepem atıyor.

*) Sıcak içilen, tarçınlı şarap. Noel zamanının içkisi.

Başka bir şey söylemedi ama, geri dönme isteğini içinde bir kez daha duydu.

Konuşmadan birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Lasse ilk kez Birgitta'nın bakışlarına bir gölge düşmüş olduğunu gördü. Kaygılandı, huzuru kaçtı.

Kış tatilinin amaçlarından biri kayak kaymaktı. Ne var ki üzeri kapalı tarlalarda kar yumuşak ve derindi. Yapılacak tek şey, koyda kaymaktı ve bu da aynı duyguyu vermeyecekti. Biraz denediler ama o beyaz tünelde kaymak, iyiden iyice saçma gelmeye başladı. İki kez birlikte kaydılar. Dördüncü gün ise dört konyak toddy içtikten sonra Birgitta kendi kaydı. Kavga etmişlerdi.

Kış tatili, bekledikleri gibi geçmiyordu. Her ikisi de, ilişkilerinin böylesine kolayca sallantıda olmasından ötürü tatsız bir çaresizlik içindeydi. Lasse, freestyle'ını Birgitta'ya verdi, haftanın kalanını okuyarak ve ocağı yakmaya çalışarak geçirdiler. Okudular, yediler ve içtiler. Beraberlerinde getirdikleri gereğinden çok malzemeyi bitirmeye uğraştılar.

Nihayet sonuncu gün geldi. Ortalığı temizlemek, eşyaları toplamak ve bagajı hazırlamakta işbirliği yaptılar. Bir dönelim, ben onu yola getirmesini bilirim, diye düşündü Lasse. Bu iş sürer mi, bilmiyorum, diye düşündü Birgitta.

Son parçayı da arabaya taşıdıkları zaman, Birgitta kovayı anımsadı.

—Kovayı boşaltacaktık, dedi. Ne yazık ki ben yardımcı olamam, çok iğreniyorum.

Lasse, kovanın durduğu samanlığa gitti. Dışarı taşıdı ama, kafası karışmıştı. İçini nereye boşaltacaktı? Herhangi bir yere boşaltamazdı çünkü karın altında ne olduğunu bilmiyordu. Öyle ya, bir bahçe patikası, çocukların oyun yeri olabilirdi. Nereden bilecekti ki? Kovayı yola taşıdı ve yamaçtan aşağı boşaltmayı düşündü. Yani, olduğu kadar. Bok, donup kalmıştı. Boşaltılması olur gibi değildi. Kovayı doğrulttu ve öfkesinden sıkı bir tekme indirdi. O sırada, uzaktan bir otomobilin gelmekte olduğunu duydu. Lasse telaşa kapıldı, kovayı kucakladı. O zaman donuk bok, dovadan kayıp yolun ortasına mermerden bir sütun gibi düştü. İki eliyle sütunu bayıra doğru itmeye başladı. Atacak bir yer arıyordu. Otomobil iki yüz metre kadar uzaktayken iyice telaşlanmıştı. Yarı emekleyerek, yamaçtan aşağı itelerken kaydı. Hafif huni

şeklindeki bok yığını garip bir yarım daire çizdi ve inanılmaz yolculuğuna başladı. Donk diye ses çıkararak, virajdaki evin duvarına tosladı. Hemen ardından yetişen Lasse, yığının üzerine tekmeyle biraz kar attı. Aynı anda otomobil yoldan geçti. Kulübenin o sırada boş olduğu belliydi ve çevresinde de herhangi bir kayak izi yoktu. Zaten kendileri de oradan geçerken kimseyi görmemişlerdi. Bok yığını kaldı orada.

Birgitta'yla Lasse uzun süre beraber olmadılar. İkisi de gereğinden fazla özeleştiri yapıyor, kendi kendisinden korkuyordu. Ne var ki ilkbahar gelip de kırlar çiçeğe büründüğünde, virajın oradaki kulübeye yazı geçirmek için gelen yaşlı çift, kışın, nasıl olup da birinin mutfak penceresinin altına bu denli çok sıçtığını bir türlü anlayamadı.

12

Yola çıkmadan önce Västerstrand'a bir uğramayı düşündük, Bosse ve ben. Västerstrand kötüleşip tecrite alınmış, sorun, onu bir daha görüp görmeyeceğimize gelmişti. Bosse ve bana, cumartesi öğlenden pazar akşamına kadar izin verilmişti. Sanatoryumun bulantıcı havasından sonsuza dek kurtuluyor gibiydik. Doktoru ikna etmeyi başarmış, izin kılığımızı giymiştik bile. Bosse şehirdeki halasını ziyaret edecekti. Gerçekten de Bosse'nin bir halası vardı, yaşlıca, şöyle sekseninde filan, yaşlılarevinde kalıyordu, güney semtlerinden birinde. Ben ise, ağabeyimin düğününe gidecektim –varsa eğer, çünkü evin tek çocuğuydum.

Doktor yedi her şeyi.

—Kendinize iyi bakın e mi? dedi, hö; Bosse'ye de, bana da aynı şeyi söyledi.

—Evet, doktor bey, dedi Bosse.

—Evet, doktor bey, dedim.

—Hö, dedi doktor...

Şimdi giyinmiş bekliyorduk. İkimizde de koyu renk takım elbise vardı (Emekli Sandığı'ndan edinmiştik). Gömleklerimiz beyazdı ve kravatlarımız kusursuzdu. Bosse saçını dalga dalga taramış, biryantin kokuyordu. Öyle ya, eğlenceye gidiyorduk; ilaç ve havasız oda koka-

mazdık. Biryantininden bana da verdi. Bosse'ninki kadar başarılı olmadı saçlarımı dalgalandırmak; alışılmıştan da beter, dümdüzdü. Artık hareket zamanı gelmişti. Birbirimize gülümseyerek baktık. Yanaklarımızın nasıl kırıştığını duyumsadım. Bosse'nin yanakları çok dolgundu ve yüzü, dolunay gibi parlıyordu. Şimdi azılacaktı. Dans edilecekti, kızlar olacaktı ve bir ya da birkaç tek atılacaktı. Bizim gecemizdi bu. Eğlenmeyeli çok olmuştu. Bosse bir aydır toparlanma bakımındaydı; ben de, iki hafta önce dereceyi düşük göstermeyi başarana dek, yataktaydım. Dereceyi kırınca, ateş normal oldu. Ancak o zaman ayağa kalkabildim.

Yaşamın tadını çıkarmayalı çok olmuştu yani. Ama, artık zamanı gelmişti.

—Yine de önce bir Västerstrand'a uğrayalım şimdi, dedi Bosse. Belki dış dünyaya söyleyecek bir selamı vardır.

—O iş biraz karışık, dedim. Durumu nasıl biliyorsun. İnsan böyle durumlarda ne diyeceğini bilemiyor... Her şey öyle güç ki...

—Hı, dedi Bosse. Biz her zamanki gibiyiz...

Västerstrand'a gittik. Öyle yatıyordu. Önce bakmadı bile. Sapsarıydı. Hastane gömleğinin altında yüreğinin nasıl hopladığı belli oluyordu. Yatağının yanında kocaman bir tüp vardı. Oradan çıkan plastik borular her iki burun deliğine girmişti. Västerstrand'ın durumu pek hızlı kötüleşmişti. Daha dün gibiydi bizim salonda yattığı gün. O zamanlar şakacı bir tipti. Öyküler anlatır, hastabakıcı yadımcılarının yanakları kızarmış olarak yere bakmalarına neden olurdu. Ama herkes severdi Västerstrand'ı. hem personel, hem de diğer akciğer dertlileri. Benden ve Bosse'den bayağı yaşlı olduğu halde ikimizin de gerçek bir dostuydu ve bize, öyle ya da böyle, epey şey öğretirdi.

—Nasılsın be, seni gidi yaramaz? dedi Bosse.

—Evet? dedim ben.

O zaman, göz kırptı. Gözleri ıslak, renksiz ve sanki boş gibiydi. Yanakları, deridenmiş gibi gerilip duruyordu. Büzük, kansız dudaklarını araladı ama, ses gelmedi. Elini burnuna, gaz borularını yerinde tutan halkalara götürmek istedi ama, yarı yolda caydı. Parmakları göğsüne düştü. Tutma çabası boşunaydı.

—Eeee? diye üsteledi Bosse. Böyle yatmak bir şeye benziyor mu sanıyorsun? Dünya kadın dolu be, ha?

O zaman gözlerini bize doğrulttu.

—Merhaba, dedi.

—Şehre geliyor musun, ya da ne istiyorsun, diye sordu Bosse.

—Evet, dedi Västerstrand gülümseyerek ve az duyulur bir şekilde. İzniniz var mı?

—Evet, dedim.

—Şehre mi gideceksiniz? diye sordu Västerstrand.

—Kalıbını basabilirsin, dedi Bosse. Şimdi felekten gün çalınacak. Ama sanmam ki sana izin çıksın. Tuh be... Böyle sürdürürsen işi şeytan amca gelip sana tahta frakı giydirir, ona göre... Hiç değilse o zaman bir şeye benzersin!

—Hah hay, diye güldü Västerstrand ve yüzü nihayet canlandı. Ney... neyse ki arayıp soran bir kul çıktı. Yoksa, parmak ucunda dolaşıp duruyorlar... tıp... kı... cenazede gibi. Ya...

Sözcüklerin dudaklarını aşıp çıkması için çaba gösterdiği belli oluyordu. Ama, yüzü yaşam doluydu. Hızlı hızlı ve hırıldayarak soluk aldı bir süre.

—Şehre mi gideceksiniz? diye sordu.

—Selam söyleyeceğin biri mi var? dedim.

—Kafé Standart'taki kızı tanıyor musun? diye sordu Västerstrand. O, hafif top...lu olan kadını?

—Kimi demek istediğini biliyorum, dedi Bosse. O senin büyük aşkın, değil mi? Demiştin bir keresinde...

—Hı, dedi gülerek Västerstrand. Ona selam söyleyin... ve deyinki boşuna beklemesin.

—Olur, söyleriz, dedim.

—Bir gün küçük bir kulübeye gidecektik birlikte ama olmadı, dedi Västerstrand. Bu canı çıkası yere saplanıp kaldım ve...

—Sen ve senin kadınların, dedi Bosse.

Västerstrand güldü.

—Unutup gitmeyin, ha, dedi ve gözlerini bir kez daha yumdu, daldı gitti de denilebilir.

—Eh, artık gidelim, dedi Bosse. Hoşça kal, Västerstrand! Yine görüşürüz...

Hoşça kal. Ama sözcükler dudaklarını tam anlamıyla terk etmedi. Onları dışarı itelemeye çalıştı ama, başaramadı.

Gittik.

—Bir hafta ya da öyle bir şey... sonra tamam, dedi Bosse. Yine de belli olmaz... Bazıları şeytandan daha inatçı...

Şehre giden otobüse bindik. Sokakta dolaşmak bir garip geliyordu. Evler, beyaz ve hışırtılı bir ipek tülü andıran sisler arasında dağınık olarak serpilmişti. İnsanlar koşuşup duruyordu.

—Acele edelim, dedi biri.

—Asla yetişemeyeceğiz, dedi bir başkası.

Bir oraya bir buraya gittik, dolaşmak nasıl oluyormuş anlamaya çalıştık. Sokaklar otomobil doluydu. Yokuş çıkan bir otobüsün vites değiştirdiği duyuldu. Birisi ata biniyordu. Bazıları bisiklete. Ufak tefek ve sıska bir polis, kocaman şapkasıyla yolun ortasına yürüdü, sayesinde her şeyin yolunda gittiğini belirtircesine sağa sola bakındı. Her halinden sorumluluk akıyordu.

Biz kendi hesabımıza, Kafé Standard'a gittik. Aynen dediği gibi, tombul oradaydı. Fazla kimse de yoktu. Kız tezgâhın arkasında dikilmiş, yüzü iki elinin arasında, gazete okuyordu.

—Küçük hanım, dedi Bosse. İki kahve...

Tombul, gönülsüzce doğruldu, başını salladı evet gibilerden, arkasındaki perdenin ardında kayboldu. Bosse'yle ben yaşam üzerine sohbete daldık. Sık yapardık bunu.

—Belki Allah vardır, dedi Bosse.

—Evet, dedim.

—Bu gece felekten gece çalacağız, dedi Bosse.

—Şimdi dünyaya açıldık, dedim.

—Aslında hepimiz birer su damlasıyız, dedi Bosse. Ne var ki bilincinde değiliz.

—Hıım, dedim.

—Biraz votka iyi olurdu bu akşam, dedi Bosse. Belki bir restorada dans vardır... emekli maaşımızı da yeni aldık.

—Öyleyse gideriz oraya, dedim.

Garson kız geldi, sessiz sessiz masaya fincanları yerleştirmeye başladı. Fincanları tuttuğu parmaklar güzel ve bembeyazdı. Bakışları gri ve dilsizdi. Kırmızı ve ciddi dudakları vardı. Bedeni tombul ama biçimli ve zarifti. Onunla bir kulübeye kaçmak hiç kuşkusuz güzel olurdu. Göğüsleri beyaz bluzunun altında dolgundu. Siyah eteği kalçasını sıkı sıkıya kavramıştı.

—Buyrun, dedi ve kahveyi doldurdu.

—Teşekkürler, dedim keyifle.

—Küçük hanım, dedi Bosse. Västerstrand'ın selamını iletecektik.

—Västerstrand? dedi kız, ağzı yarı açık kaldı.

—Ölüm döşeğinde, dedim.

—Ölüm döşeğinde mi?... Västerstrand? dedi Bosse ve bana baktı.

—Yalnız şaka yaptım, dedim.

—Neye benziyor? diye sordu kız. Tek bacağına ağırlığını verip tepsiye karnını dayamıştı.

—O... uzun boylu ve esmer, dedi Bosse. Yakılışkı biri. Tanışmıştınız elbette. Bir keresinde kulübeye gidecektiniz birlikte ama, olmadı. Göreve çağrıldı...

—Öyle mi? dedi kız. Hiç anımsamıyorum.

—Bu gece bir yerde dans var mı? diye sordum.

—Evet, dedi kız, kulüpte.

—Öyleyse belki gelir oraya, dedi Bosse. İçki servisi var mı orada?

—Yalnız şarap, dedi kız. Fakat... esmer mi o?

—Evet, dedi Bosse.

—Siyah, dalgalı saçlı mı?

—Evet, dedi Bosse. Yakışıklı da. Gülünce yanaklarında gamzeler beliriyor.

—Burada oturup benimle dalga mı geçiyorsunuz? diye sordu garson kız. Çok ciddileşmişti.

—Dansa gelirseniz kendiniz görürsünüz, dedi Bosse.

—Eveeet, dedi kız ve bir sürü kuşkuyla baktı bize. Güzeldi. Kulübeye onunla kapanmak güzel olurdu. Yazık olmuş Västerstrand'a, artık çok geçti onun için. Tam birlikte olacakları sırada askere çağrıl-

mak... Bluzunun üst düğmesi açıktı ve göğüslerinin başlangıcı gözüküyordu. Ne var ki dolgunlukları belirli olacağı sırada manzara bitiyordu.

—Hesabı rica edelim, dedi Bosse.

Akşam ilerleyince dünyaya açıldık, dansa gittik. Keyifliydik. Ama artık yorulmaya başlamıştık. Sert içki servisi olmaması üzücüydü. Neyse ki hiç değilse şarap vardı. Bir şişe getirttik. Gelen geleneydi ama Standard'ın tombulu gecikiyordu. Orkestra üyeleri beyaz ceket giymişlerdi. Arada bir dinleniyor, dudaklarının arasına bir izmarit alıyor, iki soluk çekiyorlardı. Henüz pek dans eden yoktu.

—Şerefe, dedi Bosse.

—Şerefe, dedim.

—Şurada pek fena olmayan biri gidiyor, dedi Bosse. Onu dansa kaldıracağım.

—Bu işi ben beceremiyorum, dedim. Yazık.

—Västerstrand'ın nasıl olduğunu merak ediyorum, dedi Bosse. Belki o kadar kötü değildir durumu canım. Tecritten insan ölmeden de çıkabilir.

—Çok kötü değil sanırım, dedim. Yaşam dalgalıdır. Bazen dalgaların üzerinde kayarsın, bazen de onlarda bir tutam altın bulursun.

—Bir şey olmaz Västerstrand'a, dedi Bosse ve hafifçe baş salladı. Yanaklarına renk elmişti, bakışları pırıl pırıldı.

—Şimdi onu dansa kaldıracağım, dedi, şimdi her baldan biraz tad alacağım.

Masaların arasında zikzak çizerek gitti. Her yerde, gösterişli giyinmiş insanlar oturuyordu. Ciddi yüzle yiyorlar, ciddi yüzle kadeh tokuşturuyorlardı. Bosse biraz yalpaladıktan sonra, kızın bir başka kızla birlikte oturduğu masanın karşısına geldi. Çevrede birkaç erkek kalkıp, kızları dansa kaldırmaya başlamıştı. Bosse, kızın önünde eğildi. Kız bir an arkadaşına baktı. Sonra ikisi de Bosse'ye baktı. Ardından Bosse'nin kız kalktı ve pistte döne döne dünyaya doğru dans ettiler. Bosse kızla konuşuyor, besbelli ayarlıyordu.

Geri döndüğü zaman kesin konuştu:

—Kız avucumun içinde.

Aynı anda ikimiz de irkildik çünkü Standard'daki tombul kapıdan içeri giriyordu. Kırmızı bir elbise giymişti. Gözleriyle boş masa aradı. Sonunda bir tane bulup gitti, oturdu.

—Västerstrand'ın kızı orada, dedim.

—Ölecek mi acaba, dedi Bosse. Sanmıyorum... her şey düzelecek.

—Evet, dedim, öyle.

—Ben de bir keresinde tecritte yatmıştım, dedi.

—Ben de, dedim.

—Bir şişe daha söyleyecektik, dedi Bosse.

—Paramız yok, dedim. Daha odanın parasını ödemedik.

—Haklısın, dedi.

Az sonra tombul geldi, masamızın önünden geçti.

—Merhaba, küçük hanım, dedi Bosse.

—İyi akşamlar, dedi kız. Geldi mi?

—Mazareti var herhalde ama, selam söylememizi istedi.

—Belki benimle yalnızca dalga geçiyorsunuz, dedi kız. Uzun boylu ve esmer miydi... dalgalı saçlı?

—Evet.

—Hiç anımsamıyorum.

O sırada bir adam geldi, kızın önünde eğildi. Saçları epey dökülmüştü ve oldukça kısa boyluydu. Ortadaki eksik dişi dışında bütün ağzı gülümsüyordu. Tombul da güldü. Tıfıl herif kızı kendine çekti, dirsek makasına aldı, konuşmaya başladı.

—Benimkini kaldırmam gerek, diyen Bosse fırlayıp kayboldu.

Ne var ki geri dönmesi fazla zaman almadı. Yüzü bulutlanmıştı. İç çekerek oturdu ve boş bardaklara baktı. Şişeyi kaldırıp salladı ama hiçbir şey olmadı.

—Neden Allah diye biri olmayacaktı ki? dedi. Çok yorgunum.

—Gitmiş miydi?

—Umurumda değil, dedi. Çok yorgunum.

—Başkasıyla mı dans ediyordu?

—Hı, dedi. Konuşulacak konu değil. Gidelim mi?

—Evet, dedim.

Kapının önünde tombula rastladık. Tıfıl herif ona mantosunu tutuyordu. Bu arada, keyfinden yerinde duramıyordu. Ellerini de oğuşturdu ardından. Sanki ölüm varmış gibi, korkunç bir hızla kendi ceketini giydi.

—Şimdiden gidiyorlar, dedim. Çok aceleleri var gibi...

—Gereksinmelerini karşılamak istiyolar herhalde, dedi kötümser bir sesle. S...den aşaaaa...

—Västerstrand'a bunu söyleyelim, dedim.

—Hı, dedi.

Yürüdük.

Sanatoryuma giden otobüse daha pazar öğledensonrası bindik. Güney ve Kuzey Kadın klinikleri arasındaki giriş kapısını görünce Bosse sordu:

—Düğün nasıl geçti?

—Çok iyi, teşekkürler, dedim.

—Halamın sağlığı yerindeydi, dedi.

—Aman iyi olsun, dedim.

—Zaman zaman kramp geçiriyordu ama, yaşlılık işte, dedi.

—Evet.

—İşte döndük dükkânına, dedi Bosse. Hep aynı hesap.

Sanatoryum, sessiz ve sakin duruyordu yerli yerinde. Sessiz ronddu o sıradaki. Ancak birkaç ziyaretçi indi ve bindi. Bir hastabakıcı ile iki yardımcı hastabakıcı gördük. Dinlenmeye gidiyorlardı.

Ansızın cenaze arabasının köşeyi dönüp yerleşim yerine doğru gittiği gözümüze çarptı. Bir süre hiç kıpırdamadan, soluğumuzu tutarak dikildik.

—Hoşça kal, Västerstrand, dedi Bosse.

—Şim... şimdilik, dedim.

—Kim bilir, dedi Bosse.

Giriş kapısına doğru yürümeye devam ettik.

MADAME TUSSAUD'DAN DIŞARI

Inger Edelfeldt

13

Eğer insan kendini yalnız hissediyorsa, olduğundan daha az yalnız gözükebilmek için çok uğraşır. Büyük bir olasılıkla sonuç, daha da yalnız gözükmesi olur. Ben, örneğin, fotoğraf kongresinin yapıldığı o dev otelde birdolu ilginç düzenlemenin ortasında olduğum halde hiçbir şeye katılmadım; kendi yalnızığımla öylesine doluydum işte.

Ayrıca, Sara için kaygı duyuyordum, Londra'dayken yanında kaldığım Sara için. Aslında onunla birlikte gidecektim. Ne var ki önceki sabah, ağrıları sıklaşmıştı. İki ay erkendi. Yıldırım gibi doğumevine yetiştirildi ve bir kız doğurdu. Şimdi kuvözde bebek. Bana telefon etmiş, kendisinin de, bebeğin de iyi olduğunu, gayet doğal olarak kongreye onsuz gideceğimi söylemişti. Oysa ben gözümün önünde, o küçük kızın nasıl cam küre içinde yattığını görüyordum; işin rahatsız edici yanı, karşıma çıkıp duran bu resmin belki de bebekten çok benimle ilgili olduğunun bilincine varmamadı. Sempatinin yalnızlıkla bir arada olması her zaman görülen bir şey değildi; hatta tam tersi.

Epeydir kimse bana elini sürmemişti. Michael'den ayrıldığımdan beri. Ondan ayrılmak gerekli hale gelmişti; gururla ilan etmiştim tüm dünyaya artık yeni ve özgür bir yaşantıma başladığımı. Kararımı anababamın evinde açıklayınca annem çok kızdı. İnsanın dilerse birlikte yaşamayı bal gibi becerebileceğinde ısrar etti. Hiçbir şey demedim, yalnızca midye gibi susup önündeki peçeteyi katlamakla uğraşan ba-

bamla bir çift bakış değiştirmeye çalıştım.

Aradan bu ana dek geçen zaman süresinde, "birlikte yaşamayı becerme" konusunda daha ısrarlı davranmamın gerekip gerekmediği konusunda kararsızdım. Michael'in yeni bir kadını vardı. Ne var ki ayrıldıktan bu denli kısa bir süre sonra, kendimi yine de kazançlı sayıyordum. Kendi dairem vardı; önemli bir burs kazanmıştım. Serbest tiyatrolar konulu röportajım yayınlanmıştı. Hafif ve aydınlık bir gemiye yalnız –o güzelim sözcük– binmiş, rüzgârı arkama almıştım. Ben ve kameralarım.

Çevremdeki her şey serin, berrak ve güzeldi o zaman. Her şey tertemiz bir sonbahar ışığında dinleniyordu. En günlük şeyler pırıl pırıldı: küllük, pencere kenarı, eski sandaletlerim. Bol bol dolaştım ve olabildiğince çok insanla tanıştım. Cebimde bursum olarak, tüm gençliğim süresince gerçekleştiremediğim bir özgürlükle fotoğraf çektim. Şurası bir gerçekti ki ilk önceleri çok mutluydum; büyük bir kolaylıkla yeni şeyler öğrendim, güzel elbiseler aldım. Michael'le olduğum zamankinden çok farklı şekilde insanların ilgisini çekebiliyordum. Çünkü Michael'leyken, onun gölgesi gibiydim; hiçbir zaman kendi ağzıyla söylemediyse de, öyle olmamı istediğini sandığım için.

Bir süre sonra, yaklaşık bir yıl sonra, yeni ve özgür ben, garip bir alınganlık hastası oldu. Bana nasıl olduğum sorulduğu zaman sinir oluyordum. Onlara bu soruyu sorduran neydi? Neşeli gözükmüyor muydum yoksa? Bir sürü şaka, espri yapmıyor muydum? Aynı anda iki sergim yok muydu?

Sonra Sara İngiltere'den geldi ve hamile olduğunu söyledi. Onunla George'un olduğu kadar mutlu iki insan olabileceğine daha önce asla inanmadığını anlattı. İçinde resim olan, çok güzel resimler olan bir de dosya getirmişti; karşılaşan ve birlikte olan insanlar, bakışlar, jestler. En küçük bir duygusallık taşımadan, insanların birlikte nasıl mutlu ve neşeli olabileceğini gösteren resimler.

—Şimdi senin resimlerini görmek istiyorum, dedi. Önüne serdim hepsini. En beğendiklerimi, yeni çektiğim ve neredeyse taptığım resimleri. Tuhaf bir ışık altında, o eski, terk edilmiş değirmen. Kıpırdamadan oturan ve yalnızca gözleri canlı olan çocuklar. Köprü ayağı, çimen üzerinde saç bandı, gölgeli garip bir şekilde meleğe benzeyen park yerinde adam. Tüm bu resimlerde ben, günlük ortamı yansıttıkla-

rı halde az bulunur ve unutulmaz bir şey görüyordum.

Sara hiç sesini çıkarmadan bir süre onlara baktı. Resmileri kötü bulmasından korkunç korkmaya başladım.

—Onlarda ne görüyorsun? diye sordum.

—Çok güzeller, dedi. Biraz duraladı. Ama her şey öylesine yalnız gözüküyor ki, insan donduğunu sanıyor.

Kısa bir an için ondan nefret ettim; onun kocasından, beklediği bebekten ve yanında getirdiği resimlerden. Sonra fotoğraflarıma baktım ve haklı olduğunu anladım. Güzel çekilmişlerdi, hatta çok güzel ama onlardan, gençliğimde çektiğim fotoğraflardaki aynı belirgin yalnızlık fışkırıyordu. ("Kar altında park kanepesi", "karda izler", "güzün son yaprağı", vs.)

—Evet, yalnızım, dedim, kuru kuru ve resimleri rastgele toplamaya başladım.

—Çıktığın kimse yok mu?

—Her gün birdolu insanla beraberim.

—Salaklık etme! *Özel* biriyle çıkıyor musun, sorduğum bu.

—Hayır. Evet, bilmem. Şu anda değil her halikârda. Ansızın, nasıl korkuyor olduğumu anladım, kısacası. Ve aslında her zaman böyle olduğumu...

—Bunca ilişkisi olmuş olan sen...

—Ama, o denli sık duyumsamadım ilişkimin iyi olduğunu, dedim. Yani, *gerçek* anlamıyla iyi olduğunu. Bazen canım acıdı hattı. Örneğin, Michael'le yaşadığım son zamanlar öyleydi! Sesimin öfkeli, sanki o suçluymuş gibi suçlayıcı olduğunun bilincine vardım.

—Öyleyse neden kalkıştın ki? dedi.

—Çoğunlukla, yalnız olmaya dayanamadığım için. *Soğuk* bir namussuz olmak istemediğim için.

—Soğuk biri değilsin, değil mi? dedi.

Ağladığımı göstermemek için tuvalete gittim.

O günden itibaren, tatsız bir güçsüzlük geldi. Işığın söndüğü, beni harekette tutan enerjinin yok olduğu bir durumdu. Arada bir, yitirdiğim şeyin ne olduğunu arıyordum. Aşırı titiz bir dedektif gibi, gençlikteki düşlerimin çeşitlemelerine taktım kafamı. Madame Tussaud'nun

balmumu müzesinde kimseye gözükmeden dolaşmak gibi bir şeydi bu. Bak hele, eşkiya bizzat duruyor şurda, biraz tozlu olarak. "Manastırda Yasak Oyunlar"ın biraz daha prova edilmesi gerek. Ve burası, sayın baylar ve bayanlar, çocuklara yasaktır! Afedersiniz, yanlış girmişiz. Burası "Pongo ve 101 Dalmaçya köpeği" bölümü. En iyisi uyumak.

Cıvımakta olduğumun bilincine varıyorum. Aslında, uykuda gezer gibiyim. Kendimi zorla işe, partilere sürükledim. Her an, yalnızlığımın yüzümdeki gülücükte, yaptığım her jestte kendini belli ettiğini ve tüm olarak benim içimde duydum. Yakın ilişki girişimlerinin tümünü bilinçli olarak sabote ettim. Bazen, gerçekten akıllı işiydi; pek güvenilir gözükmeyen erkekler söz konusu olunca. Ne var ki zaman zaman, gayet sıcak yaklaşımlardan da kaçtım ve bu bana acı verdi.

Kısacası, otelin fuayesinde duruyordum. Yüksek, beyaz vitrinlere resimler monte edilmişti. Bir resimlere bakıyordum, bir de bana bakan biri olup olmadığını anlamak için iki yanıma. Hiç kuşkusuz, çevremdekilerden birine gidip kendimi taktim edebilirdim: "Hello, my name is Nina Lonesome. I'm from Sweden".

Hemen yanımda, üzerinde gözeçarpacak denli iddiasız bir yün kazak olan sıska ve yaşlı bir kadın dikiliyordu. Hafif öne eğilmiş, uzun süre öyle kalmasının güç olacağı belli bir şekilde, her resmi büyük bir ilgiyle izliyor, bazen iççekiyor, bazen de hafif gülüyordu. Omuzunda, eski moda, sağlam deri işi bir kamera çantası asılıydı. Onunla sohbetin nasıl olacağı benim için şimdiden belliydi. Şöyle başlayacaktı: "Ha, senin adın Nina Yalnız mı? Evet, benim de adım Peggy Ann Yalnız. Erkeklere hiç önem vermemişimdir. İnsanın yalnızca işine engel olmakla kalırlar. Eğer onlarla haşır neşir olsaydım, yaptığım bunca büyük, resimli röportajın kaçını yapabilecektim? Hiç değilse, rodeo üzerine olanı değil. Hatta, boğa güreşini de. Wulu wulu kelle avcıları konusundakini de. Ya da Kuzey Kutbuna karşı yapayalnızı da. İkimizin de aynı tohumun çocuğu olduğunu görebiliyorum."

Aynı anda elini, çanta yerine taşıdığı plastik torbaya soktu, portakal renkli bir çalar saat çıkardı, baktı ve keskin bakışlarını bana yönelterek sordu: "Erken fotoğraf banyosu yöntemleri üzerine yapılacak olan konuşmanın nerede olacağını biliyor musun?"

Kâğıtlarıma baktım.

—Franklin odasında, dördüncü katta, dedim.

—Ne kadar sürer ki? Çalar saatine yeniden baktı. Torunlarıma saat beşten itibaren yeniden bakmaya söz verdim de.

Asansörlere giden mermer merdivenlere koşarken ekledi:

—Aslında onlar, benim torunlarımın çocukları.

Andrew tulumbanın yanında, Surrey, yazıyordu gözümün takıldığı fotoğrafın altında. Gayet biçimli, yarı çıplak bir adam, arkasında bir küme kuru yaprak yığını, su tulumbasından su çekiyordu.

Bu dünya'da insan neye bakacak? Yapayalnız, beyaz kireçli, önünde taze baharatların ekildiği bir bahçe olan küçük bir ev istiyordum. Burada, çok insan için çok resim vardı. Kendi resimlerim, bir araya sıkıştılar, titrediler, inceldiler, kırıldılar, yardım istediler ve neredeyse anlamsızdılar.

Çabuk ol, çabuk ol!, diye fısıldadı içimden bir ses. Kitle kapıyı, biraz delilik yap, sıcak çay iç, bir battaniye çek üzerine ve küvete gir!

Fuayede kalamazdım. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Restoran ve barın bitişiğinde bir café vardı; az önce orada oturup kahve içmiştim. Şimdi de epeydir kahve vaktiydi. Daha fazla söyleşiye katılacak halim yoktu. Merdivenlere yöneldim. Programlar komple sürdüğü için, her yer bomboştu; yine de, merdivenin önünden aşağıya bakınca, soldaki koridordan bir adamın çıktığını gördüm. Çizdiği görüntüde, hareket ediş şeklinde rahatsız edici bir şey vardı. Onu daha önce görmüştüm: izlediğim konuşmaların birinde. "Burnubüyük pezevenk", demiştim kendi kendime. Sırtında eski bir siyah meşin ceket vardı; altında blucin. Fuayeye doğru bir gözatınca hemencecik duvarlara doğru çevirdim başımı. Afişlerin konduğu paravanların arkasına geçtim. Geçip gittiğini duydum, biraz bekledikten sonra, hızlı olarak merdivenlerden çıktım, sola sapıp caféye süzüldüm. Kahvemi söyledikten sonra, kitap sergisinden satın aldığım Erich Salomon kitabını okumaya başladım. Şimdi her şey daha iyi geliyordu. Mahkemelerde, erkek kulüplerinde ve okullarda çekilmiş fotoğraflar bende yatıştırıcı bir etkide bulundu. Düşüncelerim, Finnmark'taki terkedilmiş bir köyün okuluna uçtu gitti. Orada, çok eski bir orgun çürük döşemeden aşağı sarktığı, duvarları eski afişlerle dolu rutubetli odada bir dizi resim çekmeyi tasarlamıştım.

Bir süre oturup kahvemi içtim. İçeri girip çıkanlar oluyordu sürek-

li. Kimse gelip masama oturmaya kalkışmadı. Ne var ki ansızın bir erkek sesi, içime kapanıklılığımı kırdı. Barda bir şey ısmarlayan birinin sesi... Sesin çok kendine özgü bir yönü vardı. Sıcaklık ve anlam doluydu. İçimi kıpırdattı.

Bir saniye sonra gelip, yanımda dikiliyordu.

—Afedersiniz, burası boş mu?

—Yes, diye mırıldandım, o eski okuldaki org gibi paslı bir sesle.

Hafif ve hoş bir after shave ile meşin kokusu geldi.

—Seni aşağıda, fuayede gördüm, dedi. Seninle konuşmak için epey gelişmiş bir istek var içimde. Sen, *well*, biraz yalnız gözüküyordun.

—İngiliz değilsin, diye söylendim.

—Hayır, Almanım, dedi özür dilercesine. Bu olayı izlemek için geldim. Şu an küçük bir ara aldım. Az sonra, aranjörlerden biriyle söyleşi yapacağım. Ben serbest gazeteciyim. Adım, Stefan Meyer.

Elini uzattı; bir an için eli, sıcak ve yumuşak bir koruyucu gibi kaldı elimin etrafında. Ben, kendimi tanıtmam gerektiğinin bilincine varana dek, kısa bir süre geçti.

—Nina Fernell. Stockholm'den geldim. Bir çeşit fotoğrafçıyım.

—Bir çeşit?

—Evet, çünkü şu an için gerçekten ne olduğumu bilmiyorum. Biraz baskın çıkıyor bu durum bana.

Garson kız onun kahvesi ve artık İngiltere'de kurtulunması olanaksız hale gelen ağır bir pasta dilimiyle geldi.

—Röportaj, ya da sanat fotoğrafları mı alanın, ya da ne? diye sordu öne eğilerek. Ancak o zaman ilk kez bakışlarımı yakaladı.

Böyle bir anı anlatmak güç; insanın kendisinin ve tüm dünyasının çok ani bir değişime uğradığı an. Önce, sarındığın yorganın, onun uyuşturucu sıcaklığındasın; sonra ansızın seni saran dış sıcaklığın ve büyük keşfinin şokundasın: *Bu* benim be! Ama bu değişim, şimdiye dek asla böyle umulmadık ve beklenmedik şekilde olmamıştı. Kafam çok karışmıştı; saçma geliyordu. Konuşmak için dudaklarımı kullanmak gereksiz hale gelmişti. Sert bir şarap içmiş gibi yanıyordu dudaklarım.

Normal olarak, eğer birini biraz beğenirsem, ilgimin karşılık bulup bulmadığı konusunda son ana dek kuşku içinde olurum. Şimdi burada, en küçük bir kuşku duymuyordum. Karşılaşmamızdaki arzu, her saniye öylesine açık ve reddedilmezdi ki adımız ve konuşmalarımız, gereksiz bir formalite gibi geliyordu. Ben ki olasılı bir eşin bana söylediği her şeyi hemen kaydeden biriyim, şimdi dil denilen şeyi bilmemezlikten gelebilir, bir silkintiyle başımdan atabilirdim onu.

Yine de konuşmayı sürdürdük; sanki araya sessiz anlar girmemesi gerekirmiş gibi.

—Biliyor musun? dedim –bir akıntının ortasında dikilirken konuşuyormuş gibi geldi bana, sözcükler öyleymiş gibi uçup gidiyordu- Eric Salamon'un fotoğrafçılık kariyerinin başındayken kamerasını sakladığını biliyor musun? Cinayet davalarını izlerken, melon şapkasındaki bir delikten fotoğraf çekiyordu. Bir keresinde de İskoçya'da politik bir toplantıya, kamerasını, gaydasına saklayarak katılmıştı ama kareli desenli eteği, yanlış biçimde olduğu için yakalanmıştı. Soluğumu tuttum sonra.

Nazik bir şekilde güldü, kahvesini içti. Eli pek kıpırdamaz gibi değildi. Biraz güç durumda gözüküyordu. Tüm duyguları gergin, tehlikedeki bir insan gibi her an var olarak.

Yüzü kusursuz güzel değildi, neyse ki... Gözleri fazla açık renkliydi, burnu biraz eğri. Ama ağzı güzeldi; duygulu, çekici. Teni pürüzsüzdü; fazla gösterilmek istenmeyen gizli bir gücü saklar gibiydi. Onun içinde kıpır kıpır olan bir şey vardı; bir çeşit iç cereyan, bir hazırlık. Bana öyle geldi. Ondan öyle pek korkuyor olmadığımı anlamak beni şaşırttı.

—Bana bak, dedi, gitmem gerekiyor, hemen şimdi. Teypimi alıp o söyleşiyi yapmam gerekiyor. Yeniden görüşebilir miyiz?

—Hay hay, dedim ama içimdeki donuk bakire, ben önleyemeden bir kez daha baskın çıktı:

—Kongre sırasında mutlak bir yerde karşılaşırız, dedi kendi sesim, kulağım inanamazken. Her zamanki, yanlış anlaşılması olanaksız bir "geri çevirici" tonla. Ardından bir şey eklemek olanaksızdı. Ayağa kalktı yalnızca ve "görüşürüz" dedikten sonra gitti.

Kendimi aşırı namuslu, kötü kalpli bir kolejli kız olarak gördüm o an.

Her neyse, artık resimlerime dahildi o. O boş park yerinde bir melek gölgesiyle var olan oydu. O eski okula, eğik ve filizlenmeye başlamış çürük tahta döşemeye gelen de oydu. Açık renkli gözleri büyüleyiciydi. Güçlü bedeni, yumuşak teni, kaygısı ortaya, o dökülmekte olan odaya yakışmayan bir enerji saçtı. Bedeni bedenime. Org, tekledi ve ağır ağır okyanusun dibine batmaya başladı. Duvarda oynaşan ışık lekeleri, pırıl pırıl, çırpınan balıklara dönmüştü. Aynı anda eli, onları benim bedenime sokuyordu.

Kongre lokalinde uykuda gezer gibi dolaştım. Sigara dumanının ağır bir hava olarak egemen olduğu kadınlar tuvaletindeki aynada gözlerimin parlak ve açık olduğunu gördüm. İçinde pasaportum ve her şeyimin olduğu çantamı orada bırakıp giderken, iyi yürekli biri arkamdan yetişti.

En kötüsü, onu yeniden nerede göreceğimi bilememekti. Ve bu da benim, şu canı çıkası, içime gömülü, gurur dolu Yalnızlık yüzündendi.

Ama, umudumu yitirmemiştim: Saat sekizdi, önceden katılacağını bildiren kongre üyeleri için büyük yemek vardı. Özel olarak hazırlanan yemek listesi ve birbirine bitiştirilen masalar restoranı tümüyle değiştirmişti. Şimdi, ansızın, kişilerin birbirleriyle konuşmaları en önemli durum haline gelmişti. Hemen hemen anında kendimi, ahbaplığa uygun halleriyle ve keyifleriyle birbirine çok benzeyen biri Danimarkalı, biri de Hollandalı iki fotoğrafçı arasında buldum. Danimarkalının konuştuğu Damirkacayı utanarak da olsa, hiç anlamadım. Ne var ki nihayet anadilini konuşabilmenin öylesine büyük mutluluğu içindeydi ki, bir şey deme cesaretini kendimde bulamadım. Her şey başımın etrafında gereksiz ayrıntı gibi dönerken kulağıma, bir moda fotoğrafçısıyla çok güzel bir kadın arasında geçen konuşma çalındı:

—Ama bazılarının *hiç* göğsü yok; yani benim demek istediğim, zavallı bir oğlan ne *yapabilir* ki? Orada çok açık bir üstünlüğün var.

Sofra tümüyle dolmuş gibiydi, yemek servisi başladı. O sırada içeri girdi. Hemen gördüm onu, beni görmeden önce. Güzel ütülü takım elbisesine karşın, yürüyüşü ve bakışı bende, çölde uzun süre susuz gitmiş izlemini uyandırdı. İçimden, beni titreten korkunç bir istek cerayanı geçti. O an beni gördü. Çevremdeki her yerin dolu olmasına karşın, benim masama doğru yürümeye başladı. Sanki çaresiz gibiydi. Öylece, dilsiz gibi dikildi. Karşısında, bakışlarım onun üzerinde ola-

rak, oturuyordum. Yavaşça kendini topladı, öteki uzun masaya doğru yürüdü. Orada hâlâ boş yerler vardı. Oturmadan önce, bir kez daha bana baktı.

Danimarkalı fotoğrafçı, soluk almadan konuşuyordu. Anladığım kadarıyla, bir kez daha "şerefe" demişti. Herhangi bir şeyin şerefine kadeh kaldırdım ve gereğinden istekli bir şekilde içtim. Biri, bir şey üzerine konuşma yapıyordu. Bir şey yedik ve bir şeyden oluşan tatlımızı mideye indirdik.

Kahve içilirken yerimden kalktım, oturduğu yere doğru yürüdüm. Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü. Kendimi çıplak hissettim; her ikimizi de çıplak hissettim. Cinsel organım, korkunç bir istekle yanıyordu. Birbirimizden biraz uzak durduk, en garantilisi öyleymiş gibi.

—Dinle bak, dedi yemek masasının uğultusu içinde, biriyle az bir süre konuşmam gerek, ama sonra...

—Evet?

Bakışları bir an için havada uçuştu; utanmış gibiydi. Bu otelde bir oda tuttum, numarası üç yüz kırk iki.

—Üç yüz kırk iki, diye yineledim ve tasmalı iki köpeğin bir an için burun buruna koklaşıp yollarına zoraki devam edişleri gibi biz de masa arkadaşlarımıza döndük.

Otel odasının kalın ve kaygan kapısını hafifçe tıklattım. İçerden ayak sesi gelmedi ama anında kapı açıldı. Karşımdaydı.

Azıcık kafayı bulmuş olduğum halde, yüzüne bakmaya cesaret edemedim; gömleğine ve boğazına baktım. Sesi kulağıma geldi:

—Buyur, gir.

Hâlâ yüzüne bakmadan, küçük antreye girdim. Beni hemen kucaklayıp kucaklamayacağını merak etmiştim. Kucaklamadı. Yalnızca, "Hoşgeldin," dedi ve odaya girdim. İçerde, otel odalarında genellikle olan her şey vardı; bir yatak, küçük bir Amerikan bar, TV, küçük bir çalışma masası ve mermer bir sehpanın iki yanında iki deri koltuk. Onlardan birine oturdum, o da ötekine yerleşti.

Ve işte şimdi o sessizlik geldi; daha önce fırsat vermediğimiz sessizlik. Öyle bir sessizlik ki şiddetli bir rüzgâr akımı gibi güçlü ve korkutucu. Öyle korkucutu ki içimden inlemek geçti; istekden değil, küçük bir çocuk ya da bir hayvan inler gibi.

—Bir şey alır mısın? diye sordu.

Yanıt vermedim.

—İçecek bir şey? Biraz viski?

—Hayır, teşekkür ederim.

Yeniden sessizlik.

Aramızdaki mermer sehpanın üzerine elini uzattı, bekledi. Ben de elimi aynı şekilde uzattım. Parmak uçlarımız birbirine dokundu. Elimle oynamaya, onu incelemeye başladı. Saçtığımız enerjinin merkezi orasıydı şimdi. Ellerimizin birbirine dokunuşu; koy u, serin ve esintisiz kolum boyunca geçip bedenimi dolduruşu; karşı konulması olanaksız bir eko gibi...

Gözlerine bakma cesaretini gösterdim. Şimdi bakışlarını eğen o idi. Derin bir soluk aldı, toparlanmaya çalıştı.

—Konuşmamız gerekmiyor mu? dedi, geçmişimizi anlatmamız, kendimizi tanıtmamız?

Başımı iki yana salladım.

Hemen ayağa kalktı, bir an şakın bir yüzle kaldı. Yazı masasındaki bardağı aldı, Amerikan bara gitti, raftaki kapağı açtı. Hemen geri kapattı, bardağı masaya koydu, geri geldi. Önümde diz çöktü; elimi ağzına götürdü, dilini avucumun içinde dolaştırdı. Onun yoğun, sert sıcaklığını yanımda duydum. Ayağa kalktı:

—Gel!

Savunma olanağı yoktu; sessiz iki çocuk gibi, birbirimizin ağzını yedik. Onun bedeni; gömleğinin ince kumaşı; önce bu gömlek çıkacaktı. Göğüs kafesi; giderek daha sık aralıklarla inip kalkıyordu. Onun göğüs kafesini çıldırtan, gözlerini parlatan, dudaklarını kızartan ve ağzını açtıran şey bendim. Onun bedenine değebilen, sıkı ve sert bacağına, sarı kıllarına, ince beline, önce kalçamda taş gibi hissettiğim, sonra elimde çılgına dönen cinsel organına değen bendim. Üzerimdeki ağırlığı; avuçlarımı, onun kadife gibi yumuşak ve küçük arkasında topluyorum. Benim çaresizliğim, onun gücü; onun çaresizliği, benim gücüm. Aramızda bir gidip bir gelen. Bakışlarımızla, soluğumuzla ve donuşumuzla yön değiştiren.

İçime giriyor, hiç canım acımıyor; tam tersi, sanki benim bedenim

onu içeri çekiyor. Ağır ağır, kaygan bir şekilde karanlığa gömülüyorum.

Şimdi ona biniyorum. Bakışlarını, açık ağzını görüyorum. Yüzündeki zevk sarhoşluğunu.

Göğüslerinin ucu, bir kadınınki gibi duyarlı; onlara dokunursam, dayanamaz hale geliyor. Yine de dokunmamı istiyor, defalarca.

Bütün gece defalarca birbirimize, artık uyumamız gerek diyoruz. Birbirimize sırtımızı dönüyoruz ki hemen başımızı çevirip gözgöze geliyoruz. Onun gözleri, *çölü susuz geçtim,* diyor. Doğru mu, bilmiyorum. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ama o an, hiçbir şey bilmek de istemiyorum. O sözü edilmeyen tehlikeye karşı birbirimizi koruyoruz, o kadar salak değiliz. Ama bu, sarhoşluğu rahatsız etmiyor.

Kalbi nasıl çarpıyor! Benim, onun kalbini böylesine çarptıran benim!

Yeniden öpüşüyoruz; bedenlerimizi, sanki birlikte büyüyeceklermiş gibi, birbirine yapıştırıyoruz. Yine o kaygan, ateş gibi emre boyun eğiyoruz. Ve anında fısıldıyor:

—Seni seviyorum.

İşte o zaman ağlamaya başlıyorum ama bu onu korkutmuyor. Onun koynunda, tek sözcük söylemeden ağlıyorum. O da bir şey söylemiyor, anlatmaya, açıklamaya, sormaya kalkışmıyor. İyi de ediyor. Ben, "seni seviyorum," diyemem. Sesim boğamızda kısılıp kalıyor; gözlerimden akan damlalara dönüşüyor. Ağlamadan sonra tatlı bir yorgunluk basıyor. Dışarda şafak olmuş bile; odayı inci griliğinde bir ışık kaplıyor. Neredeyse uykuya kayıp gitmiştim ki nihayet soruyor:

—Neden ağladın? Yanlış bir şey mi yaptım?

—Hayır, diyorum, hayır, asla! Tam tersi. Benimkisi eski bir ağlamaydı, epeydir birikmiş bir ağlamaydı.

—İyi öyleyse, diyor. Şimdi uyuyup yarın konuşalım mı?

Ve uyuyoruz. Kalbinin sakin atışları, beni uykuya sürüklüyor.

Uyandığım zaman, kapalı perdelerin arasından içeri güneş ışığı düşüyordu. Kalemle çizilmiş gibi gözüken bir ışık demeti, onun göğsünden geçiyordu. Bir eli, meme ucunun yanında yatıyordu. Oturup ona baktım. Şimdi biraz korkmaya başlamıştım. Yakalanmış olmaktan, dayanamayacağım gerçekleri öğrenmekten korkuyordum.

Uykusu derindi. Ayağa kalktım, kendimi engelleyemeden giyinmeye başladım; çok sessiz hareket ediyordum. Sanki bir ses bana emir veriyordu:

—Şimdi bu şekilde davranman gerek.

Elimi tarağı almaya çantaya atınca, küçük yolculuk kamerama deydi. Onu hep yanımda taşırdım. Otomatik olarak çıkardım, gözümü yanıştırdım. İçindeki kullanılmış, güven verici çerçevede belinden üstü çıplak olarak uyuyan bir adam gördüm. Çok iyi bir poz yakalayacağımı anladım. Güzel bir resim olacaktı. Ama son anda bir şey beni durdurdu. Fazla güzeldi; gri bir plastiğe yapışmak, agrandizöre tıkılmak, dört köşeli gri bir plastik çekmecede, sarı lambanın altında durmak için fazla güzeldi. Öylece, her zaman ki gibi tek gözü kapalı, bir salak gibi dikilip kaldım.

Hâlâ derin uykudaydı.

Kameramı geri koydum, onun yerine, Michael'den ayrıldıktan sonra bastırdığım küçük kartvizitimi çıkardım. *Nina Fernell, fotoğrafçı. Atölye Medusa.* Küçük ve üç dilde basılıydı, öfke dolu bakışlı bir ifrit resmim ve Stockholm adresim, telefon numaram vardı.

Onu, banyodaki diş fırçası bardağına koydum. Antrede, ceketi asılıydı ve iç cebinden, cüzdanının ucu çıkmıştı. Gayet büyük bir kolaylıkla onu alabilir ve içinde karısı ve çocuğunun resmi olup olmadığına bakabilirdim.

Ama yapmadım. Yavaşça koridora çıktım, asansörle aşağıya, fuayeye indim ve sokağa çıktım. Londra trafiği çevremi sarıverdi ve ben, açık ve basit bir rahatlıkla doluydum: don çözülmüştü; içimi kaplayan o yün hırka, duygularımı saran balmumu yok olmuştu.

Çocuğu düşündüm. Şimdi bana, o yaşayacak, çimenlerde koşacak, gülecek, havaya kaldırılacak ve kucaklanacak gibi geliyordu. Gayet doğal olarak.

YAZARLAR ÜZERİNE KISA NOTLAR

ARDELIUS, Lars
(1926, Falun)
İlk yapıtını 1958'de yayımladı. Radyo-TV piyesleri, romanlar ve öykülerden oluşan yapıtlarının sayısı yirmiyi bulur. 1973'de İsveç'in en önemli roman ödüllerinden birini kazandı. 1982-1984 arası İsveç Yazarlar Birliği'nin başkanlığını yaptı.

BERGKVIST, Sven O.
(1927, Njutanger)
Birçok ödül sahibi, tam kırk kitabın altına imzasını atmış sevilen bir yazardır. Yapıtlarında daha çok küçük yerleşim birimlerinin günlük sorunlarıyla uğraşan insanlarını anlatır. Son romanı, *Gunnar Fridman'ın İsyanı* Gürhan Uçkan'ın çevirisiyle basıma hazırlanmaktadır.

EDELFELDT, Inger
(1956, Stockholm)
Yazar, ressam ve çevirmen. İlk yapıtını 1978'de yayınladı. On kadar yapıtının dördü gençler için yazılmış romandır. Kısa öyküleri dergilerde sık görülen, genç kuşak yazarları arasında dikkat çeken bir yazardır.

ERIKS, Gustaf Rune
(1918, Stockholm)
Eski Stockholm'ün işçi mahallesi olarak tanımlanan güney semtlerinde geçen çocukluğu ve gençliği yazarın yapıtlarında kendini gösterir. Öykülerinde ve şiirlerinde daha çok yalnızlık temasını işler. Kitaplarının toplamı on beşi buluyor.

LINDBERG, Niklas
(1957, Stockholm)
Son birkaç yıldır dergilerde öyküleri yayınlanmakta olan genç yazarın ilk yapıtı henüz yayımlanmamıştır.

MALMSTEN, Bodil
(1944, Näs)
İsveç'in orta yaşlı kuşağa ait kadın ozanlarından en ünlüsüdür. Kısa öykülerindeki anlatım biçemi ve yalınlık, başka hiçbir İsveçli öykücüde görülmeyen bir özellik taşır. Seçkimizdeki öyküsü yayınladığı tek uzun öyküdür.

MELLIN, Dan
(1945, Stockholm)
İlk yapıtını 1987'de yayımlamış olan yazarın henüz iki yayımlanmış kitabı varsa da, kısa öyküleri sürekli olarak birçok dergide ve gazetede yayımlanmaktadır. Kalemiyle geçinme uğraşı veren Mellin'in öykülerinde büyük kentin sokaktaki küçük insanları işlenir. Öykü kitabı *Yanlış Adım*, Gürhan Uçkan çevirisiyle yayımlanacaktır.

NORDLING, Robert
(1936, Baggholma, Åland Adası)
Öyküleri dergilerde yayımlanan ve küçük balıkçı köylerindeki yaşamı anlatan tanınmamış bir yazardır.

SCHERER, Maria
(1942, Stockholm)
İlk yapıtı 1974'te yayımlanmış olan roman, öykü ve deneme yazarı. Yumuşak, acelesiz bir anlatımla insan ilişkilerinin zayıf noktalarına değinen yazar, güncel konularda sık olarak görüşü alınan sevilne bir yazardır.

STENBERG, Birgitta
(1932, Stockholm)
Radyo-TV piyesleri, şiirleri, öyküleri ve romanları yirmiye yakın kitap oluşturmuştur. Gazeteciliği, romanlarında seçtiği konularda kendini belli eder. İlk yapıtı 1956'da yayımlanmış olan Stenberg, İsveç'in en etkin kadın yazarları arasındadır.

STRANDBERG, Ingela
(1945, Halland)
İki romanı yayımlanmış (1974, 1976) az tanınmış bir yazardır. Zaman zaman öyküleri dergilerde görülür.

TROSELL, Aino
(1949, Stockholm)
Öykü ve roman yazarı. Bu güne dek beş kitabı yayımlanmış yazarın yalın anlatımı ve ayrıntılardan kaçınması en önemli özelliğidir.

WAHLGREN, Anna
(1942, Stockholm)
İsveç'in en çalışkan yazarlarındandır. Toplumsal konulardaki tartışmalara açık sözlü bir şekilde katılması ve hacimli romanlarıyla tanınır. Beş evlilikten 7 çocuğu vardır.

İsveçli 13 ünlü yazarın 13 yeni öyküsü. Aşkla erotizmin erotizmle arzuların 13 ayrı biçimi.

''...Tam başımı ona çevirip devam edecektim ki, bir an için gözlerimi açtım. O zaman kompartmanın ışıklarının yanmakta olduğunu farkettim.

''Herhalde istasyondaydık, çünkü pencerenin önünde dikilen bir grup İspanyol çıt çıkarmadan içeri bakıyordu. Yüzleri, kompartmanımızdan gelen ışığın altında beyaz maskeler gibi parlıyordu. Bazılarının ağızları açıktı. Çok ciddiydiler.

''Donup bakakaldığım süre birkaç saniye sürdü. O zaman Tove'nin sesini duydum:

''Nereye Gittin?

''Gözümü kapıyorum ve yeniden ağzımı ona yapıştırıyorum. Tren durduğu kadar duruyor. Kaç dakika bilmiyorum. Belki iki, belki daha fazla. Yaşantımın en uzun dakikaları gibi geliyor...''

''Aşkın insanı mıknatıs gibi çeken gücüne karşı koyamayan 13 İsveçli edebi yatçı biraraya gelirse ne olur? İşte **Gece Treninde Aşk'**ı okursanız bu soru nun yanıtını da bulabilirsiniz. Aşk ve cinsellik sizin için önemliyse bu kitabı okuyun, pişman olmayacaksınız.'' **(Playboy)**

''Aşkla erotizmin, erotizmle arzuların 13 ayrı biçimini okumak isterseniz ve sıcak yaz günlerinde ateşli sayfalara dayanıklıysanız okumanızda hiçbir sakınca yok!.. **(Cumhuriyet/Kitap)**

''Bazen iç gıcıklayıcı kıpır kıpır bir cinselliğin egemen olduğu, bazen de yoğun bir edebi anlatımla duyguların su yüzüne vurduğu öyküler eşsiz bir edebiyat zevki de bırakıyor.'' **(Tempo)**

''Gerçi kitap okunduğunda bu 'işlerin' dünyanın her tarafında üç aşağı beş yukarı birbirine benzediğini farketmemek olanaksız... Yine de küçük de olsa bazı farklar var. Önerimiz dikkatinizi 'insanlık halleri'ne yöneltin.'' **(2000'e Doğru)**

ISBN 975-366-007-3